محمد ﷺ خاتم النبيين - تاميلي

இறுதித் தூதர்

முஹம்மது நபி ﷺ

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي

هاتف: ٤٢٣٤٤٦٦ ٠١٦ - فاكس: ٤٢٣٤٤٧٧ ٠١٦

57

جمعية الدعوة بالزلفي

இறுதித் தூதர் முஹம்மது நபி ﷺ

محمد ﷺ خاتم النبيين

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات في الزلفي
Tel: 966 164234466 - Fax: 966 164234477

محمد ﷺ خاتم النبيين

أعده وترجمه إلـــى اللغة التاميلية:

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي

الطبعة الخامسة: ١٤٤٢/٨ هــ.

ⓒ شعبة توعية الجاليات بالزلفي، ١٤٢٨هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

شعبة توعية الجاليات بالزلفي ١٤٢٨ هـ

محمد ﷺ خاتم النبيين – الزلفي

١٤٤ ص؛ ١٢ × ١٧ سم

ردمك : ٤- ٠ - ٩٩٢٠ -٩٩٦٠

(النص باللغة التاميلية)

١- مختصر السيرة النبوية أ. العنوان

ديوي ٢٣٩ ٢٨/٢٣٧١

رقم الإيداع : ٢٨/٢٣٧١

ردمك : ٤- ٠ - ٩٩٢٠ -٩٩٦٠

محمد ﷺ خاتم النبيين

இறுதித்தூதர் முஹம்மது நபி (ஸல்)

நபித்துவத்திற்கு முன் அரபியரின் நிலை

சிலை வணக்கம்தான் அன்றைய அரபியர்களிடம் வியாபித்திருந்த மார்க்கமாக இருந்தது. நேரிய மார்க்கத் திற்கு முரண்பட்ட இந்தச் சிலை வணக்கத்தை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டதால் அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் அறியாமைக்காலமென அழைக்கப்பட்டது. ஏக இறைவ னாகிய அல்லாஹ்வை விடுத்து அவர்கள் வணங்கி வந்த தெய்வங்களில் பிரபலமானவை லாத், மனாத், உஸ்ஸா, ஹுப்ல் ஆகியவையாகும். ஆயினும் யூத, கிறிஸ்தவ மதத்தவர்களும், நெருப்பை வணங்குபவர்களும் அரபியர்களில் இருந்தனர். மேலும் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களின் மார்க்கமாகிய ஓரிறைக் கொள்கையைக் கடைபிடித்து வந்த வெகு சிலரும் அவர்களில் இருந்தனர்.

பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்தவரை கிராம வாசிகள் மேய்ச்சலைச் சார்ந்திருக்கக்கூடிய கால்நடை களின் வருவாயையே முழுக்க முழுக்க நம்பி வாழ்ந்து வந்தனர். நகரவாசிகளிடம் பொருளாதார வாழ்க்கையின் அடிப்படை வியாபாரமும் விவசாயமுமாக இருந்தது. இஸ்லாம் வருவதற்கு சிறிது முன்னர் அரபுத் தீபகற்பத்தில் மக்கா நகர் மிகப் பெரும் வியாபாரத்

தலமாகத் திகழ்ந்து வந்தது. அங்கு பல்வேறு பகுதிகளில் வீடுகளின் அமைப்புகளும் பழக்க வழக்கங்களும் நாகரிகமான முறையில் இருந்தன.

சமூக வாழ்வைப் பொறுத்தவரை அநீதி- அக்கிரமம் பெருமளவில் பரவிக்கிடந்தது. அங்கு பலவீனர்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. பெண் குழந்தைகள் உயிருடன் புதைக்கப்பட்டனர். புனிதமானவை எனக் கருதப்பட்டவை அலட்சியப்படுத்தப்பட்டன. பலமுள்ள வர்கள் பலவீனர்களின் உரிமைகளைச் சுரண்டித் தின்றனர். கணக்கின்றி பல மனைவியரை வைத்தி ருந்தனர். விபச்சாரம் பரவிக் கிடந்தது. அற்பக் காரணங் களுக்காக பல குலங்களிடையே போர்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இதுவே இஸ்லாம் தோன்றுவதற்கு முன் அரபு நாட்டின் சூழ்நிலை குறித்த சுருக்கமான கண்ணோட்டமாகும்.

பலியிடப்பட்ட இருவரின் மகன்

குறைஷிகள் நபிகள் நாயகத்தின் பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபிடம் தங்களின் சந்ததியினரையும் செல்வத் தையும் குறித்து பெருமையடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அப்துல் முத்தலிப், தனக்கு பத்து ஆண்மக் களை அல்லாஹ் கொடுத்தால் அவர்களில் ஒருவரை தெய்வங்களுக்கு அறுத்துப் பலியிடுவதாக நேர்ச்சை செய்துகொண்டார். அவர் விரும்பியது நடந்தது.

அவருக்கு பத்து ஆண் மக்கள் பிறந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் தான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தகப்பனார் அப்துல்லாஹ்.

அப்துல் முத்தலிப் தனது நேர்ச்சையை நிறைவேற்ற நாடியபோது தனது பிள்ளைகளிடையே சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டார். அதில் அப்துல்லாஹ்வின் பெயர் வந்தது. அவரை அறுத்துப் பலியிட நாடியபோது இது மக்களிடம் தவறான முன்னுதாரணமாக ஆகிவிடக்கூடாதென மக்கள் அவரைத் தடுத்தனர். பிறகு அப்துல்லாஹ்வா அல்லது அவருக்கு ஈடாக பத்து ஒட்டகமா? எனச் சீட்டுக் குலுக்கி எடுக்க வேண்டுமென அனைவரும் முடிவு செய்தனர். அவ்வாறு சீட்டுக்குலுக்கிப் போட்டபோது அப்துல்லாஹ் வின் பெயரே அதில் வந்தது. அதனால் ஒட்டகங்களின் எண்ணிக்கையை இருமடங்காக்கினர். மீண்டும் சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டதில் அப்துல்லாஹ்வின் பெயரே திரும் பவும் வந்தது. ஆகவே ஒட்டகங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தலாயினர். இவ்வாறு தொடர்ந்து சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டதில் அப்துல்லாஹ்வின் பெயரே அதில் வரவும் ஒட்டகங்களின் எண்ணிக்கை நூறை எட்டியது. ஆப்போது தான் சீட்டும் ஒட்டகங்களின் பெயருக்கு வந்தது. அப்துல் முத்தலிப் தனது மகன் அப்துல்லாஹ் வுக்குப் பகரமாக அந்த ஒட்டகங்களை அறுத்தார்.

அப்துல் முத்தலிப் தமது பிள்ளைகளில் அப்துல்லாஹ் மீது மிகப் பிரியமானவராக இருந்தார். குறிப்பாக இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு! அப்துல்லாஹ் பெரியவரானதும் அவரின் தகப்பனார் பனூஸஹ்ரா கோத்திரத்தில் வஹ்ப் என்பவரின் மகளான ஆமினா என்ற வாலிபப் பெண்ணைத் தேர்வு செய்து அவருக்கு மணமுடித்து வைத்தார். ஆமினா கர்ப்பமானாள். அவள் கருவுற்ற மூன்றாம் மாதம் அப்துல்லாஹ் வியாபாரக் கூட்டத்துடன் சிரியா நாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். திரும்பி வரும் வழியில் நோய்வாய்ப்பட்டார். எனவே மதீனாவில் பனூநஜ்ஜார் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த தனது மாமன்மார்களிடத்தில் தங்கியிருந்தார். அங்கேயே அவருக்கு மரணம் ஏற்பட்டு அடக்கமும் செய்யப்பட்டார்.

ஆமினாவுக்கு கர்ப்ப காலம் முடிந்து ஒரு திங்கள் கிழமை அன்று நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பிறந்தார்கள். ஆயினும் அவர்கள் இன்ன தேதியில், இன்ன மாதத்தில் பிறந்தார்கள் என்பதற்கு எந்த வரலாற்றுக் குறிப்பும் இல்லை. சில அறிவிப்பில் ரபீவுல் அவ்வல் 9 என்றும், சில அறிவிப்பில் 12 என்றும், இன்னும் சில அறிவிப்பில் ரமலான் என்றும் வந்துள்ளது. இன்னும் பல அறிவிப்பு களும் உள்ளன. ஆனாலும் நபிகள் நாயகத்தின் பிறப்பு கி.பி.570 (மற்றொரு அறிவிப்பின்படி 571) ஆம் ஆண்டு நடந்தது. அப்போது அது யானை ஆண்டாக இருந்தது.

யானை வரலாறு

அபீஸீனிய நாட்டு மன்னர் நஜ்ஜாஷியின் பிரதிநிதியாக யமனில் ஆட்சி செய்த அப்ரஹா என்பவன், அரேபியர்கள் மக்காவிலுள்ள கஅபத்துல்லாஹ்வை ஹஜ் செய்வதையும் அதனை அவர்கள் புனிதப்படுத்துவதையும், மிகவும் தூரமான பகுதிகளிலிருந்தெல்லாம் அங்கு வருவதையும் கண்டபோது ஸன்ஆ என்ற ஊரில் பெரிய சர்ச் ஒன்றைக் கட்டினான். ஹஜ்ஜுக்குச் செல்லும் அரபியரை அதன் பால் திருப்பிவிட வேண்டும் என்பதற்காக. இதைக் கேள்வியுற்றதும் அரபுக் குலங்களில் ஒன்றான பனூ கினானாவைச் சேர்ந்த ஒருவன் இரவில் அச்சர்ச்சினுள் நுழைந்து அதன் சுவர்களில் மலத்தைத் தேய்த்து விட்டான். இதைக் கேள்வியுற்றதும் அப்ரஹா கொதித்தெழுந்தான். ஆறாயிரம் போர் வீரர்கள் கொண்ட மிகப் பெரும் படையைத் தயார் படுத்தினான். அப்படையில் ஒன்பது யானைகள் இருந்தன. அவற்றில் மிகப் பெரிய யானையைத் தனக்காகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு கஅபதுல்லாஹ்வை இடிப்பதற்காக அப்படையுடன் புறப்பட்டான்.

மக்காவுக்கு அருகே வந்தடைந்ததும் தன் படையைத் தயார்படுத்தி மக்காவிற்குள் நுழைய ஆயத்தமானான். எனினும் அவன் யானை மக்காவை நோக்கிச் செல்லாமல் படுத்துவிட்டது. அவர்கள் யானையை வேறு திசைகளின்

பக்கம் திருப்பினால் எழுந்து ஓட ஆரம்பிக்கின்றது. மக்காவை நோக்கித் திருப்பினால் படுத்துக்கொள் கின்றது. இந்நிலையில் அவர்கள் மீது “அபாபீல்” பறவைக் கூட்டங்களை அல்லாஹ் அனுப்பிவைத்தான். அவை நரக நெருப்பில் சூடேற்றப்பட்ட சிறு சிறு கற்களை அவர்கள் மீது எறிந்தன. ஒவ்வொரு பறவையும் கொண்டைக் கடலை அளவிலான மூன்று கற்களைச் சுமந்து வந்தது. ஒன்று அவற்றின் அலகிலும் மற்ற இரண்டு இரு கால்களிலும் இருந்தன. அக்கற்கள் ஒருவன் மீது விழுந்து விட்டால் அவனுடைய உறுப்புகள் துண்டு துண்டாகி சிதைந்து அவன் அழிந்தேபோவான். அவர்கள் பயந்து ஓடும்போது வழியிலேயே விழுந்து அழிந்தனர்.

அப்ராஹாவின் கதி என்னவெனில், அல்லாஹ் அவன் மீது ஒரு நோயை அனுப்பினான். அதன் காரணமாக அவனது விரல்கள் அழுகி விழுந்தன. ஸன்ஆவை அடைவதற்குள் அந்நோய் அவன் உடல் முழுதும் பரவி அங்கேயே செத்து மடிந்தான். குறைஷிகளோ அப்படை யைக் கண்டு தம் உயிர்களுக்கு அஞ்சி பள்ளத்தாக்கு களில் சிதறிச் சென்று மலைகளில் ஏறி தம்மைக் காத்துக்கொண்டனர். பிறகு யானைப் படையினருக்கு நேர வேண்டியது நேர்ந்த பிறகு குறைஷிகள் அச்சமற்ற வர்களாக வீடு திரும்பினர். இந்நிகழச்சி நபிகள் நாயகம் பிறப்பதற்கு ஐம்பது நாட்களுக்கு முன்பு நடைபெற்றது.

நபிகள் நாயகத்துக்குப் பாலூட்டுதல்

நபிகள் நாயகம் பிறந்தபோது அவரது பெரிய தந்தை அபூலஹபுடைய அடிமைப் பெண் ஸுவைபா என்பவள் நபிகளாருக்குப் பாலூட்டினாள். அதற்கு முன் நபிகள் நாயகத்தின் சிறிய தந்தை- அப்துல் முத்தலிபுடைய மகன் ஹம்ஸாவுக்கும் பாலூட்டி இருந்தாள். இதனால் ஹம்ஸா நபிகள் நாயகத்துக்குப் பால்குடி சகோதரர் ஆவார்.

அரபியர்களிடம் ஒரு வழக்கம் இருந்தது. ஆரோக் கியமான உடல் வளர்ச்சிக்குரிய காரணிகள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு முழுமையாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் தங்களின் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கும்படி கிராமவாசிகளிடம் அனுப்பி வைப்பார்கள். அந்த அடிப்படையில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் வேறொரு செவிலித்தாயிடம் ஒப்படைக் கப்பட்டார்கள். எவ்வாறெனில் நபிகள் நாயகம் பிறந்த சமயம் பனூஸஃத் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த கிராமத்துப் பெண்களின் ஒரு பிரிவினர் பாலூட்டி வளர்ப்பதற்காக குழந்தைகளைத் தேடி மக்காவுக்கு வந்தனர். அப்பெண்கள் வீடுவீடாகச் சுற்றித் திரிந்தனர். அவர்கள் அனைவருமே நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் புறக்கணித்தனர். காரணம் நபியவர்கள் அநாதையாகவும் ஏழையாகவும் இருந்ததே!

நபிகள் நாயகத்தைப் புறக்கணித்த அத்தகைய பெண்களில் ஹலீமத்துஸ் ஸஃதிய்யா என்ற பெண்ணும் ஒருவராக இருந்தார். எனினும் அதிகமான வீடுகளை அவர் சுற்றியலைந்தும் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழந்தை அருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அப்படியொரு குழந்தை கிடைத்தால் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று அந்த வகையில் கிடைக்கும் கூலியைக் கொண்டு வாழ்க் கையில் குறிப்பாக அந்த பஞ்ச ஆண்டில், தன்னை எதிர் கொள்ளும் கஷ்டத்தையும் வறுமையையும் சமாளித்துக் கொள்வார். எனவே ஹலீமா அநாதைக் குழந்தை யையும் அற்பக் கூலியையும் பொருந்திக் கொண்டு ஆமீனாவின் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தார்.

மெலிந்த, மெதுவாகச் செல்லக்கூடிய பெண் கழுதை யில் பயணமாகி ஹலீமா தன் கணவருடன் மக்காவுக்கு வந்திருந்தார். திரும்பிச் செல்லும் வழியில் ஹலீமா நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களை தன் மடியில் வைத்தி ருக்கும்போது அக்கழுதை வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தது. எல்லா வாகனங்களையும் பின்னால் தள்ளிவிட்டது. வழியில் செல்லும் பயணக் கூட்டத்தினர் மிகவும் ஆச்சரி யப்படலானார்கள்.

மேலும் ஹலீமா கூறியதாவது: “அவரது மார்பகத்தில் கொஞ்சம்கூட பால் சுரக்காமல் பால் குடிக்கும் அவரது குழந்தை கடுமையான பசியின் காரணமாக எப்போதும்

அழுது கொண்டிருக்கும். ஆயினும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு அவர் பாலூட்டியபோது அவரது மார்பில் அதிகம் பால் சுரந்தது.” மேலும் ஸ.்.து கிளை யாரின் பகுதியிலிருந்த வறண்டு போயிருந்த தனது பூமியைப் பற்றியும் கூறினார்: “இக்குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் பாக்கியம் பெற்றதும் அவருடைய பூமியும் கால்நடைகளும் பலன் தந்தன. அவருடைய நிலையே முற்றிலும் மாறியது. அவரது கஷ்டமும் வறுமையும் மாறி மகிழ்ச்சியும் செழிப்பும் மலர்ந்தது.”

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) ஹலீமாவின் பராமரிப்பில் இரண்டாண்டுகளைக் கழித்தார்கள். அவர்களின் மீது ஹலீமா முழுமையான ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இக்குழந்தையைச் சூழ்ந்திருக்கக்கூடிய வழக்கத்திற்கு மாற்றமான விஷயங்களையும் நிலைமைகளையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். இந்த இரு ஆண்டாண்டு களுக்குப் பிறகு குழந்தையை மக்காவில் இருந்த அவரது தாய், பாட்டனாரிடத்தில் கொண்டு வந்தார். எனினும் அக்குழந்தையின் பரகத்தால் தனது நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்ட ஹலீமா இரண்டாம் முறையும் அக்குழந்தையை தன்னுடன் வைத்துக் கொள்ள இணங்குமாறு ஆமினாவை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆமினாவும் சம்மதிக்கவே ஹலீமா அநாதைக் குழந்தையுடன் ஸ.்.து கிளையாரிடம் மீண்டும்

திரும்பி வந்தார். மகிழ்ச்சி அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. பாக்கியம் அவரை வளைத்துக் கொண்டது.

நெஞ்சு பிளக்கப்படுதல்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் நான்கு வயதை நெருங்கி விட்டபோது ஒரு நாள் ஹலீமாவின் மகனான தமது பால்குடிச் சகோதரருடன் கூடாரங்களை விட்டும் தூரமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹலீமாவின் மகன் ஓடி வந்தார். அவரது முகத்தில் திடுக்கத்தின் அடையாளம் தெரிந்தது. தன்னுடைய தாயிடம் தன் குறைஷிச் சகோதரரைக் காண வரும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

நடந்த விஷயம் என்னவென்று தாய் அவரிடம் கேட்கவும் அதற்கு அவர், “வெண்மையான ஆடையில் இரு மனிதர்களைக் கண்டேன். அவ்விருவரும் எங்களிட மிருந்து அவரைப் பிடித்து அவரைப் படுக்க வைத்து அவரின் நெஞ்சைப் பிளந்தனர்”... என்று செய்தியைப் பூரணமாக முடிப்பதற்கு முன் ஹலீமா நபிகள் நாயகத் திடம் விரைந்து சென்றார்.அப்போது அந்த இடத்திலேயே அவர்கள் அசையாமல் நிற்பதைக் கண்டார். அவர்களது முகத்தில் மஞ்சள் நிறம் படிந்திருந்தது. அவர்களின் நிறம் பயத்தால் மாறியிருந்தது. என்ன நடந்தது என்று அவர்களிடம் கைசேதத்துடன் கேட்டார்.

அதற்கவர்கள் தாம் நலமுடன் இருப்பதாகவும் தம்மிடம் வெண்மையான ஆடையில் இரு மனிதர்கள் வந்து தம்மைப் பிடித்து தமது நெஞ்சைப் பிளந்து இதயத்தை வெளியே எடுத்து அதிலிருந்து ஒரு கருப்புத் துண்டை அகற்றி அதை எறிந்து விட்டார்கள். பிறகு இதயத்தை குளிர்ந்த நீரால் கழுவி உள்ளே வைத்து விட்டு நெஞ்சின் மேல் கையால் தடவினார்கள். அதன் பிறகு அவ்விருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று மறைந்து விட்டனர் எனவும் நடந்ததைக் கூறினார்கள். ஹலீமா பிளந்த இடத்தைத் தடவிப் பார்த்தார். எந்த அடையாளத்தையும் காணவில்லை. பிறகு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைக் கூடாரத்திற்குக் கூட்டி வந்தார்.

அடுத்த நாள் காலையில் நபியவர்களை அவர்களின் தாயாரிடம் திரும்பக் கொண்டு சென்றார். ஹலீமா குழந்தையைத் திரும்பக் கொண்டு வந்தது ஆமினாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அது திரும்பக் கொண்டு வருவதற்குரிய நேரமல்ல. அது மட்டுமல்ல ஹலீமாவுக்கு அக்குழந்தையின் மீது ஆர்வமும் இருந்ததே! எனவே திரும்பக் கொண்டு வந்த காரணத்தைக் ஆமினா அவரிடம் கேட்டார். அதற்கு ஹலீமா நெஞ்சு பிளக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியைக் கூறினார்.

ஆமினா தன்னுடைய அநாதைக் குழந்தையுடன் பனூ நஜ்ஜார் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த தன் மாமன்மார்களை சந்தித்து வருவதற்காக மதீனாவுக்குச் சென்றார். அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து விட்டு திரும்பும் வழியில் அப்வா.ஃ. என்னுமிடத்தில் ஆமினா மரணமடைந்தார். அங்கேயே அடக்கமும் செய்யப்பட்டார்.

இதோ! நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் தமது ஆறாம் வயதில் தாயையும் இழந்துவிடுகிறார்கள். இவற்றுக் கெல்லாம் ஈடான அரவணைப்பையும் ஆதரவையும் நபி யவர்களுக்கு அளிப்பது பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபின் கடமையாக ஆனது. அப்துல் முத்தலிப் நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்களைப் பேணிப் பராமரித்து வந்தார். அவர்கள் மீது அன்பு செலுத்தி வந்தார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு எட்டு வயது இருக்கும்போது அவர்களின் பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபும் மரணமடைந்தார். அதன் பிறகு நபியவர்களை அவர்களின் பெரிய தகப்பனார் அபூதாலிப் தமது பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டார். அவருக்கு குழந்தைகள் அதிகமாக இருந்தும் பொருளா தாரம் குறைவாக இருந்தும் இவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டார். அவரும் அவரது மனைவியும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களைத் தங்களின் பிள்ளைகளில் ஒருவராகவே நடத்தி வந்தனர். அநாதையான அக்குழந்தை பெரிய

வயதை அடையும் வரை தம் பெரிய தகப்பனாருடனேயே வாழ்ந்து வந்தது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் தான் நபியவர்களது ஆரம்ப கால வாழ்க்கை துவங்கியது. உண்மை, நம்பிக்கை, நாணயம் ஆகிய நற்பண்புகளின் மீது வளர்ந்து வந்தார்கள். உண்மையாளர், நம்பிக்கைக்குரியவர் என்பது அவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் சிறப்புப் பட்டப் பெயராய் ஆனது. நம்பிக்கைக்குரியவர் அல்லது உண்மையாளர் வந்துவிட்டாரெனக் கூறப்பட்டால் நிச்சயமாக அது நபிகள் நாயகம் தான் என்று அறியப் பட்டது. சிறிது பெரியவராக அவர்கள் வளர்ந்த பின்பு தமது வாழ்கை விவகாரங்களிலும் சம்பாத்தியத்திலும் தமது சொந்தக் காலில் நிற்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்த வகையில் தமது உழைப்பு மற்றும் சம்பாத்தியத்தின் பயணத்தைத் தொடங்கினார்கள். குறைஷிகளில் ஒருவரிடம் அற்பமான கூலிக்கு ஆடுகள் மேய்க்கும் வேலையைச் செய்தார்கள்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் ஷாம் தேசத்திற்குச் செல்லும் ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தில் பங்கேற்றார்கள். அவ்வியாபாரத்தில் குவைலதின் மகள் கதீஜா அதிகமான செல்வத்தை முதலீடு செய்திருந்தார். விதவையான அவர் பெரும் செல்வச் சீமாட்டி! அந்தப் பயணத்தில் கதீஜாவின் பொருள்களுக்கு அவருடைய அடிமையும் அவரின்

காரியங்களை நிர்வகிப்பவருமான மைஸரா என்பவர் பொறுப்பாளராக இருந்தார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பாக்கியத்தாலும் அவர்களின் நாணயத் தாலும் கதீஜாவுக்கு இதற்கு முன்னர் கிடைக்காத அளவுக்கு மிகப்பெரும் இலாபம் கிடைத்தது.

இப்பெரும் லாபத்திற்குரிய காரணத்தை தனது அடிமை மைஸராவிடம் கதீஜா கேட்டார். அதற்கவர், “இவ்வியா பாரத்தில் கொடுக்கல் வாங்கலுடைய பொறுப்பை அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மத் ஏற்றிருந்தார். மக்கள் அவரை நோக்கி பெரும் பெரும் கூட்டமாக வந்தனர். மேலும் இப்பெரும் இலாபம் எவ்வித அநியாயமின்றிக் கிடைத்தது” எனத் தெரிவித்தார். தனது அடிமை மைஸரா சொல்வதை கதீஜா மிகக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தார். அவரும் அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம் மதைப் பற்றி சில விஷயங்களை அறிந்திருந்தார்.

இப்போது அவரின் மீது அவருக்கு அதிகமான பிரியம் ஏற்பட்டு அவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ளவும் விரும் பினார். இவ்விஷயத்தில் முஹம்மதுடைய விருப்பத்தைத் தெரிந்து வருவதற்காகத் தன்னுடைய உறவினர்களில் ஒரு பெண்ணை தூது அனுப்பினார். அப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இருபத்தைந்து வயதை எட்டி யிருந்தார்கள். கதீஜாவை மணந்து கொள்ளக் கேட்டு நபியவர்களிடம் அந்தப் பெண் தூது வந்தபோது

அவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். திருமணம் முடிந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரைக் கொண்டு ஒருவர் பாக்கியம் அடைந்தனர்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கதீஜாவின் சொத்துக் காரியங்களை நிர்வாகம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அதில் தமது கவனத்தையும் சக்தியையும் செலுத்தினார்கள். சில வருடங்கள் கழிந்தன. கதீஜா தொடர்ந்து கருவுற்று ஸைனப், ருகைய்யா, உம்முகுல்ஸூம், ஃபாத்திமா ஆகிய பெண்மக்களையும் காசிம், அப்துல்லாஹ் என இரு ஆண் மக்களையும் பெற்றெடுத்தார்கள். காசிம், அப்துல்லாஹ் ஆகிய இருவரும் சிறுவயதிலேயே இறந்துவிட்டார்கள்.

புளுல் உடன்படிக்கை

இந்த உடன்படிக்கை ஏற்பட்டதற்குரிய காரணம் வருமாறு: யமனிலுள்ள ஸுபைதா கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தமது வியாபாரச் சரக்குகளுடன் மக்கா வந்தார். அவரிடமிருந்து அவற்றை ஆஸ் பின் வாயில் என்பவர் வாங்கினார். இவர் மக்காவில் மதிப்பிற்குரிய வராகவும் பெரும் அந்தஸ்து டையவராகவும் இருந்தார். இவர், வியாபாரிக்குச் சேர வேண்டிய உரிமையைக் கொடுக்கவில்லை. ஸுபைதா கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அந்த வியாபாரிக்கு நியாயம் கிடைக்கக் குரல் கொடுப் பதற்கும் அவருடைய உரிமையை பெற்றுத் தருவதற்கும் அங்கு யாரும் இல்லை. அதனால் அவர் ஒரு மலையின்

மீது ஏறி தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி குறித்து உரத்துச் சொன்னார்.இதனைக் கேட்டதும் மக்காவிலுள்ள பல்வேறு கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவினர் எழுந்தனர். அநீதியிழைக்கப்பட்டோருக்கு அவர்களது உரிமைகளை மீட்டுத்தர வேண்டும் என அவர்கள் அனைவரும் ஏகமன தான முடிவுக்கு வந்தனர். மேலும் மக்காவில் யாருக் கேனும் அநீதியிழைக்கப்படக் கண்டால் அவர் மக்கா வைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி அல்லது வெளியி லிருந்து மக்காவுக்கு வந்தவர்களில் ஒருவராக இருந் தாலும் சரி அவருக்காகக் களமிறங்கி அவரது உரிமையை மீட்டுத் தருவோம் என அவர்கள் அனை வரும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர். இந்த உன்படிக்கைக்கு குறைஷிகள் புளுல் உடன்படிக்கை எனக் குறிப்பிட்டனர். இந்த உடன்படிக்கையில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களும் பங்கேற்றனர். அப்போது அவர்களது வயது இருபது.

கஅபாவைக் கட்டுதல்

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களுக்கு 33 வயது இருக்கும்போது கஅபாவைப் புதுப்பித்து அதனைத் திரும் பவும் கட்ட வேண்டும் என்று குறைஷிகள் விரும்பினர். காரணம் கஅபாவின் கட்டடம் மிகப் பழமையாக இருந்த தால் அதன் சுவர்கள் சிதிலமடைந்து, இடிந்து கீழே விழும் நிலையில் இருந்தது. மேலும் மக்காவில் மிகப்

பெரும் வெள்ளப் பிரளயம் ஏற்பட்டு அது கஅபத்துல்லா வுக்குள் புகுந்ததாலும் கஅபா இடிந்துவிடும் நிலைக்கு ஆளானது. எனவே கஅபாவின் கண்ணியம் கருதி அதனைப் புதுப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் குறைஷி களுக்கு ஏற்பட்டது. கஅபாவைக் கட்டுவதற்கு நல்ல-தூய்மையான பணத்தையே செலவு செய்ய வேண்டும். தவறான வழி சம்பாத்தியத்தை அதில் சேர்க்கக் கூடாது என்று அனைவரும் ஏகோபித்த முடிவுக்கு வந்தனர்.

பிறகு கட்டுமானம் தொடங்கி ஹஜருல் அஸ்வத் எனும் கருப்புக் கல்லை உரிய இடத்தில் வைக்க வேண்டிய கட்டம் வந்தபோது அந்தக் கல்லை அதன் இடத்தில் வைப்பதற்குரிய சிறப்பை யாருக்குக் கொடுப்ப தென்பதில் குறைஷிகளுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடு தோன்றியது. இந்த சர்ச்சை நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்கள் வரை நீடித்தது. மேலும் அவர்களுக்குள் கடும் போர் மூளும் அளவுக்கு இந்த வாக்குவாதம் கடுமை யானது. பிறகு அவர்கள் அனைவரும் ஏகமனதான ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அதாவது நாளை காலையில் இந்தப் புனிதப் பள்ளிவாசலில் யார் முதன் முதலில் நுழைகி றாரோ அவரை தமக்கிடையே நடுவராக ஆக்கிக் கொள்வது. ஆனால் பள்ளிவாசலில் முதன் முதலில் நுழைபவர் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அல்லாஹ் நாடியிருந்தான்.

நபியவர்கள் முதன் முதலாகப் பள்ளிவாசலில் நுழை வதை குறைஷிகள் கண்டபோது “இதோ நம்பிக்கைக் குரியவர் வந்துவிட்டார்! இதோ முஹம்மத் வந்துவிட்டார்! இவரை நடுவராக ஏற்றுக்கொள்வோம்” என்று ஆரவாரம் செய்தனர். நபியவர்கள் அவர்களிடம் வந்தபோது குறை ஷிகள் தங்கள் முடிவை அவர்களிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் ஒரு போர்வை யைக் கொண்டு வருமாறு கேட்டார்கள். அதன் நடுவில் ஹஜருல் அஸ்வத் எனும் கல்லை வைத்தார்கள். சண்டை யிட்டுக் கொண்ட கோத்திரங்களின் தலைவர்களை அழைத்து அந்தப் போர்வையின் ஓரங்களைப் பிடிக்கச் சொல்லி கல்லைத் தூக்குமாறு கூறினார்கள். அதற்குரிய இடத்திற்கு அதை அவர்கள் கொண்டு சென்றதும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தம் கையால் அந்தக் கல்லை எடுத்து அதன் இடத்தில் வைத்தார்கள். இது ஓர் விவேகமான தீர்வாகும். மக்கள் இதனைப் பொருந்திக் கொண்டனர்.

கஅபாவைப் புதுப்பிப்பதற்குரிய பணம் குறைஷி களிடம் பற்றாக்குறையானது. எனவே கஅபாவின் வடக்குப் பகுதியில் சுமார் ஆறு முழம் கொண்ட ஒரு பகுதியை கஅபாவை விட்டும் அகற்றினர். அதுதான் தற்போது (அரை வட்டம் வடிவிலுள்ள) ஹிஜ்ர் இஸ்மாயில் என்றும் கத்தீம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பிறகு

கஅபாவைக் கட்டி முடித்த பிறகு அது செவ்வக வடிவில் அமைந்தது. கஅபாவின் வாயிலை தரையை விட்டும் உயர்த்தினர். காரணம் அவர்கள் விரும்புபவர்கள் மட்டுமே அதில் நுழைய வேண்டும் என்பதுதான். கட்டு மானம் 15 முழம் வரை உயர்ந்ததும் அதன் முகட்டை ஆறு தூண்களின் மீது அமைத்தனர்.

நபித்துவம்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது நாற்பதாம் வயதை நெருங்கியபோது மக்காவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு மலையில் ஹிரா என்னும் குகையில் அதிக நாட்களைத் தனிமையில் கழித்தார்கள். அங்கேயே பல இரவு பகல்கள் தங்கி இறைவழிபாட்டில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் தமது நாற்பதாம் வயதை அடைந்ததும் ரமலான் மாதம் 21-ம் இரவில் ஹிரா குகையில் தங்கி யிருந்தபோது அவர்களிடம் ஜீப்ரீல் (அலை) வந்து “நீர் ஓதுவீராக” எனக் கூறினார்கள். அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) “எனக்கு ஓதத்தெரியாது” எனக் கூறினார்கள். ஜிப்ரீல்(அலை) இரண்டாம் முறையும் மூன்றாம் முறையும் “ஓதுவீராக” எனக் கூறினார்கள். மூன்றாம் முறை “படைத்த உம் இறைவனின் திருப்பெயர் கொண்டு ஓதுவீராக! கருக் கட்டியிலிருந்து அவன் மனிதனைப் படைத்தான். ஓதுவீராக! உம் இறைவன் எத்தகைய மாபெரும் அருட்கொடையாளன் எனில் அவனே எழுது

கோலின் மூலம் கற்றுக்கொடுத்தான். மனிதனுக்கு அவன் அறியாதவற்றையெல்லாம் கற்றுக்கொடுத்தான்" (96:1-5) எனக் கூறினார்கள். பின்னர் அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஹிரா குகையில் தங்கியிருக்க முடியவில்லை. உள்ளம் நடுங்கிய வர்களாக வீட்டிற்குத் திரும்பி கதீஜாவிடம் வந்தார்கள். "என்னைப் போர்த்துங்கள்! என்னைப் போர்த்துங்கள்!" எனக் கூறினார்கள். வீட்டிலுள்ளோர் நபியவர்களைப் போர்த்தினார்கள். இறுதியில் பயம் அவர்களை விட்டும் நீங்கியது. பின்னர் தமக்கு ஏற்பட்டதை கதீஜாவிடம் கூறி தமக்கு ஏதும் நேர்ந்துவிடுமோ என தாம் பயந்து போய்விட்டதாகவும் கூறினார்கள். அப்போது கதீஜா(ரலி) "அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் ஆகாது. அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அல்லாஹ் ஒருபோதும் உங்களை இழிவு படுத்த மாட்டான். ஏனென்றால் நீங்கள் சொந்த பந்தங் களுடன் இணைந்து வாழ்கிறீர்கள். ஆதரவற்றோரை அரவணைக்கிறீர்கள். வறியவர்களுக்காக உழைக்கி றீர்கள். விருந்தினரை உபசரிக்கிறீர்கள். சோதனைகளில் ஆட்பட்டோருக்காக உதவுகிறீர்கள்" எனக் கூறினார்கள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது இறைவணக்க வழிபாட்டைத் தொடர் வதற்காக மீண்டும் ஹிரா குகைக்குத் திரும்பினார்கள். தமது வழிபாடு முடிந்ததும் மக்காவுக்குத் திரும்பிச்

செல்வதற்காக ஹிராவிலிருந்து இறங்கி வந்தார்கள். பதனுல்வாதி என்னும் இடத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது ஜிப்ரீல்(அலை) அவர்கள் வானத்திற்கும் பூமிக்கும் இடையே ஒரு சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தவர்களாகத் தோன்றினார்கள். பிறகு “போர்த்திக் கொண்டு படுத்தி ருப்பவரே! எழுந்து எச்சரிக்கை செய்வீராக! உம் இறைவனைப் பெருமைப் படுத்துவீராக! உம்முடைய ஆடைகளைத் தூய்மையாக்குவீராக! அசுத்தத்திலிருந்து விலகியிருப்பீராக!” (74:1-5) என்ற வசனங்கள் இறங்கின. அதன் பின் வஹி தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் தமது அழைப்புப் பணியைத் தொடங்கியபோது சிறப்பிற்குரிய அவர்களது மனைவி ஈமானின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அல்லாஹ்வை ஏகன் என்றும் தம் கணவர் நபி என்றும் சான்று பகர்ந்தார்கள். இவர்கள் தான் இஸ்லாத்தை முதன் முதலில் ஏற்றுக் கொண்டவராவார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது உற்ற நண்பர் அபூபக் கரிடம் இந்த சத்தியத்தைத் தெரிவித்தபோது அவரும் எவ்விதத் தடுமாற்றமும் இன்றி ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது தாயாருக்கும் பாட்டனாருக்கும் பின்னர் தம்மைப் பொறுப்பேற்று வளர்த்த தம் பெரிய தந்தை அபூதாலிபின் உதவிக்குப் பகரமாக அவருடைய மக்களில் அலீ என்பவரை எடுத்து

வளர்த்து வரலானார்கள். அவருக்காக செலவு செய்தார் கள். இந்த நிலையில் அலீயின் உள்ளம் தெளி வடைந்து நபிகள் நாயகம் மீது நம்பிக்கை கொண்டார். இதன் பின்னர் இவர்களைத் தொடர்ந்து கதீஜாவின் அடிமை ஸைத் பின் ஹாரிஸாவும் நம்பிக்கை கொண்டார்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் இஸ்லாமியப் பிரச்சா ரத்தை இரகசியமாகவே தொடர்ந்து செய்து வந்தார்கள். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் அதை இரகசி யமாக வைத்துக் கொண்டனர். ஏனெனில் அவர்களில் ஒருவரது விவகாரம் வெளியே தெரிந்து விட்டால் அவர் இஸ்லாத்தை விட்டுவிட வேண்டு மென்பதற்காக குறை ஷிகள் இழைக்கும் கொடுமையான வேதனைகளுக்கு அவர் பலியாக வேண்டியது வரும்! அந்த நேரத்தில் நபித்தோழர்கள் தொழுகையையும் மற்ற வழிபாடு களையும் நிறைவேற்ற நாடினால் இணைவைப்பவர் களுக்குத் தெரியாமல் மக்காவுக்கு வெளியே உள்ள பள்ளத்தாக்குகளுக்குச் சென்றுவிடுவார்கள்.

பகிரங்கப் பிரச்சாரம்

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் தனித்தனி நபர்களை அழைப்பதில் மூன்றாண்டுகளைக் கழித்த பின்னர் “உமக்கு கட்டளையிடப்பட்டிருப்பதை பகிரங்மாக அறிவிப்பீராக! இணைவைப்பவர்களைப் புறக்கணிப்

பீராக!” (15:94) எனும் வசனம் இறங்கியது. உடனே ஒரு நாள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஸ.்.பா குன்றின் மீது நின்றுகொண்டு மக்காவாசிகளை அழைத்தார்கள். அவர்கள் முன் அதிகமானோர் ஒன்று கூடினார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பெரிய தகப்பனார் அபூலஹபும் அங்கு இருந்தான். அவன்தான் குறைஷி களிலேயே அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது தூதருக்கும் கடுமையான விரோதி.

மக்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் ஒன்று திரண்டதும், “இம்மலைக்குப் பின்னால் எதிரிகள் உங்களை அழிக்க எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என நான் உங்களிடம் கூறினால் என்னை நீங்கள் நம்புவீர்களா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கவர்கள், “ஆம்! உண்மையையும் நம்பிக்கையையும் தவிர வேறு எதையுமே நாங்கள் உங்களிடம் அறிந்ததில்லை” எனக் கூறினார்கள். அப்போது நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள், “நிச்சயமாக நான் கடுமையான வேதனை குறித்து உங்களை எச்சரிக்கிறேன்” எனக் கூறினார்கள். பின்பு அவர்களை அல்லாஹ்வின் பக்கமும் சிலைவணக் கங்களை விட்டுவிடுமாறும் அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது அக்கூட்டத்திலிருந்த அபூலஹப் கொதித் தெழுந்தான். “உனக்கு நாசம் உண்டாகட்டும்! இதற் காகவா எங்களை ஒன்று கூட்டினாய்?” எனக் கேட்டான்.

இதன் பிறகு அல்லாஹ் பின்வரும் வசனங்களை இறக்கி வைத்தான்:

"அபூலஹபின் இரு கைகளும் அழிந்தன! அவனும் அழிந்தான்! அவனது செல்வமும் அவன் செய்தவையும் அவனைக் காக்கவில்லை. கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பில் அவனும் விறகு சுமப்பவளான அவனது மனைவியும் கருகுவார்கள். அவள் கழுத்தில் முறுக் கேறிய ஈச்சமரக் கயிறு உள்ளது." (111:1-5)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) தொடர்ந்து அழைப்புப் பணியை மேற்கொண்டார்கள். மக்கள் கூடுமிடங்களி லெல்லாம் பகிரங்கமாகப் பிரச்சாரம் செய்து அவர்களை இஸ்லாத்தின் பால் அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கஅபத்துல்லாஹ்வில் தொழுது வந்தார்கள். மக்கள் கூடும் இடங்களுக்கும் இணைவைப்போரின் வியாபாரத் தலங்களுக்கும் சென்று அவர்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைத்தார்கள். இதனால் அவர்கள் அதிகமான துன்பங்களுக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டோருக்கும் இறைநிராகரிப்பாளர்கள் கொடுத்து வந்த தொல்லைகள் அதிகமாயின. யாஸிர் (ரலி), சுமையா (ரலி) மற்றும் அவர்களின் மகன் அம்மார்(ரலி) ஆகியோருக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகள் இதற்கு உதார ணமாகும். ஆம்! அம்மார்(ரலி) யின் தாய் தந்தையர் இருவரும் வேதனையின் கொடுமையால் உயிர்த்

தியாகிகளாக உயிரிழந்தார்கள். இஸ்லாத்தில் முதன் முதலாக உயிர்த்தியாகம் செய்த பெண்மணி சுமையா (ரலி) அவர்கள் தான்.

அதுபோல பிலால்(ரலி) அவர்களுக்கும் அபூஜஹ்ல், உமையா பின் கல.்.ப் ஆகிய இருவரால் துன்பம் ஏற்பட்டது. காரணம் பிலால் (ரலி) அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் மூலமாக இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்தார்கள். அவர்களின் எஜமான் உமையா பின் கல.்.ப், இதை அறிந்ததும் பிலால் இஸ்லாத்தை விட்டு விட வேண்டு மென்பதற்காக எல்லா வகையான வேதனைகளையும் பிரயோகித்துப் பார்த்தான். ஆயினும் பிலால் மறுத்து விட்டார்கள். தமது மார்க்கத்தையே உறுதியாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

பிலால் அவர்களை உமையா சங்கிலியால் கட்டி மக்காவிற்கு வெளியே கொண்டு வந்தான். அனல் பறக்கும் சுடுமணலில் படுக்க வைத்து அவர்களின் நெஞ்சில் மிகப் பெரும் பாறாங்கல்லை வைத்து அவனும் அவனைச் சாந்தவர்களும் சாட்டையால் மாறி மாறி பிலாலை அடித்தனர். பிலால் (ரலி) அவர்கள் அஹத்! அஹத் (ஏகன்! ஏகன்!) என்றே திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் பிலாலை அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் கடந்து செல்லும்போது உமையா விடமிருந்து அவர்களை விலைக்கு வாங்கி அடிமைத்

தளையிலிருந்து அவர்களை அல்லாஹ்வின் பாதையில் விடுவிடுத்தார்கள்.

இத்தகைய கொடுமைகள் நிகழ்ந்தபோது தான் முஸ்லிம்கள், தாங்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதைப் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டாமென நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தடுத்தது அறிவார்ந்த செயலாக ஆனது! இது போலத்தான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) முஸ்லிம்களைச் சந்தித்து உரையாடுவதும் இரகசியமாகவே இருந்தது! ஏனெனில் அவர்களைச் சந்திப்பது, உரையாடுவது பகிரங்கமாக நடந்திருந்தால் நபியவர்களை- முஸ்லிம் களுக்கு நற்போதனை அளிக்க விடாமலும் நல்வழிகாட்ட விடாமலும் இணைவைப்பாளர்கள் நிச்சயம் தடுத்திருப் பார்கள்! ஒருக்கால் அந்தச் சூழ்நிலை இரு சாராருக்கும் மோதலை உருவாக்கும் அளவுக்குச் சென்றிடலாம். அப்படி ஒரு மோதல் உருவானால் ஒட்டுமொத்தமாக முஸ்லிம்களை அழித்தொழிப்பதற்கே அது வழிவகுத் திடலாம். ஏனெனில் அந்த அளவு முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை அப்போது குறைவாக இருந்தது. அவர்கள் நிராயுதபாணிகளாகவும் இருந்தனர். எனவே தான் மறைவாகச் செயல்படுவது விவேகமாக இருந்தது. ஆனால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பொறுத்த வரை குறைஷி நிராகரிப்பாளர்களின் தொல்லைகள் தமக்கு இருந்தபோதிலும் தம் பிரச்சாரத்தையும் வணக்க

வழிபாட்டையும் இணைவைப்பவர்களுக்கு மத்தியில் பகிரங்கமாகவே செய்து வந்தார்கள்.

ஹம்ஸா இஸ்லாத்தைத் தழுவுதல்

ஒரு நாள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கஅபா பள்ளிவாசலில் அமர்ந்திருக்கும்போது இணைவைப் பவர்களின் தலைவனும் இஸ்லாத்தின் விரோதியுமான அபூஜஹ்ல் நபியவர்களைக் கடந்து சென்றான். அப்போது அவன் நபியவர்களைத் திட்டினான்; அவர்களை மனம் நோகச் செய்தான். அவர்களிடம் வரம்பு மீறி நடந்து கொண்டான். ஆனாலும் நபியவர்கள் அவனுக்கு எந்தப் பதிலும் கொடுக்கவில்லை. அவனிடம் எதுவும் பேசவு மில்லை. ஆனால் இங்கு நடந்ததை ஒரு பெண்மணி பார்த்துவிட்டாள். அதன் பிறகு சிறிது நேரத்தில், மக்கா வுக்கு வெளியே வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த நபியவர் களின் சிறிய தந்தை ஹம்ஸா(ரலி) அங்கு வந்தார். அவரிடம் அந்தப் பெண்மணி அபூஜஹ்ல் செய்ததையும் நபிகளாரை அவன் திட்டியதையும் எடுத்துச் சொன்னாள். இதனைக் கேட்ட ஹம்ஸா (ரலி) கடும் சினம் கொண்டு அபூஜஹ்லைத் தேடிச் சென்றார். அங்கே அபூஜஹ்ல் சிலருடன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவனது தலையில் வில்லால் ஓங்கி அடித்தார். அவனைப் பெரிய அளவில் காயப்படுத்தினார். மேலும் “நான் முஹம்மதுடைய மார்க் கத்தில் இணைந்திருக்கும்போது நீ அவரைத் திட்டு

வாயா?” என்று கேட்டார். இதுதான் ஹம்ஸா(ரலி) இஸ்லாத்தை ஏற்பதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றதில் முஸ்லிம்களுக்கு கண்ணியமும் பலமும் கிடைத்தது. மக்காவாசிகளிடம் இவருக்கு நல்ல மரியாதையும் அந்தஸ்தும் இருந்ததே அதன் காரணம்.

உமர் இஸ்லாத்தைத் தழுவுதல்

பிறகு உமர் பின் கத்தாப்(ரலி) அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றதனால் முஸ்லிம்களுக்கு கண்ணியமும் பலமும் இன்னும் அதிகமாயின. இது நடந்தது ஹம்ஸா(ரலி) இஸ்லாத்தை ஏற்று மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகாகும். ஒரு நாள் உமர், நபிகள் நாயகத்தைக் கொலை செய்யும் நோக்கத்துடன் புறப்பட்டார். அப்போது வழியில் ஒருவர் அவரை சந்தித்து, “உமரே! எங்கே செல்கின்றீர்” என்று கேட்டார். அதற்கு உமர், “முஹம்மதைக் கொலை செய்யப் போகிறேன்” என்றார். அதற்கு அந்த மனிதர், “நீர் முஹம்மதைக் கொன்றுவிட்டால் பனூஹாஷிம் கோத் திரத்தார்களிடமிருந்தும் பனூஸஹ்ரா கோத்திரத்தார் களிடமிருந்தும் நீர் எப்படித் தப்ப முடியும்?” என்று கேட்டார். அதற்கு உமர், “நீரும் மதம் மாறிவிட்டதாகவே உம்மைக் காண்கிறேன். மேலும் இதுவரை நீர் பின்பற்றி வந்த மார்க்கத்தைக் கைவிட்டு விட்டதாகவே கருது கிறேன்.” என்றார். அதற்கு அந்த மனிதர், “உமரே! இதை விட ஆச்சரியமான விஷயத்தை நான் உமக்குக்

கூறட்டுமா? உமது சகோதரியும், அவருடைய கணவரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். நீர் பின்பற்றி வந்த உமது மார்க்கத்தை அவர்கள் கைவிட்டுவிட்டனர்" என்று கூறினார். உடனே உமர் கோபத்துடன் புறப்பட்டு அவ்விருவரிடம் வந்தார்.

அங்கு அவர்களிடம் கப்பாப் பின் அரத்(ரலி) என்பார் இருந்தார். அவர் தம்மிடமுள்ள ஒரு ஏட்டிலிருந்து தாஹா அத்தியாயத்தை அவ்விருவருக்கும் ஓதிக்காட்டிக் கொண் டிருந்தார். உமர் வந்ததை கப்பாப் உணர்ந்தபோது வீட்டிற்குள் ஓடி ஒழிந்து கொண்டார். உமரின் சகோதரி பாத்திமா அந்த ஏட்டை மறைத்துக் கொண்டார். உமர் அந்த வீட்டின் அருகில் வந்தபோது கப்பாப் ஏதோ ஓது வதை செவியேற்றிருந்தார். இப்போது உமர், வீட்டினுள் அவ்விருவர்களிடம் வந்ததும் "நீங்கள் இருவரும் ஏதோ ஓதியதுபோல் என் காதில் விழுந்ததே! அது விஷயம் என்ன?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவ்விருவரும் "எதுவு மில்லையே! எங்களுக்குள் நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந் தோம் அவ்வளவுதான்." என்று கூறினார்கள். உடனே உமர், "நீங்கள் இருவரும் மதம் மாறிவிட்டீர்கள்; உங்கள் மதத்தை நீங்கள் கைவிட்டு விட்டீர்கள் என்றே கருது கிறேன்" என்றார். அதற்கு அவரது சகோதரியின் கணவர், "உமரே! சத்தியம், உமது மதத்தில் இல்லாமல் வேறு மதத்தில் இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?" என்றார்.

உடனே உமர் அவர் மீது பாய்ந்து அவரை ஓங்கி உதைத்தார். உமரின் சகோதரி வந்து உமரைத் தமது கணவரை விட்டும் தள்ளினார். உமர் தமது கையால் அவளை அடித்து அவளது முகத்தைக் காயப்படுத்தினார். அவள் கோபத்துடன் "அஷ்ஹது அன்லாயிலாஹ இல்லல் லாஹு வஅஷ்ஹது அன்ன முஹம்மதர் ரஸூலுல்லாஹ்" (வணக்கத்திற் குரியவன் அல்லாஹுவைத் தவிர வேறு யாருமில்லை என்றும் முஹம்மது அவனுடைய தூதரா வார்கள் என்றும் நான் சாட்சி சொல்கிறேன்) என்று கூறினாள்.

தமது சகோதரிக்கு நேர்ந்த இரத்தக் காயத்தை உமர் பார்த்தபோது, மிகவும் வருந்தினார்; வெட்கப்பட்டார். மேலும் "உங்களிடமுள்ள அந்த வேதத்தை எனக்குப் படிக்கத் தாருங்கள்" என்று கேட்டார். அதற்கு அவரது சகோதரி "நீங்கள் அசுத்தமானவர், தூய்மையானவர் களைத் தவிர வேறு யாரும் இந்த வேதத்தைக் தொட மாட்டார். எனவே நீங்கள் சென்று குளித்து விட்டு வாருங்கள்" என்று கூறிவிட்டாள். உடனே உமர் எழுந்து குளித்துவிட்டு வந்து அந்த வேதத்தை எடுத்து ஓத லானார். "பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்" என்று ஓதி விட்டு "என்னே அழகான, தூய்மையான பெயர்கள்!" என்றார். பிறகு தாஹா அத்தியாயத்தை ஓதினார். அதில் "நான்தான் அல்லாஹ். என்னைத் தவிர வணக்கத்திற்

குரியவன் வேறு யாருமில்லை. எனவே என்னை வணங்கு வீராக. என்னை நினைவுகூரும் பொருட்டு தொழுகையை நிலைநாட்டுவீராக” (20:14) என்ற வசனம் வரை ஓதினார். பிறகு “என்னே அழகான, சங்கைக்குரிய வார்த்தை இது! முஹம்மது எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குக் காண்பித்துக்கொடுங்கள்” என்றார்.

உமர் கூறிய இந்த வார்த்தைகளை கப்பாப் கேட்டதும் ஒழிந்திருந்த அவர் வெளியே வந்தார். உமரே! மகிழ்ச்சி யடையும். நபிகளாரின் பிரார்த்தனையின் பலன் உமக்குக் கிடைத்துவிட்டதாகவே நான் கருதுகிறேன். ஏனெனில் அவர்கள் “இறைவா! கத்தாபின் மகன் உமர் மூலமாக அல்லது ஹிஷாமின் மகன் அபூஜஹ்ல் மூலமாக இஸ்லாத்திற்கு கண்ணியமும் சிறப்பும் வழங்குவாயாக!” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

பிறகு உமர் தமது வாளை எடுத்துக் கொண்டு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இருந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தார். அங்கு சென்று கதவைத் தட்டினார். அங்கே ஒரு மனிதர் எழுந்து கதவின் இடைவெளி மூலம் பார்த்த போது வாளை ஏந்திக் கொண்டு உமர் நிற்பதைக் கண்டார். உமர் வந்த செய்தியை அங்குள்ள மக்களிடம் அவர் தெரிவித்ததும் எல்லோரும் குழம்பிப் போனார்கள். நபி(ஸல்) அவர்களோ வீட்டின் உள்பகுதியில் இருந் தார்கள். “உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது?” என ஹம்ஸா

(ரலி) அவர்கள் தோழர்களிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு தோழர்கள் “உமர் வந்திருக்கிறார்” என்று கூறினர். “அவருக்காகக் கதவைத் திறங்கள். அவர் நன்மையை நாடி வந்திருந்தால் நாமும் அவருக்கு நன்மையே செய் வோம். அவர் தீமையை நாடி வந்திருந்தால் அவருடைய வாளாலேயே அவரைத் தீர்த்துக்கட்டிவிடுவோம்” என்று ஹம்ஸா(ரலி) கூறினார்கள். பிறகு உமர் உள்ளே சென்று பகிரங்கமாக இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் அல்லாஹு அக்பர் என்று தக்பீர் முழங்கினார்கள்.அதனைக் கஅபாவில் உள்ளவர்களும் செவியேற்றனர்.

சுஹைப் அர்ரூமி(ரலி) அவர்கள் கூறியதாவது: உமர் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதும் இஸ்லாம் மேலோங்கியது. மேலும் இஸ்லாத்தின் பக்கம் பகிரங்கமாக அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. நாங்கள் (எவ்வித அச்சமும் இன்றி) கஅபாவைச் சுற்றிலும் பல குழுக்களாக அமர்ந்திருப் போம். கஅபாவை தவாபும் செய்வோம். அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்வூத்(ரலி) அவர்கள் கூறியதாவது: உமர் இஸ்லாத்தை ஏற்றதிலிருந்து நாங்கள் மதிப்பிற்குரியவர் களாகவே திகழ்ந்து வந்தோம்.

இணைவைப்போர் நபிகளாருக்கு ஆசை வார்த்தை கூறுதல்

ஏராளமானோர் இஸ்லாத்தில் இணைந்து கொண்டிருப்பதை சிலைவணங்கிகள் பார்த்தபோது, இன்னும் இஸ்லாத்தை விட்டும் மக்களைத் தடுப்பதற்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட அனைத்து முயற்சிகளும் பலனளிக்காததை அவர்கள் கண்டபோது இஸ்லாத்தைப் பரப்ப விடாமல், அதன் பக்கம் மக்களை அழைக்க விடாமல் நபிகள் நாயகத்தைத் தடுப்பதற்காக வேறொரு வழியைத் தேட முயன்றனர். அந்த வகையில் மக்கத்துத் தலைவர்களில் ஒருவரான உத்பா பின் ரபீஆ என்பவன் நபிகள் நாயகத்திடம் வந்தான். அவர்கள் தன்னந்தனியாக ஹரம் ஷரீ.்.ப் எனும் புனிதப் பள்ளிவாசலில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவன் கூறினான்: “எனது சகோதரனின் மகனே! திண்ணமாக நீர் உமது கூட்டத்தார்களிடம் மிகப் பெரும் விஷயத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளீர். அதன் மூலம் அவர்களின் ஒற்றுமையைக் குலைத்துவிட்டீர். அவர்களின் கடவுள்களையும் மதத்தையும் குறை கூறிவிட்டீர். இறந்து போய்விட்ட அவர்களின் முன்னோர்களை இறைநிராகரிப்பாளர்களாக ஆக்கிவிட்டீர். எனவே கேளும்! நான் உமக்கு சில விஷயங்களை எடுத்து வைக்கின்றேன்; அவற்றை சற்று சிந்தித்துப் பாரும். அவற்றில் சிலவற்றை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.” அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் “அபுல்வலீதே! (இது உத்பாவின் புனைப் பெயர்) கூறும்; நான் கேட்கிறேன்.” என்றார்கள்.

அப்போது உத்பா கூறினான்: “எனது சகோதரனின் மகனே! நீர் கொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்த கொள் கைக்குப் பகரமாக உமக்கு பெரும் செல்வம் வேண்டு மெனில் நாங்கள் எங்களுடைய செல்வங்களை உம்மிடம் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறோம். நீர் எங்களில் பெரும் செல்வந்தராகி விடலாம். அல்லது உமக்குப் பதவியும் அந்தஸ்தும் வேண்டுமெனில் உம்மை எங்களுக்கு தலை வராக நியமிக்கிறோம். உம்மிடம் ஆலோசனை செய் யாமல் நாங்கள் எந்த முடிவையும் எடுக்க மாட்டோம். அல்லது நீர் மன்னராக வேண்டுமென்று விரும்பினால் உம்மை எங்களுக்கு மன்னராக ஆக்குகிறோம். அல்லது உம்மிடம் ஜின் ஏதும் வருகிறது என்றால்- அதனைத் தடுக்க உம்மால் முடியவில்லை எனில் உமக்காக நாம் மருத்துவர்களை வரவழைக்கிறோம். நீர் குண மடையும் வரை உமக்காக எங்கள் செல்வங்கள் அனைத்தையும் செலவு செய்கிறோம்.” இவ்வாறு அவன் கூறி முடித்ததும் இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், “அபுல்வலீதே! கூறி முடித்துவிட்டாயா?” என்றார்கள். அவன் “ஆம்” என்றான். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள், “இப்போது நான் கூறுகிறேன் கேளும்” என்றார்கள். அவன் கேட்கிறேன்” என்றான். நபியவர்கள் பின்வரும் திருக்குர்ஆன் வசனங் களை ஓதினார்கள்.

“அளவற்ற அருளானனும் நிகரற்ற அன்புடையோனு மாகிய அல்லாஹ்வின் திருப்பெயரால் (துவங்குகிறேன்). ஹாமீம், அளவற்ற அருளானனும் நிகரற்ற அன்புடையோ (னுமாகி இறைவ)னிடமிருந்து (இது) அருளப்படதாகும். இது எத்தகைய வேதமெனில் இதன் வசனங்கள் நன்கு விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறிந்துகொள்ளும் மக்க ளுக்கு அரபு மொழியில் அமைந்த குர்ஆனாகவும் இது இருக்கின்றது. நற்செய்து கூறக்கூடியதாகவும் எச்சரிக்கை செய்யக்கூடியதாகவும் இது இருக்கின்றது. (ஆனால்) அவர்களில் பெரும்பாலோர் இதனைப் புறக்கணித்து விட்டனர். அவர்கள் செவிமடுப்பதில்லை.” (41:1-4) பின்னர் அவர்கள் தொடர்ந்து ஓதிக் கொண்டே சென்றார்கள். உத்பா தனது இரண்டு கைகளையும் தம் முதுகுக்குப் பின்னால் தரையில் ஊன்றிக் கொண்டு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஓதுவதை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். நபியவர்கள் ஸஜ்தா வசனத்தை அடைந்ததும் ஸஜ்தா செய்தார்கள். பிறகு “அபுல்வலீதே! நீர் செவியேற்க வேண்டியதைச் செவியேற்று விட்டாய். பிறகு உம் விருப்பம்!” என்று கூறிவிட்டார்கள்.

பிறகு உத்பா எழுந்து தன் தோழர்களிடம் வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் அவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்: “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அபுல்வலீத் எந்த முகத்துடன் இங்கிருந்து சென்றாரோ

அந்த முகத்துடன் இப்போது திரும்பி வரவில்லை” என்று! உத்பா அவர்களிடம் வந்து அமர்ந்தபோது, “என்ன செய்தி அபுல்வலீதே!” என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு அவன், “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நான் இதுவரை செவியேற்காத ஒரு வார்த்தையைச் செவியேற்றுள்ளேன். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அது சூனியமில்லை! அது கவிதையுமல்ல, ஜோதிடமுமல்ல! குறைஷி சமுதாயமே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அந்த மனிதரை (முஹம்மதை) அவரது நிலையிலேயே விட்டுவிடுங்கள். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நான் அவரிடமிருந்து செவியேற்ற வார்த்தைக்கு எதிர்காலத்தில் மகத்தான செய்தி ஏற்படப் போகிறது! நீங்கள் அல்லாத வேறு அரேபியர்கள் அவரைக் கொலை செய்து விட்டால் நீங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை மற்றவர்கள் மூலம் நிறைவேறிவிட்டதாகக் கருதுங்கள். ஆனால் அவர் அரேபியரை வென்றுவிட்டால் அவருடைய ஆட்சிதான் உங்கள் ஆட்சியாக இருக்கும். அவருடைய கண்ணியம்தான் உங்களுடைய கண்ணியமாக இருக்கும். பிறகு அவர் மூலம் மக்களிலேயே அதிகம் நற்பாக்கியம் உடையவர்களாக நீங்கள் ஆகுவீர்கள்” என்று கூறினான். இதைக் கேட்ட அவர்கள், “அபுல்வலீதே! உமக்கும் அவர் தனது நாவால் சூனியம் செய்துவிட்டார்” என்று கூறினார்கள். உடனே உத்பா, “இது அவரைப் பற்றிய

எனது கருத்தாகும். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிதோ அதை நீங்கள் செய்யுங்கள்" என்று கூறினான்.

அபீஸீனியாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தல்

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களை குறிப்பாக பலவீனர்களை இணைவைப்பவர்கள் தொடர்ந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்ததனால் நபித்தோழர்கள் தம் மார்க்கத்தைக் காத்துக்கொள்வதற்காக அபீசீனியாவை நோக்கி ஹிஜ்ரத் மேற்கொண்டு, அங்குள்ள மன்னர் நஜ்ஜாஷியிடம் செல்வதற்கு அனுமதிக்குமாறு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக அவரிடம் மட்டுமே அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பதால். ஏனெனில் பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் தமக்கும் தம் குடும்பத்தினருக்கும் குறை ஷிகளால் தீங்கு ஏற்படுமோ எனப் பயந்து கொண்டி ருந்தனர். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களும் அபீஸீனியா செல்வதற்கு அனுமதித்தார்கள். இது நடந்தது நபித்து வத்தின் ஐந்தாம் ஆண்டில்.

சுமார் எழுபது12˙4 முஸ்லிம்கள் தம் குடும்பத்துடன் அபீஸீனியாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தனர். இவர்களில் உஸ்மான்(ரலி) அவர்களும் அவர்களின் மனைவியான நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் மகள் ருகைய்யா (ரலி) அவர்களும் இருந்தனர். அந்த முஸ்லிம்கள் அபீசீனியாவில் தங்கியிருக்கும் சூழ்நிலையையும்

இணைவைப்பவர்கள் குலைத்திட முயற்சி செய்தார்கள். அபீசீனிய மன்னருக்கு அன்பளிப்புகள் அனுப்பி வைத்து தங்களது நாட்டிலிருந்து ஒடி வந்த முஸ்லிம்களைத் தங்களிடம் திருப்பி ஒப்படைக்குமாறு கேட்டுக் கொண் டார்கள். மேலும் முஸ்லிம்கள் ஈஸா(அலை) அவர்க ளையும் அவர்களின் தாயாரையும் திட்டுகிறார்கள் என்றும் புகார் கூறினார்கள்.

இதுபற்றி நஜ்ஜாஷி மன்னர் முஸ்லிம்களிடம் விளக்கம் கேட்டபோது அதற்கவர்கள் ஈஸா(அலை)அவர்களைப் பற்றி இஸ்லாம் கூறுவதை அவருக்குத் தெளிவுபடுத்தி உண்மையை விளக்கிக் கூறினார்கள். திருக்குர்ஆனில் உள்ள "மர்யம்" என்ற அத்தியாயத்தை ஓதிக்காட்டி னார்கள். பிறகு மன்னர் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கினார். குரைஷிகளிடம் அவர்களைத் திருப்பி ஒப்படைக்க மறுத்து விட்டார்.

இதே ஆண்டு ரமலானில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கஅபாவிற்குச் சென்றார்கள். அங்கு குறைஷி களின் பெரும் கூட்டமொன்று இருந்தது. அங்கு நின்று கொண்டு நஜ்ம் அத்தியாயத்தை ஓத ஆரம்பித்தார்கள். இந்த இறைநிராகரிப்பாளர்கள் இதற்கு முன் அல்லாஹ் வின் வார்த்தையைச் செவியேற்றது கிடையாது. காரணம் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடமிருந்து எதையும் செவி யேற்காதீர்கள் என்று தொடர்ந்து அவர்கள் பரஸ்பரம்

கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் திடீரென இந்த அத்தியாயத்தை ஓதிக் காட்டியபோது- ஈர்ப்பு சக்தியுள்ள இத்தெய்வீக வாக்கு அவர்களின் செவிகளைத் தட்டியபோது அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் அதை செவிதாழ்த்திக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தார்கள். அதல்லாத வேறெதுவும் அவர்களின் உள்ளத்தில் ஊசலாடவில்லை. இறுதியாக “அல்லாஹ் வுக்கே சிரம்பணியுங்கள்! அவனையே வணங்குங்கள்!” (53:62) என்ற வசனத்தை ஓதி நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் ஸுஜூது செய்தபோது அவர்கள் அனைவரும் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் ஸஜ்தா வில் விழுந்தார்கள்.

இவ்வழைப்புப் பணியை எதிர்க்கும் வழியில் குறை ஷிகள் பல்வேறு வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினர், துன்பம் கொடுத்தனர், கொடுமைகள் இழைத்தனர், ஆசை வார்த் தைகளைக் காட்டினர், அச்சுறுத்தினர். ஆயினும் இவை யனைத்தும் இஸ்லாத்தை உறுதியாகப் பற்றிப் பிடிப் பதற்கும் மு.்.மின்கள் அதிகமாவதற்குமே வழிவகுத்தன. இப்போது குறைஷிகளின் உள்ளத்தில் புதியதொரு திட்டம் பளிச்சிட்டது! அதுதான் முஸ்லிம்களையும் பனூ ஹாஷிம் கிளையினரையும் ஒட்டு மொத்தமாக சமூகப் பகிஷ்காரம் செய்ய வேண்டும்; அவர்களிடம் கொடுக்கல் வாங்கல், திருமணம், உதவி போன்ற எந்தத் தொடர்பும்

வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஒரு ஏட்டில் எழுதி அதில் அவர்கள் அனைவரும் கையெழுத்திட்டு கஅபா ஆலயத்தின் உள்ளே தொங்க விட வேண்டும் என்பது!

எனவே முஸ்லிம்கள் மக்காவிற்கு வெளியே ஒரு கணவாய்ப் பகுதிக்கு செல்ல வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்கு உள்ளானார்கள். அதற்கு அபூதாலிப் கணவாய் என்று பெயர். அங்கு முஸ்லிம்கள் மிகக் கடுமையான கஷ்டத் திற்கு ஆளானார்கள். பசியையும் பல்வேறு கஷ்டங்க ளையும் அனுபவித்தனர். அவர்களில் வசதியுள்ளவர்கள் தங்களின் பெரும் செல்வத்தை செலவிட்டனர். கதீஜா (ரலி) அவர்கள் தம் செல்வம் அனைத்தையும் செலவு செய்தார்கள். முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் நோய் நொடிகள் பரவியது. பெரும்பாலோர் அழிந்துவிடும் நிலைக்கு ஆளாயினர். எனினும் அவர்கள் நிலை குலை யாமல் உறுதியோடும் பொறுமையோடும் இருந்தார்கள். அவர்களில் எவரும் தன் மார்க்கத்திலிருந்து பின்வாங்க வில்லை.

இப்புறக்கணிப்பு மூன்றாண்டுகள் நீடித்தது. பின்னர் குரைஷிகளில் பனூஹாஷிம்களுடன் உறவுமுறைத் தொடர்பு வைத்திருந்த சில முக்கியப் பிரமுகர்கள் அந்த ஏட்டிலுள்ள ஒப்பந்தத்தை முறித்தார்கள். அதை மக்களி டையே பகிரங்கப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் அந்த ஏட்டை வெளியே எடுத்தபோது அதைக் கரையான்கள் அரித்தி

ருந்ததைக் கண்டார்கள். அதில் “இறைவா! உனது திருநாமத்தைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கிறேன்” என்ற வாசகத்தைத் தவிர வேறெதுவும் எஞ்சியிருக்கவில்லை. நெருக்கடி நீங்கி முஸ்லிம்களும் பனூஹாஷிம்களும் மக்காவுக்குத் திரும்பினர்.

ஆனாலும் குறைஷிகள் அநீதியான தமது நிலைப்பாட்டிலேயே பிடிவாதமாக இருந்தனர். அதாவது முஸ்லிம்களை எதிர்ப்பது, இஸ்லாத்திற்கு எதிராகப் போர் தொடுப்து, நபிகள் நாயகத்தை சந்திக்கவிடாமல் மக்களைத் தடுப்பது அல்லது திருக்குர்ஆனைச் செவியேற்கவிடாமல் தடுப்பது என்ற நிலையிலேயே நீடித்தனர். முஸ்லிம்களைச் சந்திக்க வரும் அரபிகள் அனைவரையும் அவர்கள் எச்சரிக்கை செய்து வந்தனர். இது குறித்து து.ஃபைல் பின் அம்ர் அத்தவ்ஸி என்பவர் அறிவிப்பதாவது:

ஒரு நாள் அவர் மக்கா வந்தார். அப்போது குறைஷிகள் சிலர் அவரிடம் சென்றனர். து.ஃபைல் தமது சமுதாயத்தில் செல்வாக்கு மிக்க தலைவராகத் திகழ்ந்தார். அவரிடம் சென்ற குறைஷிகள் நபிகள் நாயகம் குறித்து அவரை எச்சரிக்க ஆரம்பித்தனர். நபியவர்களின் அருகில் கூட செல்லக் கூடாது, அவர்களது பேச்சைக் கேட்கக் கூடாது என்று அச்சுறுத்த ஆரம்பித்தனர். மேலும் நபிகளாரின் பேச்சு சூனியத்தைப் போன்றது! அது ஒரு

மனிதனை அவரது தந்தையை விட்டும், அவரது சகோ தரரை விட்டும், அவரது மனைவியை விட்டும் பிரித்து வைத்துவிடும் என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர்.

துஃபல் மேலும் கூறுவதாவது: "குறைஷிகள் இவ்வாறு என்னிடம் கூறிக்கொண்டே இருந்தார்கள். இறுதியில் நபிகள் நாயகத்திடமிருந்து எதையும் செவி யேற்கக் கூடாது, அவர்களிடம் பேசக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு நான் வந்தேன். எந்த அளவுக்கு எனில் அவர் களது வார்த்தைகளில் எதுவும் என் காதில் விழுந்து விடுமோ என அஞ்சி என் காதுகளில் பஞ்சை வைத்து திணித்துக் கொண்டேன்."

தொடர்ந்து அவர் கூறுகிறார்: "பிறகு நான் பள்ளிவாச லுக்குச் சென்றேன். அங்கு நபிகள் நாயகம் கஅபாவில் தொழுது கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்களுக்கு அருகே போய் நின்றேன். அல்லாஹ் என்னை அவர்க ளுடைய வார்த்தைகளில் சிலதை செவியேற்கச் செய்து விட்டான். நான் அழகிய வார்த்தையைச் செவிமடுத்தேன். பிறகு நான் எனக்குள் இவ்வாறு கூறிக் கொண்டேன். அதாவது "நாம் புத்திசாலிதானே! நாம் ஒரு கவிஞன் ஆயிற்றே! நல்லது எது? கெட்டது எது? என்பது நமக்குத் தெரியாத ஒன்றல்லவே. பிறகு இந்த மனிதர் கூறுவதை நாம் செவியேற்பதை விட்டும் நம்மை எது தடுக்க முடியும்? அவர் கூறுவது நல்லதாக இருந்தால் ஏற்றுக்

கொள்வோம், கெட்டதாக இருந்தால் விட்டுவிடுவோம் அவ்வளவுதானே!”

பிறகு நபிகள் நாயகம் (தொழுது முடித்து) வீடு திரும்பும் வரை காத்திருந்தேன். அவர்கள் வீடு திரும்பும் போது நான் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். இறுதியில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) தமது வீட்டில் நுழைந் ததும் நானும் நுழைந்தேன். பிறகு அவர்களிடம் கூறினேன்: “முஹம்மதே! உம்மைப் பற்றி உம் சமூகத் தவர்கள் என்னிடம் இன்னின்னவாறு கூறினார்கள். அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! உமது விஷயத்தைப் பற்றி அவர்கள் என்னை அச்சுறுத்திக் கொண்டே இருந் தனர். எந்த அளவுக்கெனில் உம் பேச்சைக் கேட்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் என் காதில் பஞ்சை வைத்து அடைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அல்லாஹ் அதனை எனக்குக் கேட்கச் செய்துவிட்டான். நான் அழகிய வார்த் தையையே செவியேற்றேன். எனவே உம் கொள்கையை எம்மிடம் எடுத்துக் கூறும்” என்று கூறினேன். அப்போது அவர்கள் இஸ்லாத்தை எனக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள்; குர்ஆனையும் ஓதிக்காட்டினார்கள். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அதை விட அழகான ஒரு வார்த்தையை, அதை விட நீதமான ஒரு விஷயத்தை நான் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை. உடனே நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன். சத்தியத்தின் சாட்சியை மொழிந்தேன்.

அதன் பிறகு துஃபைல் தம் மக்களிடம் திரும்பிச் சென்று அவர்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைத்தார்; இஸ்லாத்தை அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொன்னார். அவர் குடும்பத்தார்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். இஸ்லாம் அவரது கோத்திரத்தார்களிடம் பரவியது.

துயர ஆண்டு

நபிகள் நாயகத்தின் பெரிய தந்தை அபூதாலிபின் உடலின் பல பகுதிகளிலும் நோய் பரவியது. படுக்கையிலேயே அவர் முடங்கிவிட்டார். பின்னர் சிறிது நேரத்திற்குள் மரணவேளையை அவர் நெருங்கிவிட்டார். அப்போது நபி(ஸல்) அவர்கள் அவரின் தலைமாட்டில் இருந்தார்கள். அவர் மரணத்திற்கு முன்பு "லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்" என்ற கலிமாவை மொழிந்துவிடுமாறு அபூதாலிபிடம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த அவரது தீய நண்பர்கள்- அபூஜஹ்ல் அவர்களுக்குத் தலைமை வகித்திருந்தான்- அவரைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உம் தந்தையர் மற்றும் பாட்டன்மார்களின் மார்க்கத்தை விட்டுவிடப் போகிறீரா? அப்துல் முத்தலிபின் மார்க்கத்தை புறக்கணிக்கப் போகிறீரா? எனவும் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு அவர் இணைவைப்பிலேயே மரணமடைந்தார். இஸ்லாத்தை ஏற்காத நிலையிலேயே அவரை இறந்த

தற்காக நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் துயரம் இரு மடங்காக அதிகரித்தது.

அபூதாலிப் மரணமடைந்து சுமார் இரண்டு மாதங்களில் கதீஜாவும் மரணமடைந்தார். அதன்பேரில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) கடுமையாகத் துயரப்பட்டார்கள். பெரிய தகப்பனார் அபூதாலிபும் தமது மனைவி கதீஜாவும் மரணமடைந்த பின் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களுக்கு அவர்களுடைய கூட்டத்தினர் கொடுத்து வந்த துன்பம் கடுமையானது!

நபிகள் நாயகத்தின் பிரச்சாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட வர்களில் பெரும்பாலோர் பலவீனர்களும் அடிமைகளும் ஆவர். வழக்கமாக அவர்கள்தான் மக்கள் எல்லோ ரையும் விட இறைத்தூதர்களின் பிரச்சாரத்தை விரைந்து எற்றுக்கொள்ளக்கூடியவர்கள். ஏனெனில் மற்றவர்களைப் பின்பற்றக் கூடியவர்களாக இருப்பது அவர்களுக்கு ஒன்றும் சிரமமானது கிடையாது. ஆனால் பெரியோர்கள், அதிகாரமுடையவர்கள் மற்றும் செல்வாக்கு உடைய வர்கள் ஆகியோரைப் பொறுத்தவரை அவர்களிடமுள்ள பெருமையும் பொறாமையும் பதவியும் செல்வாக்கும் அவர்களை- மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதை விட்டும், மற்றவர்களை பின்பற்றக்கூடியவர்களாக ஆகு வதை விட்டும்- தடுக்கிறது.

சத்தியப் பிரச்சாரத்தை எதிர்ப்பதற்கு இணைவைப் பவர்கள் மேற்கொண்ட வழிமுறைகள்

இணைவைப்பாளர்கள் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரத்தை எதிர்ப்பதற்குப் பல வழிகளைக் கையாண்டார்கள். இஸ்லாம் பரவுவதைத் தடுப்பதற்குப் பல்வேறு வழிமுறை களை மேற்கொண்டார்கள். இஸ்லாத்தில் இணைவதை விட்டும் மக்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக பல வழி களில் முயற்சி செய்தார்கள். அத்தகையை வழிகளில் சில வருமாறு:

1. எச்சரித்தல்: குறைஷித் தலைவர்களில் ஒரு குழு நபிகள் நாயகத்தின் பெரிய தந்தை அபூதாலிபிடம் சென்று “முஹம்மது எங்களுக்குத் துன்பம் கொடுக்கிறார். எங்கள் கடவுள்களைப் பற்றி இழித்துரைக்கிறார். எனவே அவ்வாறு செய்ய வேண்டாமென அவரை நீங்கள் தடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். உடனே அபூதாலிப் ஆள் அனுப்பி நபிகள் நாயகத்தை அழைத்து வரச் செய்தார். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் அபூதாலிப், “என் சகோதரரின் மகனே! நீர் மக்களுக்குத் துன்பம் கொடுப்பதாகவும், அவர்களுடைய தெய்வங் களை இழித்துரைப்பதாகவும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே இதிலிருந்து நீர் விலகிக்கொள்வீராக!” என்று கூறினார். அதற்கு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் சூரியனைச் சுட்டிக்காட்டி, “அதிலிருந்து ஒரு சுடரை

எடுத்து வந்து நீங்கள் என்னிடம் தந்தாலும் இந்தப் பிரச்சாரத்தை என்னால் விட்டுவிட முடியாது" என்று திட்ட வட்டமாகக் கூறிவிட்டார்கள். பிறகு அபூதாலிப் தம் மக்களிடம் "என் சகோதரனின் மகனார் பொய் சொல்ல மாட்டார். எனவே அவரை அவரது நிலையிலேயே விட்டு விடுங்கள்" என்று கூறினார்.

2. அவதூறுகளைக் கூறுதல்: இணைவைப்போர் நபிகள் நாயகத்தைப் பைத்தியக்காரர் என்றும் சூனியக் காரர் என்றும் அல்லது சூனியம் செய்யப்பட்டவர் என்றும், பொய்யர், கட்டுக் கதைகளைக் கூறுபவர் என்றெல்லாம் சிலைவணங்கிகள் அவதூறுகளைக் கூறிவந்தனர்.

3. கேலி, கிண்டல் மற்றும் பரிகாசம் செய்தல்: இணை வைப்பவர்கள் நபிகள் நாயகத்தையும் அவர்களுடைய தோழர்களையும் அடிக்கடி பரிகாசம் செய்து வந்தார்கள். நபி(ஸல்) அவர்கள் இணைவைப்பவர்களைக் கடந்து செல்லும்போதெல்லாம் அவர்கள், நபியவர்களைக் கேலி செய்வார்கள், பரிகாசம் செய்வார்கள்; அவர்களைப் பற்றி ஏதாவது குற்றம் குறை சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்கள். பலவீனமான நிலையில் இருந்த நபித் தோழர்களுடன் நபிகள் நாயகத்தைக் கண்டால், இவர்க ளெல்லம் அவருடைய நண்பர்களாம்; அவரைப் பின்பற் றக்கூடியவர்களாம்" என்று ஏளனமாகப் பேசுவார்கள்.

4. நபிகளாரின் போதனைகளைக் களங்கப்படுத்துதல், ஐயங்களைத் தூண்டுதல், பொய்யான வதந்திகளைப் பரப்புதல்: இணைவைப்பாளர்கள், "திண்ணமாக இந்தக் குர்ஆன் புனைக்கதைகளும், முன்னோர்களின் கட்டுக் கதைகளும்தான்" என்று வாதிட்டு வந்தனர். "இவருக்குக் கற்றுக் கொடுப்பவரும் ஒரு மனிதர்தான்" என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர்.

5. நபிகளாரைத் துன்புறுத்துதல்: மேற்கூறப்பட்ட வழிமுறைகள் யாவும் நபிகள் நாயகத்தையும் அவர்களுடைய தோழர்களையும் தமது மார்க்கத்தைப் பிரச்சாரம் செய்வதை விட்டும் தடுப்பதில் எந்தப் பலனையும் தராதபோது உடல் ரீதியாக வரம்பு மீறும் வழிமுறையைக் கையாண்டனர். அத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சிதான் இது:

ஒரு நாள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் தொழுது கொண்டிருக்கும்போது உக்பா பின் அபீமுயீத் என்பவன் வந்து நபியவர்களுடைய கழுத்தில் ஒரு துண்டைப் போட்டு கடுமையாக இறுக்கினான். உடனே அபுபக்கர் (ரலி) அவர்கள் அங்கு வந்து நபியவர்களை அவனிடமிருந்து காப்பாற்றினார்கள். மேலும் "ஒரு மனிதர் 'அல்லாஹ்தான் என்னுடைய இறைவன்' என்று கூறுகிறார் என்பதற்காகவா அவரைக் கொல்லப் பார்க்கிறீர்கள்? அவரோ உங்களுடைய இறைவனிடமிருந்து

தெளிவான சான்றுகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிறாரே!" என்று கூறினார்கள்.

மற்றொரு நாள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கஅபா ஆலயத்தில் தொழுது கொண்டிருந்தபோது அபூஜஹ்லும் அவனுடைய ஆட்களும் அங்கு அமர்ந்தி ருந்தனர். அப்போது அபூஜஹ்ல், "இன்ன குடும்பத்தாரின் ஒட்டகக் குடலைக் கொண்டு வந்து முஹம்மது ஸுஜூது செய்யும்போது அவரது முதுகில் போடுவதற்கு உங்களில் யார் தயார்?" என்று கேட்டான். உடனே அவர்களின் ஒருவன் விரைந்து சென்று ஓட்டக் குடலைக் கொண்டு வந்து நபியவர்கள் ஸஜ்தா செய்யும்போது அவர்க ளுடைய இரு தோள் புஜங்களுக்கிடையில் அதைப் போட்டுவிட்டு தம் சகாக்களைப் பார்த்து, "சிரியுங்கள்" என்றான். அவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் விழுந்து சிரிக்க லானார்கள். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) தமது தலையை உயர்த்த முடியாமல் ஸஜ்தாவிலேயே இருந்தார்கள். இறுதியில் அவர்களின் மகள் ஃபாத்திமா(ரலி) வந்து அவர்களின் முதுகில் போடப்பட்டிருந்த அந்த அசுத் தத்தை எடுத்து விசி எறிந்தார்கள்.

ஒரு முறை அபூஜஹ்ல் கூறினான்: "முஹம்மத் தொழு வதை நான் பார்த்தால் அவரது கழுத்தில் மிதித்து அழுத்தி அவரது முகத்தில் மண் ஒட்டச் செய்வேன் என்று!" அதன்படி நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள்

தொழுது கொண்டிருக்கும்போது அவர்களின் அருகில் வந்தான். அவர்களின் கழுத்தில் மிதிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியதும் திடீரெனப் பின்வாங்கினான். மக்கள் அபூ ஜஹ்லைப் பார்த்து, “அபுல்ஹிகமே! (இதுதான் அவனது இயற்பெயர்.)உமக்கு என்ன நேர்ந்தது?” என்று கேட்டனர். அதற்கு அவன், “எனக்கும் அவருக்கும் இடையே நெருப் பினால் ஆன அகழ் இருந்ததைக் கண்டேன்” என்று கூறினான்.

6. நபித்தோழர்களைத் துன்புறுத்துதல்: இவ்வாறே குறைஷிகள் நபித்தோழர்களையும் துன்புறுத்தலா னார்கள். பலவீனர்களான சில அடிமைகளைக் கட்டி, கடுமையான வெயிலில் வீசி எறிவார்கள். இன்னும் பலவகையான தண்டனைகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

அம்மார்(ரலி) அவர்களையும் அவர்களது பெற்றோ ரையும் விதவிதமாகத் துன்புறுத்தினார்கள். அம்மாரின் தாயரைக் கொன்றார்கள். அவருடைய தந்தையும் கொடு மையான துன்புறுத்துதலுக்கு இலக்காகி உயிரிழந்தார். கப்பாப் பின் அரத்(ரலி) அவர்களை முடியைப் பிடித்து இழுத்து அவரது கழுத்தைப் பின்புறமாக ஓங்கி ஒடிப் பார்கள். கொதிக்கின்ற பாறையில் அவரைப் படுக்க வைத்து அவர் மீது கனமான கல்லைத் தூக்கி வைப் பார்கள். இவ்வாறே உமர்(ரலி) அவர்கள் இஸ்லாத்தை

ஏற்றபோது அவர்களையும் வரம்பு மீறித் துன்புறுத்தி னார்கள். அவர்களைக் கொலை செய்யவும் முயற்சி செய்தார்கள்.

தாயி∴பில் நபிகள் நாயகம்

முஸ்லிம்களுக்கு குரைஷிகள் தொடர்ந்து துன்பம் கொடுத்துக் கொண்டும் அநீதி, அக்கிரமம் இழைத்துக் கொண்டும் வந்தனர். அதனால் தாயி∴ப் செல்வது பற்றி சிந்திக்கலானார்கள். அங்குள்ள மக்களுக்கு அல்லாஹ் நேர்வழி காட்டக்கூடுமென யோசித்தார்கள். தாயி∴புக்குப் பயணம் மேற்கொள்வது எளிதான காரிய மல்ல. காரணம் தாயி∴பைச் சுற்றிலும் உயரமான மலைகள் இருந்ததால் பாதை கஷ்டமானதாக இருந்தது. நபியவர்கள் தாயிபுக்கு பயணமானார்கள்.

ஆயினும் தாயி∴ப் மக்கள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களை மிகவும் மோசமான முறையில் வரவேற்று அவர்களின் அழைப்பையும் நிராகரித்தனர். அவர்களின் பேச்சை செவியேற்காமல் அவர்களை விரட்டியடித்தனர். அவர்களுக்கு எதிராக சிறுவர்களைத் தூண்டிவிட்டனர். அவர்கள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களைக் கல்லால் எறிந்து அவர்களின் இரு கணுக்கால்களில் இரத்தம் வரும் அளவுக்கு காயப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் கவலையுற்றவர்களாக வந்த வழியே மக்காவை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

அப்போது நபியவர்களிடம் ஜிப்ரீல்(அலை), வந்தார். அவருடன் மலைகளுக்குப் பொருப்பாளரான மலக்கும் இருந்தார். நபியவர்களை ஜிப்ரீல் அழைத்து, "நீங்கள் விரும்பியதை ஆணையிடுவதற்காக மலைகளுக்குரிய மலக்கை அல்லாஹ் உம்மிடம் அனுப்பிவைத்துள்ளான்" எனக் கூறினார். அப்போது மலைகளுக்குரிய வானவர், "முஹம்மதே! நீர் விரும்பினால் மக்காவைச் சூழ்ந்துள்ள இரு மலைகளை இவர்களின் மீது புறட்டிவிடுகிறேன்" என்றார். அதற்கு நபிகள் நாயகம்(ஸல்), "வேண்டாம்! அல்லாஹ்வுக்கு எதையும் இணைவைக்காமல் அவனை மட்டுமே வணங்கக்கூடிய சந்ததிகளை இவர்களிலிருந்து அல்லாஹ் தோற்றுவிப்பான் என நான் நம்புகிறேன்" எனக் கூறினார்கள்.

சந்திரன் பிளந்த நிகழச்சி

இணைவைப்பவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களோடு தர்க்கம் செய்து வந்த விஷயங்களில் ஒன்று அற்புதங்களைக் காண்பிக்குமாறு நபியவர்களிடம் அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டது. இக்கோரிக்கை பல முறை அவர்களிடமிருந்து வந்தது. ஒரு முறை சந்திரனை இரு கூறாகப் பிளந்து காட்டும்படி நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் வேண்டினார்கள். அவ்வாறே நபியவர்கள் தம் இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு சந்திரனை இரு

கூறாகப் பிளந்து காட்டி னார்கள். குறைஷிகள் அந்த அற்புதத்தை நீண்ட நேரம் கண்டார்கள். எனினும் அவர்கள் அதை நம்பவில்லை. “முஹம்மத் எங்களுக்கு சூனியம் செய்துவிட்டார்” எனக் கூறினார்கள். அப்போது ஒரு மனிதர், “இவர் உங்களுக்கு சூனியம் செய்து விட்டாலும் அனைத்து மக்களுக்கும் அவரால் சூனியம் செய்ய முடியாது. எனவே இதன் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்வதற்காக பயணக் கூட்டத்தினரை எதிர் பாருங்கள்” எனக் கூறினார். பின்னர் பயணிகள் வந்த போது அவர்களிடம் இது பற்றிக் கேட்டனர். அதற்கவர்கள் “ஆம்! நாங்களும் அதைக் கண்டோம்” எனக் கூறினர். ஆயினும் குரைஷிகள் இதன் பின்னரும் நிராகரிப்பிலேயே பிடிவாதமாக இருந்தனர்.

இஸ்ரா, மிஃராஜ்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தாயி.்.ப் சென்று திரும்பிய பிறகு அங்கு அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள், பிறகு அபூதாலிபின் மரணம், அதைத் தொடர்ந்து கதீஜா(ரலி) யின் மரணம், அதன் பின்னர் குறைஷிகளின் கடும் தொல்லைகள் ஆகியவற்றிற்குப் பிறகு அவர்களின் உள்ளத்தில் கவலைகள் அதிகமாகி விட்டன. அப்போது இறைவனிடமிருந்து சங்கைக்குரிய இந்நபிக்கு ஆறுதல் வந்தது. ஒரு நாள் இரவு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது

ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள் ‘புராக்’ எனும் வாகனத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது இரண்டு இறக்கைகள் கொண்ட மின்னல் போன்று விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரை போன்ற ஒரு பிராணியாகும். ஜிப்ரீல் (அலை) அதன் மீது அவர்களை ஏற்றி பாலஸ்தீனத்திலுள்ள ‘பைத்துல் முகத்தஸ்’ எனும் பள்ளிவாசலுக்கு கொண்டு சென்றார்கள். பிறகு அங்கிருந்து அவர்களை வானத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு அவர்கள் தம் இறைவனின் மாபெரும் அத்தாட்சிகளைக் கண்டார்கள். வானில் வைத்தே ஐவேளைத் தொழுகைகள் கடமையாக் கப்பட்டன. அதே இரவில் அவர்கள் தெளிந்த உள்ளத் துடனும் அழுத்தமான உறுதியுடனும் மக்காவிற்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இது விஷயமாகத் தான் அல்லாஹ் பின் வருமாறு கூறுகின்றான்.

“மஸ்ஜிதுல் ஹராமிலிருந்து சுற்றுப் புறத்தை பாக்கிய மிக்கதாக நாம் ஆக்கிய மஸ்ஜிதுல் அக்ஸா வரை ஓர் இரவில் தனது அடியாரை அழைத்துச் சென்றவன் தூயவன்! (எதற்காகவெனில்) நமது சான்றுகளை அவருக்குக் காட்டுவதற்காக. திண்ணமாக அவன் செவியுறுபவனும் பார்ப்பவனுமாவான்.” (17:1)

நபியவர்கள் மறுநாள் காலையில் கஅபா ஆலயத் திற்குச் சென்று நடந்ததை மக்களிடம் கூறினார்கள். அப்போது நிராகரிப்பாளர்கள் அவர்களைப் பொய்யர்

என்று கடுமையாகத் தூற்றினர். கேலியும் கிண்டலும் செய்தனர். பின்பு அங்கு அமர்ந்திருந்த சிலர் பைத்துல் முகத்தஸ் எப்படி இருந்தது என்பதைக் கூறும்படிக் கேட்டனர். இவ்வாறு அவர்கள் கேட்டதன் நோக்கம் சொல்ல முடியாத நிலைக்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களை ஆக்க வேண்டுமென்பதே! நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்கள் அதன் ஒவ்வொரு பகுதி பற்றி விரிவாகக் கூற ஆரம்பித்தார்கள். நிராகரிப்பாளர்கள் இப்படிக் கேட்டதோடு நின்றுவிட வில்லை மாறாக வேறொரு ஆதாரமும் எங்களுக்கு வேண்டுமெனக் கூறினார்கள்.

அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் “வழியில் மக்காவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தைச் சந்தித்தேன்” என்று கூறினார்கள். அவர் களின் தன்மைகளையும் அவர்களின் ஒட்டகங்களின் எண்ணிக்கையையும் அவர்கள் வந்த நேரத்தையும் அவர்களிடம் தெரிவித்தார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) உண்மையையே கூறினார்கள். ஆனால் நிராகரிப் பாளர்களோ தமது இறை நிராகரிப்பு, பிடிவாதம், நம்ப மறுப்பது ஆகிவற்றிலேயே மூழ்கி வழிதவறிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். மி∴ராஜ் சென்று வந்த காலையில் ஜீப்ரீல்(அலை) வந்து நபிகள் நாயகத்திற்கு ஐவேளைத் தொழுகைகளின் முறைகளையும் அதற்குரிய நேரங் களையும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். அதற்கு முன்னர்

தொழுகை காலையிலும் மாலையிலும் இரண்டு ரக்அத்தாக இருந்தது.

குறைஷிகள் சத்தியத்தை வெறுப்பதில் உறுதியாக இருந்து கொண்டிருந்த இந்த நேரத்தில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மக்காவுக்கு வரக்கூடிய மக்களிடம் சத்தியத்தை எடுத்துச் சொல்வதில் உறுதியாக இருந்தார்கள். மக்களை அவர்களுடைய கூடாரங்களிலும் அவர்கள் வந்து தங்கியிருக்கக்கூடிய இடங்களிலும் சந்தித்து அவர்களுக்கு இஸ்லாத்தை விளக்கிக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பெரிய தகப்பனார் அபூலஹபோ நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று அவர்களைக் குறித்தும் அவர்களின் பிரச்சாரம் குறித்தும் மக்களை எச்சரித்து வந்தான். ஒரு தடவை நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் மதீனாவிலிருந்து வந்த ஒரு கூட்டத்தாரிடம் சென்று அவர்களை இஸ்லாத்தின் பால் அழைத்தார்கள். அதை அவர்கள் கவனமாகக் கேட்டார்கள். அவர்களை ஈமான் கொண்டு அவர்களைப் பின்பற்றுவதென முடிவு செய்தார்கள்.

ஒரு நபி அனுப்பப்பட இருக்கிறார் என்றும் அவர் வரும் காலம் நெருங்கி விட்டது என்றும் யூதர்கள் வழியாக மதீனாவாசிகள் கேட்டிருந்தார்கள். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் அவர்களை இஸ்லாத்தின் பால் அழைத்ததும்

யூதர்கள் கூறிய நபி இவர்தான் என்பதை அறிந்து கொண்டு விரைந்து வந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இது விஷயத்தில் யூதர்கள் தங்களை முந்திவிடக் கூடாதெனவும் கூறிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் மொத்தம் ஆறு பேர். மறு ஆண்டு 12 ஆண்கள் வந்து நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் ஒன்று சேர்ந்தனர். அவர்களுக்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இஸ்லாத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

அவர்கள் மதீனாவுக்கு திரும்பிச் சென்றபோது அவர் களுக்கு குர்ஆனைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் மார்க்கச் சட்டங்களை விளக்கிக் கூறுவதற்காகவும் நபியவர்கள் முஸ்அப் இப்னு உமைர் எனும் தோழரை அவர்களுடன் அனுப்பி வைத்தார்கள். முஸ்அப் இப்னு உமைரால் மதீனாவாசிகளுக்கு நல்லதொரு பலனை ஏற்படுத்த முடிந்தது. ஓராண்டிற்குப் பின் அவர் மக்கா திரும்பி வந்தபோது அவருடன் 72 ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் இருந்தனர். அவர்களை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஒன்று கூட்டினார்கள். அவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் அவர்களின் மார்க்கத்திற்கு உதவிபுரிவதற்கும் அவர்களின் கட்டளையை ஏற்று நடப்பதற்கும் உறுதிப்பிரமாணம் செய்து கொண்டார்கள். அதன் பின்னர் அவர்கள் மதீனா திரும்பினர்.

அழைப்புப் பணியின் புதிய கேந்திரம்

சத்தியத்திற்கும் சத்தியவாதிகளுக்கும் புகலிடமாகவும் பாதுகாப்புக் கேந்திரமாகவும் மதீனா ஆகிவிட்டது. மதீனாவை நோக்கி முஸ்லிம்களின் ஹிஜ்ரத் பயணம் தொடங்கியது. எனினும் குறைஷிகள் முஸ்லிம்களை ஹிஜ்ரத் செய்யவிடாமல் தடுக்க உறுதி கொண்டனர். ஹிஜ்ரத் செய்பவர்களில் சிலர் பலவகையான துன்பங் களையும் துயரங்களையும் சந்தித்தனர். முஸ்லிம்கள் குரைஷிகளுக்குப் பயந்து ரகசியமாக ஹிஜ்ரத் செய்து கொண்டிருந்தனர். அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் ஹிஜ்ரத் செல்வதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் அனுமதி கேட்டார்கள். அதற்கவர்கள் “அவசரப்படா தீர்கள்! அல்லாஹ் உங்களுக்கு ஒரு பயணத் தோழரை ஏற்படுத்தலாம்” எனக் கூறினார்கள்.

இறுதியாக பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் ஹிஜ்ரத் செய்து விட்டனர். முஸ்லிம்கள் ஹிஜ்ரத் செய்து மதினாவில் ஒன்று சேர்வதை பார்த்ததும் குறைஷிகள் கொதித்தெழுந்தார்கள்.நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் அந்தஸ்தும் அவர்களின் பிரச்சாரமும் மேலோங்கி வருவது குறித்து அஞ்சினார்கள். இது விஷயமாக அவர்கள் ஆலோசனை நடத்தி நபிகள் நாயகத்தைக் கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தார்கள். அபூஜஹ்ல் கூறினான்: “எனது கருத்து என்னவெனில், நம்மிலுள்ள எல்லாக் கோத்திரத்திலிருந்தும் திடகாத்திரமான ஒரு வாலிபனைத்

தேர்வு செய்து அவர்களிடம் வாளைக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் அனைவரும் முஹம்மதைச் சுற்றி வளைத்து எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே வெட்டாக அவரை வெட்டிவிட வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் அவரின் கொலைக் குற்றம் எல்லா கோத்திரத்திலும் பிரிந்து சென்றுவிடும். அதன் பிறகு பனூஹாஷிம்களால் எல்லோரையும் பகைத்துக் கொள்ள முடியாது" என்று கூறினான். இந்த சதித் திட்டத்தை அல்லாஹ் சங்கைக்குரிய தனது நபிக்கு தெரிவித்தான்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அபூபக்கருடன் ஹிஜ்ரத்துச் செய்ய முடிவு செய்தார்கள். அந்த இரவில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் அலீயிடம், தம்முடைய இடத்தில் உறங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். இதன் நோக்கம் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தமது வீட்டிலேயே இருக்கிறார்கள் என மக்கள் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே. மேலும் அலீயிடம் உமக்கு எந்தத் துன்பமும் நேராது எனவும் தெரிவித்தார்கள். சதிகாரர்கள் வந்து வீட்டை முற்றுகையிட்டார்கள். படுக்கையிலிருந்த அலீயைப் பார்த்துவிட்டு அவர் முஹம்மது தான் என எண்ணிக் கொண்டார்கள். அவரைத் தீர்த்துக்கட்ட வேண்டும் என்பதற்காக அவர் எப்போது வெளியே வருவார் என்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வீட்டை முற்றுகையிட்டிருக்கும்

நிலையிலேயே நபிகள் நாயகம்(ஸல்) மண்ணை அள்ளி அவர்களின் தலையில் தூவிவிட்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அல்லாஹ் அவர்களின் பார்வையைப் பறித்து விட்டான். ஆகவே அவர்கள் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதை உணரவில்லை.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் நேராக அபூபக்கரிடம் சென்றார்கள். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து சுமார் ஐந்து மைல் தூரம் சென்று ஸவ்ர் எனும் குகையில் ஒளிந்து கொண்டனர். குறைஷி இளைஞர்கள் காலை வரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காலையில் அலீ, நபிகள் நாயகத்தின் படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும் குறைஷிகளிடம் பிடிபட்டார். அவரிடம் முஹம்மத் எங்கே? எனக் கேட்டார்கள். அதற்கவர் எதுவுமே கூறவில்லை. அதனால் அவர்கள் அவரை அடித்து இழுத்துச் சென்றார்கள். ஆனால் எந்தப் பலனுமில்லை. பின்னர் குறைஷிகள் எல்லா பாகங்களிலும் தேடுவதற்கு ஆள் அனுப்பினார்கள். நபிகள் நாயகத்தை உயிருடனோ பிணமாகவோ கொண்டு வருபவருக்கு நூறு ஒட்டகங்கள் பரிசாகத் தரப்படுமென அறிவித்தார்கள்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களைத் தேடிப் புறப்பட்ட எதிரிகள் நபியும் அவர்களது தோழரும் ஒளிந்திருந்த அந்த குகை வாசலுக்கே வந்துவிட்டார்கள். எந்த

அளவுக்கு எனில் அவர்களில் ஒருவன் கீழே குனிந்து தன் பாதங்கள் வழியாகப் பார்த்து விட்டால் அவர்கள் இருவரையும் கண்டுகொள்வான். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களுக்கு ஏதும் நேர்ந்து விடுமோ என அபூபக்கர் பெரிதும் கவலை கொண்டார். அப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் “அபூபக்கரே! நாம் இருவர்தான் இருக்கிறோம் என எண்ணிக்கொண்டீரா? அல்லாஹ்வுடன் சேர்ந்து நாம் மூவரல்லவா? எனவே நீர் கவலைப் படாதீர்! நிச்சயமாக அல்லாஹ் நம்முடன் இருக்கிறான்!” எனக் கூறினார்கள். ஆனால் அக்கூட்டத்தினர் அவ்விரு வரையும் பார்க்கவில்லை. இருவரும் குகையில் மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு பிறகு மதீனாவை நோக்கி நடந்தனர். பயணம் நீண்ட பயணமாக இருந்தது. வெயில் தீயாகக் கொளுத்தியது.

இரண்டாம் நாள் மாலையில் அவ்விருவரும் ஒரு கூடாரம் அருகே சென்றனர். அதில் உம்மு மஅபத் எனச் சொல்லப்படும் ஒரு பெண்ணைக் கண்டனர். அவரிடம் உணவும் தண்ணீரும் கேட்டனர். அவரிடம் எதுவுமே இல்லை. மெலிந்த ஒரே ஒரு ஆட்டைத் தவிர! அதன் பலவீனம் அதை மேய்ச்சலுக்குச் செல்ல முடியாதவாறு தடுத்திருந்தது. அதனிடம் துளிகூடப் பால் இல்லை. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அதன் அருகில் சென்று அதன் பால் மடியைத் தடவி பால் கறந்து ஒரு பெரிய

பாத்திரத்தை நிரப்பினார்கள். அதைப் பார்த்து விட்டு உம்மு ம.்.பத் திகைத்துப்போய் நின்று கொண்டிருந்தார். பிறகு அனைவரும் தாகம் தீர அருந்தினர். பிறகு இரண்டாம் முறையும் பால் கறந்து பாத்திரத்தை நிறைத்து, அதை உம்மு மஅபதிடம் கொடுத்து விட்டு நடையைத் தொடர்ந்தனர்.

மதீனாவாசிகள் ஒவ்வொரு நாளும் மதீனாவிற்கு வெளியே நின்று கொண்டு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் வந்து சேர்வதை எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருந்தனர். நபியவர்களும் அபூபக்கரும் மதீனா சென்றடைந்த நாளன்று அவர்களை வாழ்த்துச் சொல்லி மகிழ்வோடு வரவேற்றனர். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மதீனாவின் மேட்டுப் பகுதியிலுள்ள குபா என்னுமிடத்தில் இறங்கினார்கள். அங்கு நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள். அங்கு குபா பள்ளிவாசலை நிர்மா ணித்தார்கள். இஸ்லாத்தில் முதன் முதலில் கட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல் இது தான்.

ஐந்தாம் நாள் மதீனாவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அன்ஸாரிகளில் பெரும்பாலோர் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களை அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்கு விருந்து உபசரிப்பதன் சிறப்பைத் தாங்களே பெற முயற்சித் தார்கள். அதனால் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவர் களுடைய ஒட்டகத்தின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தார்கள்.

அப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி “ஒட்டகத்தை விட்டுவிடுங்கள்! நிச்சயமாக அது இறைவனால் ஆணையிடப்பட்டுள்ளது” எனக் கூறினார்கள். அல்லாஹ் ஏவிய இடத்தை அடைந்ததும் அந்த ஒட்டகம் படுத்துக் கொண்டது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அதிலிருந்து இறங்கவில்லை. உடனே அது எழுந்து சிறிது தூரம் நடந்தது. பிறகு திரும்பி வந்து மீண்டும் அதன் முதல் இடத்திலேயே படுத்துக் கொண்டது. அதன் பிறகு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அதிலிருந்து இறங்கினார்கள். அது தான் மஸ்ஜிதுன் நபவி- நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கட்டிய பள்ளிவாசல் உள்ள இடமாகும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அபூஅய்யூப் அல்-அன்சாரி வீட்டில் தங்கினார்கள். அலீ (ரலி) அவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின் மூன்று நாட்கள் மக்காவில் தங்கிவிட்டு பிறகு மதீனா புறப்பட்டார்கள். குபாவில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

மதீனாவில் நபிகள் நாயகம்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஒட்டகம் படுத்த இடத்தை அதற்குரியவர்களிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கிய பின் அந்த இடத்தில் பள்ளிவாசலைக் கட்டி னார்கள். முஹாஜிர்களுக்கும் அன்ஸாரிகளுக்குமிடையே

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சகோதர பந்தத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். (மக்காவைத் துறந்து மதீனா வந்த வர்கள் முஹாஜிர்கள். முஹாஜிர்களுக்கு உதவி செய்த மதீனாவாசிகள் அன்ஸாரிகள்) அதாவது முஹாஜிர் ஒவ்வொருவரையும் அன்ஸார்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் சகோதரர்களாக்கி அவர்களின் சொத்துக்களில் பங்கு தாரர்களாக்கினார்கள். முஹாஜிர்களும் அன்ஸாரிகளும் ஒன்றாகவே செயல்படத் தொடங்கினர். அவர்களிடையே சகோதரத்துவ பந்தம் அதிகரித்தது.

மதீனாவில் இஸ்லாம் பரவ ஆரப்பித்தது. சில யூதர் களும் இஸ்லாத்தை ஏற்றனர். இவ்வாறு இஸ்லாத்தை ஏற்ற யூதர்களில் அப்துல்லாஹ் பின் ஸலாம்(ரலி) அவர் களும் ஒருவர். இவர் யூதர்களின் பாதிரிமார்களில் ஒருவ ராகவும் அவர்களின் பெருந்தலைவர்களில் முக்கியமான வராகவும் திகழ்ந்தார்.

முஸ்லிம்கள் மக்காவை விட்டு ஹிஜ்ரத் செய்த பிறகும் கூட மக்காவின் இறைநிராகரிப்பாளர்கள் முஸ்லிம்களை எதிர்ப்பதை கைவிடவில்லை. எவ்வாறெனில் குறைஷி களுக்கு மதீனாவிலுள்ள யூதர்களுடன் தொடர்பிருந்தது. எனவே அந்த யூதர்களும் குறைஷிகளின் வழியில் முஸ்லிம்களிடையே பிரிவினையையும் குழப்பங்களையும் தோற்றுவிக்க முயற்சித்தார்கள். குறைஷிகளும் முஸ்லிம் களை அச்சுறுத்திக் கொண்டும் அவர்களை தீர்த்துக்கட்டி

விடுவோம் என்று எச்சரித்துக் கொண்டுமிருந்தனர். இவ்வாறாக முஸ்லிம்களுக்கு மதீனாவின் உள்ளேயும் வெளியேயும் ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்திருந்தன. தற்காப்பு ஆயுதங்கள் இன்றி நபித்தோழர்கள் இரவைக் கழிக்க முடியாத அளவுக்கு நிலமை சென்று விட்டிருந்தது.

இந்த ஆபத்தான காலகட்டத்தில் தான் அல்லாஹ் போர் செய்வதற்கு அனுமதியளித்தான். நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்கள் எதிரிகளின் நடவடிக்கைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவும் எதிரிகளின் வியாபாரக் கூட்டத்தினர் மீது தங்களின் பிடியை இறுக்கிக் கொள்வதற்காக அவர்களை வழிமறிப்பதற்காகவும் சிறு சிறு படைகளை அனுப்ப ஆரம்பித்தார்கள். இதன் நோக்கம் முஸ்லிம் களின் வலிமையை அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். அதனால் அவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் இணக்கமாகி முஸ்லிம்களை இஸ்லாத்தின்படி செயல்படுவதற்கும் இஸ்லாத்தைப் பரப்புவதற்கும் சுதந்திரமாக விட்டு விட வேண்டும் என்பதுதான். அதுபோல சில கூட்டத்தாருடன் நேச உடன்படிக்கையும் செய்து கொண்டார்கள்.

பத்ரு போர்

மாக்காவின் இணைவைப்பாளர்கள் முஸ்லிம்களுக்கு கடும் நெருக்கடி கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்குத் தொல் லைகளையும் துன்பங்களையும் தந்தார்கள். இறுதியில் தங்களின் தாயகமான மக்காவை விட்டு ஹிஜ்ரத்

செய்யும்படி அவர்களை நிர்பந்தப்படுத்தினார்கள். எனவே முஸ்லிம்கள் தங்கள் பிறந்த நாட்டைத் துறந்து தங்கள் செல்வங்களையும், குடும்பத்தினரையும் விட்டு விட்டு வெளியேறினர். அதன் பிறகு அவர்களின் உடமைகள் அனைத்தும் இணைவைப்போரின் கைகளில் சிக்கின.

ஒரு நாள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஷாம் தேசத்திலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த குறைஷி களின் வியாபாரக் கூட்டம் ஒன்றை வழிமறிக்க முடிவு செய்து 313 பேருடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர் களுடன் இரண்டு குதிரைகளும் 70 ஒட்டகங்களும் மட்டுமே இருந்தன. குறைஷிகளின் அந்த வியாபாரக் கூட்டத்திடம் ஆயிரம் ஒட்டகங்கள் இருந்தன. அக்கூட்டத் தினரை அபூசு.்.ப்யான் வழிநடத்தி வந்தார். அவருடன் 40 பேர் இருந்தனர். ஆயினும் முஸ்லிம்கள் புறப்பட்டு வருவதை அறிந்த அபூசு.்.ப்யான் மக்காவிற்குச் செய்தி அனுப்பி உதவி தேடினார். மேலும் தனது வழியை மாற்றி வேறு வழியில் சென்றார். முஸ்லிம்களால் அவர்களை வெல்ல முடியவில்லை.

குறைஷிகளோ ஆயிரம் படைவீரர்களுடன் புறப்பட்டு வந்தனர். எனினும் அவர்களிடம் அபூசு.்.ப்யானிடமிருந்து ஒரு தூதர் வந்து வியாபாரக்கூட்டம் தப்பித்துவிட்டதைத் தெரிவித்து மக்காவிற்கே திரும்பிச் செல்லும்படி வேண் டினார். ஆனால் அவ்வாறு திரும்பிச் செல்ல அபூஜஹ்ல்

மறுத்து விட்டான். குறைஷிகளின் படை தொடர்ந்து பயணமாகி பத்ரு மைதானத்தை அடைந்தது.

குறைஷிகள் புறப்பட்டு வருவதை அறிந்த நபிகள் நாயகம் (ஸல்) தமது தோழர்களிடம் கலந்தாலோசித் தார்கள். அனைவரும் இறைநிராகரிப்பாளர்களோடு போர் செய்ய சம்மதம் தெரிவித்தனர். ஹஜ்ரி இரண்டாம் ஆம் ஆண்டு ரமலான் மாதத்தில் ஒரு நாள் காலை இரு படைகளும் நேருக்கு நேர் சந்தித்து கடும் போர் செய்தனர். முஸ்லிம்களின் வெற்றியுடன் போர் முடிந்தது. முஸ்லிம்களில் 14 பேர் உயிர்த்தியாகம் செய்தனர். இணைவைப்பவர்களில் 70 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 70 பேர் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர்.

இந்தப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் மகளும் உஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் மனைவியுமான ருகைய்யா (மதீனாவில்) மரணமடைந்தார்கள். உஸ்மான் (ரலி) அவர்களை நோயாளியாக இருந்த அவர்களது மனைவி ருகையா வுடன் இருக்குமாறு நபியவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதால் உஸ்மான்(ரலி) அவர்கள் போருக்கு வராமல் தமது மனைவியுடன் மதினாவிலேயே தங்கிவிட்டார்கள். இப்போருக்குப் பிறகு உஸ்மான் (ரலி) அவர்களுக்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது இரண்டாவது மகள் உம்மு குல்ஸூமை மணமுடித்துக் கொடுத்தார்கள்.

நபிகள் நாயகத்தினுடைய இரு பெண் மக்களை மணந்து கொண்டதால் உஸ்மான்(ரலி) அவர்கள் “துன் நூரைன்” -இரண்டு பிரகாசம் உடையவர்- என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்கள்.

பத்ருப்போர் முடிந்த பின்னர் முஸ்லிம்கள் அல்லாஹ் வின் உதவி குறித்து மகிழ்சியடைந்தவர்களாக மதீனாவுக்குத் திரும்பினர். கைதிகளையும் தங்களுடன் அழைத்து வந்தனர். போரில் கிடைத்த பொருட்களும் இருந்தன. கைதிகளைப் பொறுத்த வரை சிலர் பிணைத் தொகை கொடுத்து விடுதலை பெற்றார்கள். வேறு சிலர் பிணைத் தொகையின்றி விடுதலை பெற்றார்கள். மற்றும் சிலரோ முஸ்லிம் பிள்ளைகளில் பத்து பேருக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுத்து அதையே நஷ்டயீடாகத் தந்து விடுதலை பெற்றார்கள்.

இந்தப் போரில் இணைவைப்பவர்களின் பெருந்தலை வர்கள், இஸ்லாத்தின் விரோதிகள் பெரும்பாலோர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களில் முக்கியமானோர் அபூஜஹ்ல், உமைய்யா பின் கலப், உத்பா, ஷைபா போன்றவர்கள் ஆவர்.

நபிகள் நாயகத்தைக் கொலை செய்ய முயற்சி

பத்ருப் போரில் குறைஷிகள் தோற்ற பிறகு உமைர் பின் வஹ்ப் என்பவர் ஸ..ப்வான் பின் உமையா என்ப வரிடம் வந்து அமர்ந்தார். உமைர் என்பவர் குறைஷி

ஷைத்தான்களில் ஒரு ஷைத்தானாகத் திகழ்ந்தார். மேலும் அவர் நபி(ஸல்) அவர்களுக்கும் அவர்களின் தோழர்களுக்கும் கடுமையாகத் தொல்லை கொடுத்து வந்தவர்களில் ஒருவருாகவும் இருந்தார். வஹ்ப் எனும் பெயருடைய இவருடைய மகன் முஸ்லிம்களின் வசம் சிக்கிக் கொண்ட- பத்ருப்போரில் சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட கைதிகளில் - ஒரு கைதியாக இருந்தான்.

ஸ.்.ப்வான், தங்கள் தரப்பில் கொல்லப்பட்டவர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! இவர்களெல்லாம் மரணமடைந்த பிறகு நாம் உயிர் வாழ்வதில் எந்த நன்மையும் இல்லை” என்று கூறினார். அதற்கு உமைர், “ஆம்! நீர் உண்மையே கூறினீர். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! எனக்குக் கடனும் குடும்பமும் இல்லாதிருந்தால் முஹம்மது இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று அவரைக் கொலை செய்திருப்பேன். ஆனால் எனக்குக் கடன் இருக்கிறதே! அதனை நிறை வேற்ற சக்திதான் இல்லை! எனக்குக் குடும்பம் இருக் கிறதே! என் மறைவுக்குப் பிறகு அவர்கள் வீணாகிவிடு வார்களோ என்ற அச்சமும் இருக்கிறதே” என்று கூறினார்.

உமைர் இவ்வாறு கூறியதை ஸ.்.ப்வான் நல்ல சந்தர்ப்பமாகக் கருதி “உம்முடைய கடனுக்கு நான் பொறுப்பு! அக்கடனை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். உம்முடைய குடும்பம் என்னுடைய குடும்பம் மாதிரி.

அவர்களின் ஆயுள் உள்ள வரை நான் அவர்களுக்கு உதவியாக இருப்பேன்" என்று கூறினார். உடனே உமைர் அவரிடம், "அப்படியானால் என் விஷயத்தையும் உன் விஷயத்தையும் நீ இரகசியமாக வைத்துக் கொள்" என்று கூறினார். அதற்கு அவன் "அவ்வாறே செய்கிறேன்" என்றார்.

பிறகு உமைர் தமது வாளை எடுத்து அதில் விஷத் தைத் தடவிக்கொண்டு மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு மதீனா வந்தடைந்தார். அப்போது அங்கு உமர்(ரலி) அவர்கள் சில முஸ்லிம்களுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந் தார்கள். அப்போது உமைரைப் பார்த்துவிட்டார்கள். அவர் இடுப்பில் உறைவாளுடன் பள்ளிவாசலின் வாயிலில் தனது ஒட்டகத்தைக் படுக்க வைத்துக் கொண்டிருப் பதைக் கண்டார்கள். உடனே உமர்(ரலி) அவர்கள், "இதோ அல்லாஹ்வுடைய எதிரி உமைர் பின் வஹ்ப்! இவன் தீய நோக்கத்துடன்தான் இங்கு வந்திருக்க வேண்டும்." என்று கூறினார்கள்.

பிறகு உமர்(ரலி) நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் சென்று, அல்லாஹ்வின் தூதரே! இதோ அல்லாஹ் உடைய எதிரி உமைர் பின் வஹ்ப்! இடுப்பில் உறை வாளுடன் வந்துள்ளான்" என்று கூறினார்கள். அதற்கு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள், "அவரை என்னிடம் கொண்டு வாரும்" என்று கூறினார்கள். உமர்(ரலி)

அவர்கள் அவரை நபிகள் நாயகத்திடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். உமர்(ரலி) அவர்களின் பிடியிலிருந்த உமைரை நபி(ஸல்)அவர்கள் பார்த்தபோது, “உமரே! அவரை விட்டுவிடும்” என்று கேட்டுக் கொண்டு “நெருங்கி வாரும்” என்று உமைரை நோக்கிச் சொன்னார்கள். உமைர் நெருங்கி வந்தபோது, “உமைரே! நீர் வந்த நோக்கம் என்ன?” என்று நபி(ஸல்)அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர், “உங்கள் வசம் உள்ள ஒரு கைதியின் விஷயமாக வந்துள்ளேன். அவரிடம் நல்லமுறையில் நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார். “உமது கழுத்தில் வாள் தொங்குகிறதே! என்ன விஷயம்?” என்று நபி(ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு உமைர், “பல வாட் களுக்கு மத்தியில் இந்த வாளை அல்லாஹ் நாசமாக்கு வானாக! இது எந்தப் பலனும் அளிக்கவில்லையே?” என்றார். நபி(ஸல்) அவர்கள் “உண்மையைச் சொல்! நீ வந்திருக்கும் நோக்கம் என்ன?” என்று கேட்டார்கள். அவர், “நான் இந்த கைதி விஷயமாகத்தான் வந்துள் ளேன்” என்று திரும்பவும் கூறினார். அதற்கு நபி(ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: “இல்லை! நீயும் ஸஃப்வான் பின் உமையாவும் அமர்ந்து பத்ருப் போரில் கொல்லப் பட்டவர்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள். பிறகு நீர், “எனக்குக் கடனும் குடும்பமும் இல்லாதிருந்தால் நான் புறப்பட்டுச் சென்று முஹம்மதைக் கொன்றி

ருப்பேன்” என்று கூறினாய். உடனே ஸ.்.ப்வான் உமது கடனுக்கும் உம் குடும்பத்திற்கும் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டார். அதற்குப் பகரமாக நீர் என்னைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்! ஆனால் அல்லாஹ் உமக்கும் உமது நோக்கத்திற்கும் தடையாக இருக் கின்றான் அப்படித்தானே!” இதனைக் கேட்டதும் உமைர், “நீங்கள் அல்லாஹ்வுடைய தூதர் என்று நான் சாட்சி சொல்கிறேன்.அல்லாஹ்வின் தூதரே! நீங்கள் எங்களிடம் கொண்டு வந்த வானத்துச் செய்தியையும், உங்களுக்கு அருளப்படுகின்ற வஹி எனும் இறையருட் செய்தி யையும் நாங்கள் பொய்ப்படுத்தி வந்தோம். இந்த சதித் திட்டம் இருக்கிறதே இதைப் பற்றி நாங்கள் பேசும்போது என்னையும் ஸ.்.ப்வானையும் தவிர வேறு யாரும் அங்கி ருக்கவில்லை. அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறும் யாரும் இந்த விஷயத்தை உங்களுக்கு அறிவித்திருக்க முடியாது என்றே அறிகி றேன். எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே! அவனே எனக்கு இஸ்லாத்தின் பக்கம் வழிகாட்டினான்; அவனே என்னை இந்த நல்வழிக்குக் கொண்டு வந்தான்” என்று கூறிவிட்டு, சத்தியத்தின் சாட்சியத்தை மொழிந்தார்.

அதன் பிறகு நபியவர்கள் (தம் தோழர்களிடம்), “உங்கள் சகோதரருக்கு இறைமார்க்கம் தொடர்பாக தெளிவான விளக்கம் அளியுங்கள். அவருக்குக்

குர்ஆனை கற்றுக் கொடுங்கள். அவரது கைதியை விடுதலை செய்யுங்கள்" என்று கூறினார்கள். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர். பிறகு உமைர் "அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் இஸ்லாத்திற்கெதிராக போர் புரிவதற்காக கடும் முயற்சி செய்து வந்தேன்; இறைமார்க்கத்தில் இருப்போரைக் கடுமையாகத் துன்புறுத்தி வந்தேன். எனவே நான் மக்கா செல்ல என்னை நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்: நான் அங்கு சென்று அங்குள்ளவர்களை அல்லாஹ்வின் பக்கமும், அல்லாஹ் வின் தூரின் பக்கமும், இஸ்லாத்தின் பக்கமும் அழைப் பேன். அல்லாஹ் அவர்களுக்கு நேர்வழிகாட்டக்கூடும்" என்றார். நபி(ஸல்)அவர்கள் அவரை மக்கா செல்ல அனுமதித்தார்கள். அவர் மக்கா வந்தடைந்தார்.

உமைர் மதீனாவிலிருந்து மக்கா புறப்பட்டுக் கொண் டிருந்த நேரத்தில் ஸஃப்வான், மக்களிடம் "மகிழ்ச்சி கொண்டாடுங்கள்! பத்ருடைய நிகழ்வை உங்களுக்கு மறக்கச் செய்யும் அளவுக்கு ஒரு நிகழ்வு நடக்கப் போகிறது!" என்று கூறினார். மேலும் அவர் உமைரைப் பற்றி (மதீனாவிலிருந்து வரும்) பயணிகளிடம் விசாரிக்க லானான். இறுதியில் ஒரு பயணி வந்து, உமைர் இஸ்லாத்தை ஏற்ற செய்தியைக் கூறியதும் இனி உமை ரிடம் தாம் பேசப் போவதில்லை என்றும் அவருக்கு எந்த உதவியும் செய்யப் போவதில்லை என்றும் சத்தியம்

செய்தார். உமைர் மக்கா வந்தடைந்ததும் அங்கு தங்கி யிருந்து மக்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைத்தார். அவர் மூலம் ஏராளமானோர் இஸ்லாத்தை ஏற்றனர்.

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில்

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஒரு பயணத்திலிருந்து தம் தோழர் களுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது எல்லோரும் ஒரு பள்ளத் தாக்கில் தங்கினார்கள். மக்கள் எல்லோரும் மரத்தடியில் இளைப்பாறுவதற்காகவும் தூங்குவதற்காகவும் ஆங்காங்கே பிரிந்து சென்றுவிட்டனர். நபி(ஸல்) அவர் களும் ஒரு மரத்தடியில் வந்து அதன் நிழலில் படுத்துக் கொண்டார்கள். தமது வாளை அந்த மரத்தின் கிளை ஒன்றில் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். நபி(ஸல்)அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது இணைவைப்பவர்களில் ஒருவன் பதுங்கிப் பதுங்கி அங்கு வந்தான். அவன் முஸ்லிம்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டி ருந்தவன். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களின் அருகே சென்று அவர்களது தலைமாட்டில் நின்று கொண்டான். பிறகு நபி(ஸல்)அவர்களுடைய வாளை எடுத்து அதை அதன் உறையிலிருந்து உருவினான். பிறகு அவர்களின் தலைக்கு நேராக அதனை உயர்த்தி, “முஹம்மதே! என்னிடமிருந்து உம்மைக் காப்பாற்றப்போவது யார்?” என்று கேட்டான். உடனே நபி(ஸல்) அவர்கள் கண்

விழித்துப் பார்த்தபோது ஒரு மனிதன் உருவிய வாளுடன் நிற்பதைக் கண்டார்கள். அவனது கேள்விக்கு அமைதி யாக "அல்லாஹ்" என்று பதிலுரைத்தார்கள். அந்த மனிதன் நடுநடுங்கிப் போனான். அவனது கையிலிருந்து வாள் கீழே விழுந்தது. நபி(ஸல்) அவர்கள் எழுந்து அந்த வாளை எடுத்து அதனை உயர்த்தி, "என்னிட மிருந்து உம்மைக் காப்பாற்றுவது யார்?" என்று அந்த மனிதனிடம் திருப்பிக் கேட்டார்கள். என்ன பதில் சொல்வ தென்று தெரியாமல் அந்த மனிதன் திகைத்தான். பிறகு "யாருமில்லை" என்று பதிலளித்தான். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அந்த மனிதனை மன்னித்தார்கள். அவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றார். பிறகு தம் சமூகத்தார்களிடம் சென்று அவர்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைக்க லானார்.

உஹது போர்

பத்ரு போர் நடந்து ஓராண்டிற்குப் பிறகு முஸ்லிம் களுக்கும் மக்காவின் இறைநிராகரிப்பாளர்களுக்கும் இடையே இந்தப் போர் நடந்தது. எவ்வாறெனில் இணைவைப்பாளர்கள் பத்ரு போரில் தோற்ற பிறகு முஸ்லிம்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என உறுதி கொண்டு மூவாயிரம் போர் வீரர்களுடன் புறப்பட்டனர். முஸ்லிம்கள் சுமார் 700 பேருடன் சென்று அவர்களை எதிர் கொண்டனர். நிராகரிப்பாளர்களை முஸ்லிம்கள்

ஆரம்பத்தில் வென்றார்கள். அவர்கள் மக்காவை நோக்கி விரண்டோடினார்கள் தான். ஆயினும் ஆயினும் இணை வைப்பாளர்கள் விரண்டோடியதைக் கண்ட அம்பு எய்தும் வீரர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த திட்டத்தை அம்பு எய்தும் வீரர்கள் குலைத்து போரில் கிடைக்கும் பொருட்களைச் சேகரிப்பதற்காக அவர்கள் மலையை விட்டு கீழே இறங்கி வந்ததால் அந்த மலை வழியாக எதிரிகள் மீண்டும் திரும்பி வந்து முஸ்லிம்களை வீழ்த்தினார்கள். இதனால் இந்தப் போரில் இணைவைப்பாளர்களின் கை ஓங்கியது.

இந்தப் போரில் முஸ்லிம்களில் எழுபது பேர் கொல் லப்பட்டனர். அவர்களில் நபி(ஸல்) அவர்களின் சிறிய தந்தையான ஹம்ஸா(ரலி) அவர்களும் ஒருவர். இணை வைப்பவர்களில் 22 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அகழ் போர்

உஹது போருக்குப் பிறகு யூதர்களில் சிலர் மக்கா வாசிகளிடம் சென்று மதீனாவிலுள்ள முஸ்லிம்கள் மீது போர் தொடுக்குமாறு அவர்களைத் தூண்டினர். அவர்களுக்கு உதவி செய்வதாகவும் வாக்களித்தனர். அதை மக்காவாசிகளும் ஏற்றுக்கொண்டனர். பிறகு யூதர்கள் வேறு பல குலங்களையும் முஸ்லிம்களுக் கெதிராகப் போர் செய்யுமாறு தூண்டினர். அவர்களும் சம்மதம் தெரிவித்தனர். இவ்வாறாக எல்லா இடங்களி

லிருந்தும் இணைவைப்பவர்கள் மதீனாவை முன்னோக்கி வந்தனர். இறுதியாக மதீனாவைச் சுற்றி சுமார் பத்தாயிரம் போர் வீரர்கள் ஒன்று திரண்டனர்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் எதிரிகளின் நடவடிக் கைகளை அறிந்துதம் தோழர்களிடம் கலந்தாலோ சித்தார்கள். அப்போது ஸல்மான் ஃபாரிஸி(ரலி) அவர்கள் மதீனாவைச் சுற்றி மலைகளில்லாத பகுதிகளில் அகழ் தோண்டுமாறு ஆலோசனை கூறினார்கள். அகழ் தோண்டுவதில் எல்லா முஸ்லிம்களும் பங்குகொண்டு விரைவாகத் தோண்டி முடித்தார்கள்.

இணைவைப் பவர்கள் அகழைக் கடக்க முடியாமல் சுமார் ஒரு மாத காலமாக மதினாவுக்கு வெளியே முகாமிட்டனர். பின்னர் இணைவைப்பவர்களின் மீது ஒரு பயங்கரமான காற்றை அல்லாஹ் அனுப்பி வைத்தான். அது அவர்களின் கூடாரங்களைப் பெயர்த்தெறிந்தது. அவர்களுக்குப் பீதி ஏற்பட்டு விரைவாக ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டனர். இவ்வாறாக அல்லாஹ் மட்டும் தன்னந் தனியாக அந்த கூட்டுப் படையினரைத் தோற்கடித்து முஸ்லிம்களுக்குப் பேருதவி புரிந்தான்.

இணைவைப்பவர்களின் படை திரும்பிச் சென்றுவிட்ட பிறகு அது பற்றி நபிகள் நாயகம் தம் தோழர்களுக்குத் தெரிவித்தார்கள். மேலும் “குறைஷிகள் இந்த ஆண் டுக்குப் பிறகு இனி உங்களுடன் போர் செய்ய மாட்

டார்கள். ஆயினும் நீங்கள்தான் அவர்களுடன் போர் செய்வீர்கள்" என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆம்! அல்லாஹ் வின் தூதர்(ஸல்)அவர்கள் உண்மையே உரைத்தார்கள். இந்தப் போர்தான் முஸ்லிம்களைத் தாக்குவதற்காக குறைஷிகள் மேற்கொண்ட கடைசி முயற்சியாக இருந்தது.

முஸ்லிம்கள் அகழ் தோண்டிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அனைவரும் கடுமையான பசிக்கு உள்ளா யினர். எந்த அளவுக்கு எனில் அந்தக் கடும் பசியைச் சமாளிக்க தங்கள் வயிற்றில் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு சமாளிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இந்நிலையில் ஜாபிர் பின் அப்தில்லாஹ்(ரலி) அவர்கள் நபி(ஸல்) அவர்க ளுக்கு சிறிது உணவு வழங்க விரும்பினார்கள்- அதன் மூலம் நபியவர்கள் தம் பசியைத் தணித்துக் கொள்வ தற்காக. தம்மிடமிருந்த ஒரு வயது வெள்ளாட்டுக் குட்டியை அறுத்து, அதன் இறைச்சியைச் சமைக்கும் படியும், அத்துடன் சிறிதளவு கோதுமைமாவைக் குழைத்து ரொட்டி சுடும்படியும் தம்முடைய மனைவி யிடம் வேண்டினார். இதைத் தவிர வேறு எந்த உணவுப் பொருட்களும் அப்போது அவரிடம் இருந்ததில்லை. இறைச்சி நன்றாக வெந்ததும் ஜாபிர்(ரலி) அவர்கள், நபி (ஸல்) அவர்களிடம் சென்று, நபியவர்களுக்கும் அவர்க ளுடன் மேலும் ஒன்றிரண்டு பேருக்கு மட்டும் போதுமான

உணவைத் தாம் தாயர் செய்திருப்பதாகக் கூறினார். அதற்கு நபி(ஸல்)அவர்கள் “இது நிறைவான சிறந்த உணவாகும்” என்று கூறிவிட்டு, அகழ்த் தோண்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரையும் விருந்துக்கு அழைத்து வந்தார்கள். நபியவர்கள் தம்தோழர்களுக்கு இறைச் சியை எடுத்துவைக்கலானார்கள். ரொட்டியைத் துண்டு களாக்கி அவர்களுக்குக் கொடுக்கலானார்கள். அனைத்துத் தோழர்களும் வயிறாற உண்டனர். ஆனால் உணவு மட்டும் யாரும் கைவைக்காததுபோல் அப்படியே மீதமானது. உணவருந்தியவர்கள் ஏறக்குறைய ஆயிரம் பேர் இருந்தனர். இது நபி(ஸல்) அவர்களின் அற்புதங் களில் ஒன்றாகும்.

ஹ□தைபிய்யா உடன்படிக்கை

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களும் முஸ்லிம்களும் மக்காவைத் துறந்து மதீனாவில் குடியேறிய பிறகிலிருந்து மக்கத்து நிராகரிப்பாளர்கள் ஒரு உறுதியான முடிவுடன் இருந்தார்கள். அதாவது நபியவர்களையும் முஸ்லிம் களையும் மீண்டும் மக்காவில் நுழையவிடாமல் தடுக்க வேண்டும். அங்குள்ள புனிதப் பள்ளிவாசலைத் தரிசிக்க அனுமதிக்கக்கூடாது. ஆனால் ஹிஜ்ரத் நடைபெற்று சரியாக ஆறாவது ஆண்டில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களுடன் மக்காவுக்குப் புறப்பட்டுவர முடிவு செய்தார்கள். துல்கஅதா மாதத்தில் புறப்படு

வதைத் தேர்வு செய்தார்கள். ஏனெனில் இந்த மாதம் அரபுகள் எல்லோரும் மகத்துவப்படுத்துகின்ற புனிதமிக்க மாதங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. பிறகு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் போர் செய்யும் நோக்கமின்றி உம்ரா செய்யும் எண்ணத்தில் தம் தோழர்களுடன் மதினா விலிருந்து மக்கா நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் மொத்தம் 1400 பேர். அனைவரும் இஹ்ராம் உடையை அணிந்திருந்தனர். தம்முடன் பலிப்பிராணிகளையும் அழைத்து வந்தனர். ஏனெனில் அவர்கள் கஅபத்துல் லாஹ்வை தரிசிப்பதற்காகவும் அதனை மகத்துவப் படுத்துவதற்காகவுமே வந்துள்ளார்கள் என்பதை மக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக! இன்னும் சொல்வதென்றால் அவர்களை மக்காவினுள் நுழைய விடாமல் தடுப்பது பற்றி குறைஷிகள் சிந்திக்கவே கூடாது என்பதும் ஒரு நோக்கமாக இருந்தது. மேலும் பயணிகள் வழக்கமாக எடுத்துவரக்கூடிய ஒரு வாளைத் தவிர வேறு எந்த ஆயுதத்தையும் அவர்கள் தம்முடன் எடுத்து வரவில்லை. அந்த வாளும்கூட உறையிலிடப் பட்டிருந்தது.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் தமது கஸ்வா ஒட்டகத்தில் பயணமானார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்களின் தோழர்கள் வந்தனர். மதீனா வாசிகளின் இஹ்ராம் எல்லையான துல்ஹுலை.்.பா என்ற இடம்

வந்ததும் அனைவரும் இஹ்ராம் செய்தனர். தங்கள் உம்ராவைப் பிரகடனம் செய்வதற்காக தல்பியாவை உரத்த குரலில் முழங்கினர். உம்ரா செய்வது அவர்களது உரிமையாகவும் இருந்தது. ஏனெனில் அல்லாஹ்வின் ஆலயத்தை தரிசிப்பது அரேபியர்கள் அனைவரின் உரிமையாகும். எனவே பொதுவான வழக்கின்படி அல்லாஹ்வின் ஆலயத்தைத் தரிசிப்பதை விட்டும், அதனை தவா.்.ப் (வலம்) சுற்றுவதை விட்டும் யாரையும் தடுப்பதற்கு குறைஷிகளுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. அவன் எதிரியாக இருந்தாலும் சரியே. இறை ஆலயத்தின் கண்ணி யத்தை அவன் பேணுகின்றபோது அவனைத் தடுக்க யாருக்கும் உரிமை யில்லை.

ஆனாலும், முஸ்லிம்கள் மக்காவுக்கு வருகின்றனர் என்பதை மட்டும் அறிந்து கொண்டு குறைஷிகள் போர் தொடுப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களை மக்காவில் நுழையவிடாமல் தடுக்க வேண்டும் என்பதில் அவர்கள் உறுதியாக இருந்தனர். அதற்காக அவர்கள் என்ன விலை கொடுக் கவும் தயாராக இருந்தனர். இவ்வாறாக குறைஷிகளின் இந்த நிலைப்பாடு முஸ்லிம்களின் மீது வரம்பு மீறுவ திலும் அவர்களின் உரிமைகளை தடுப்பதிலும் அவர்கள் பிடிவாதமாக இருந்தார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாக ஆனது.

நபியவர்களின் தலைமையிலான அந்தப் பயணக் கூட்டம் தொடந்து பயணமாகி மக்காவுக்கு அருகே வந்தது. ஆயினும் குறைஷிகள் நபிகள் நாயகத்தையும் அவர்களின் தோழர்களையும் மக்காவில் நுழையவிடா மலும், இறையாலயத்தைத் தவா.்.ப் செய்யவிடாமலும் தடுப்பதில் தான் குறியாக இருந்தனர்.

இறுதியில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதற்காக நடுவர்களை அனுப்பி வைத் தார்கள் குறைஷிகள். அதனால் நபியுடன் சேர்ந்து அவர்கள் ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரலாம் அல்லவா. இரு பிரிவினர்களிடையே பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. அந்த நேரத்தில் குறைஷி இளைஞர்களில் நாற்பது பேர் திடுமென முஸ்லிம்களின் படையில் புகுந்து நபித்தோழர்களில் ஒருவரைக் கொலை செய்ய முயன்றனர். ஆனால் முஸ்லிம்கள் அந்த இளைஞர்கள் அனைவரையும் பிடித்து நபிகள் நாயகத்திடம் கொண்டு வந்தார்கள். நபியவர்களோ அவர்களை மன்னித்து விட்டுவிட்டார்கள்.

அதன் பிறகு உஸ்மான் பின் அ.்.ப்.்.பான் (ரலி) அவர்களை நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் குறைஷித் தலைவர்களிடம் தூது அனுப்பினார்கள். தாம் மக்கா வந்துள்ளதன் நோக்கம் அல்லாஹ்வின் ஆலயத்தின் புனிதத்தை மதித்து அதனை தரிசிப்பதற்காகத்தான்; போர்

புரிவதற்காக அல்ல என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிப் பதற்காக. ஆனால் உஸ்மான்(ரலி) அங்கு சென்றதும் அவருக்கும் குறைஷிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சு வார்த்தையில் தடங்கல் ஏற்பட்டது. குறைஷிகள் உஸ்மா னைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டார்கள். இதனால் அவர் கொல்லப்பட்டுவிட்டார் என்றொரு வதந்தி பரவியது. இது நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களுக்கு எட்டியதும் “இந்த குறைஷிகளுடன் போர் புரியாமல் நாம் இங்கிருந்து நகரக்கூடாது” என்று கூறினார்கள். மேலும் இந்தப் போரை எதிர்கொள்ள அனைவரும் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்ளும்படி மக்களை அழைத்தார்கள்.

நபியவர்கள் தமக்குத் தாமே உறுதிமொழி எடுக்கும் விதமாக தமது கைகளில் ஒன்றை மற்றொன்றின் மீது அடித்தார்கள். இந்த உறுதிமொழி பைஅத்துர் ரிழ்வான் -இறைதிருப்திக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட பைஅத் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு மரத்தடியில் நடந்த இந்த உடன்படிக்கையில் நபிகள் நாயகத்திடம் அவர்களுடைய தோழர்கள் எடுத்துக் கொண்ட உறுதிமொழி இதுதான்: “உஸ்மானுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நிகழ்ந்தால் இணை வைப்போருடன் போர் புரியாமல் நாங்கள் இடத்தை விட்டு நகரமாட்டோம். களத்திலிருந்து நாங்கள் யாரும் பின்வாங்கி ஓட மாட்டோம்” இதன் பிறகு “உஸ்மான்(ரலி)

கொல்லப்படவில்லை; அவர் நலமாக உள்ளார்” என்ற செய்தி நபி(ஸல்)அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

போர் செய்வதற்காக நபி(ஸல்) அவர்களிடம் முஸ்லிம்கள் உறுதிமொழி செய்து கொடுத்ததை குறைஷிகள் அறிந்தவுடன் நபிகள் நாயகத்திடம் சமாதான உடன்படிக்கையை மேற்கொள்வதற்காக ஸுஹைல் பின் அம்ர் என்பவரை அனுப்பி வைத்தனர். அதாவது முஸ்லிம்கள் இந்த வருடம் மக்காவுக்குள் நுழையாமல் திரும்பிச் சென்றுவிட வேண்டும்.அடுத்த வருடம் அவர்கள் விரும்பும்போது மக்காவுக்கு வரலாம் என்பதே அந்த ஒப்பந்தம். ஒப்பந்தம் முடிந்தது. ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவை வெளிப்படையில் குறைஷிகளுக்கு சாதகமாக இருந்தன. இந்த ஒப்பந்தம் குறித்து முஸ்லிம்கள் ஆத்திரமடைந்தனர். ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகள் யாவும் அவர்களின் பார்வையில் அநியாயமாகவும், இணைவைப்பாளர்களுக்கு சாதகமாகவும் இருந்தன. ஆயினும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதையே விரும்பினார்கள். ஏனெனில் இஸ்லாம் அமைதியான சூழ்நிலையில் பரவி வளர்ந்தால் ஏராளமான மக்கள் இஸ்லாத்தில் இணைவார்கள் என்பதை நபியவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

அப்படித்தான் நடந்தது. அமைதி உடன்படிக்கை ஏற்பட்டிருந்த இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் இஸ்லாம் மக்களிடையே பெரிய அளவில் பரவியது. இன்னும் சொல்வதானால் முஸ்லிம்களுக்கும் குறைஷிகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இந்த அமைதி உடன்படிக்கை இஸ்லாத்திற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் மிகப் பெரும் வெற்றியாக இருந்தது. அதுமட்டுமல்ல நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் அல்லாஹ்வின் ஒளியைக் கொண்டு பார்ப்பவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் இருந்தது. ஆம்! ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் நபியவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்களே! வெளித் தோற்றத்தில் அந்த நிபந்தனைகள் சில நபித்தோழர்களின் பார்வையில் குறைஷிகளுக்கு சாதகமாக இருந்தன.

மக்காவை வெற்றி கொள்ளுதல்

ஹிஜ்ரி எட்டாம் ஆண்டு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மக்காவின் மீது படையெடுக்கவும் அதை வெற்றிகொள்ளவும் திட்டமிட்டார்கள். ரமலான் 10 ஆம் நாள் பத்தாயிரம் படைவீரர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். சொல்லிக் கொள்ளும்படியான மோதல்கள் எதுவுமின்றி மக்காவினுள் நுழைந்தார்கள். குறைஷிகள் சரணடைந்தார்கள். அல்லாஹ் முஸ்லிம்களுக்கு உதவி செய்தான். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஹரம் ஷரீ.்.ப் எனும் புனிதப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று கஅபா

ஆலயத்தை வலம் வந்து அதனுள் இரண்டு ரக்அத் தொழுதார்கள். அதன் பின்னர் கஅபா ஆலயத்தின் உள்ளும் அதன் மேல் பகுதியிலும் இருந்த சிலைகள் அனைத்தையும் உடைத்தெறிந்தார்கள்.

பிறகு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கஅபாவின் வாசலின் மீது நின்றார்கள். குறைஷிகள் கீழே அணி வகுத்திருந்தார்கள். தங்களை நபிகள் நாயகம் என்ன செய்யப் போகிறார்களோ என எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்கள், "குறைஷிகளே! நான் உங்களை என்ன செய்ய வேண்டும் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?" எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள், "நீங்கள் சிறந்த சகோதரர்! சிறந்த சகோதரனின் மகன்! நல்லதையே செய்வீர்கள்!" எனக் கூறினார்கள். உடனே நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், "செல்லுங்கள்! நீங்கள் அனைவரும் விடுதலை பெற்றவர்கள்" எனக் கூறினார்கள். தமது தோழர்களைக் கொடுமைப்படுத்தி, கொலையும் செய்து, தமக்கும் தொல்லைகள் கொடுத்து, நாட்டை விட்டே தம்மை வெளியேற்றிய தம் விரோதிகளை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மன்னித்ததில் மிகப் பெரிய முன்மாதிரியாகத் திகழ்கிறார்கள்.

மக்கா வெற்றிக்குப் பின்னர் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இஸ்லாத்தில் இணைந்தனர். ஹிஜ்ரி 10 ஆம் ஆண்டு

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஹஜ் செய்தார்கள். அது தான் அவர்கள் செய்த ஒரே ஹஜ். அவர்களுடன் லட்சத்திற்கும் அதிகமானோர் ஹஜ் செய்தனர். ஹஜ்ஜை நிறைவு செய்த பின் நபிகள் நாயகம் மதீனாவுக்குத் திரும்பினார்கள்.

பிரதிநிதிகளின் வருகையும் மன்னர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுதலும்

நபிகள் நாயகத்தைப் பற்றிய செய்தி பரவலானது. உலகெங்கும் அவர்களின் பிரச்சாரம் பரவத் தொடங்கியது. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகளின் குழுக்கள் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் இணைவதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக மதினாவுக்கு வருகை தர ஆரம்பித்தனர். இதுபோல நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களும் பல்வேறு நாட்டு மன்னர்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைப்பு விடுத்து கடிதம் எழுதத் தொடங்கினார்கள். அந்த அழைப்பை ஏற்று சிலர் நம்பிக்கை கொண்டனர். வேறு சிலர் ஏற்க மறுத்தாலும் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டனர். நபியவர்களுக்கு அன்பளிப்புகளை அனுப்பினர். ஆனால் நபிகள் நாயகம் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இன்னும் சிலர் ஆத்திரமடைந்து நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அனுப்பிய கடிதத்தைக் கிழித்துள்ளார்கள். பாரசீக மன்னர் கிஸ்ரா கிழித்ததைப் போல! “இறைவா! அவருடைய

அதிகாரத்தைக் கிழித்துவிடு” என்று நபிகள் நாயகம் அவருக்கு எதிராகப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதன் பிறகு சிறிது காலத்திலேயே பாரசீக மன்னருக்கு எதிராக அவருடைய மகனே கிளர்ச்சி செய்து அவரைக் கொன்று விட்டு அவரிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான்.

எகிப்து மன்னர் மகோகிஸ் இஸ்லாத்தை ஏற்கவில்லை என்றாலும் கடிதம் கொண்டு வந்த நபிகள் நாயகத்தின் தூதரை கண்ணியப்படுத்தி, அவருடன் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு அன்பளிப்புகளைக் கொடுத் தனுப்பினார். இவ்வாறே ரோமாபுரி மன்னர் கைஸரும் இஸ்லாத்தை ஏற்க மறுத்தாலும் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டார். கடிதம் கொண்டு வந்த நபிகள் நாயகத்தின் தூதரை கண்ணியப்படுத்தினார். பஹ்ரைன் நாட்டு அரசன் முன்திர் பின் ஸாவா என்பவர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் கடிதம் வந்ததும் பஹ்ரைன் நாட்டு மக்களுக்கு அதைப் படித்துக் காட்டினார். அவர்களில் சிலர் நம்பிக்கை கொண்டனர்; வேறு சிலர் மறுத்தனர்.

நபிகள் நாயகத்தின் மரணம்

நபியவர்கள் ஹஜ்ஜிலிருந்து திரும்பி சுமார் இரண்டரை மாதத்திற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு நோய் ஏற்படத் தொடங்கியது. அது நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண் டிருந்தது. மக்களுக்கு இமாமாக நின்று தொழுகை நடத்த இயலாமலானபோது அபூபக்ரை மக்களுக்குத் தொழுகை

நடத்தும்படி நபியவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஹிஜ்ரி 11 ஆம் ஆண்டு ரபீவுல் அவ்வல் 12 ஆம் நாள், திங்கட் கிழமை நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் மரணமடைந் தார்கள். உயர்வு மிக்க நண்பனான அல்லாஹ்விடம் சேர்ந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு 63 வயது நிறை வடைந்திருந்தது.

நபியவர்களின் மரணச்செய்தி நபித்தோழர்களிடம் பாவியதும் அவர்கள் உணர்விழந்து போகும் அளவு துக்கம் அடைந்தனர். இச்செய்தியை அவர்கள் நம்ப வில்லை. பிறகு அவர்களுக்கு மத்தியில் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் உரை நிகழ்த்தி அவர்களை அமைதிப்படுத் தினார்கள். மேலும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களும் மனிதர்தான்; ஏனைய மனிதர்கள் இறந்துவிடுவது போலவே அவர்களுக்கும் இறப்பு உண்டு என்பதை விளக்கிக் கூறினார்கள். பிறகு மக்கள் அமைதி யடைந் தனர். அதன் பிறகு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் குளிப்பாட்டப்பட்டு, க.்.பன் துணி பொதியப்பட்டு அவர் களின் மனைவி ஆயிஷாவின் அறையில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் நபியாக அனுப்பப் படுவதற்கு முன் 40 ஆண்டுகளும் நபியாக ஆன பின் 13 ஆண்டுகளும் மக்காவில் வாழ்நதார்கள். பிறகு மதீனாவில் பத்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்துள்ளார்கள்.

அதன் பின்னர் முஸ்லிம்கள் அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி) அவர்களைக் கலீ.ஃ.பாவாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவர்கள் தான் நேர்வழி பெற்ற கலீ.ஃ.பாக்களில் முதல் கலீ.ஃ.பா.

நபிகள் நாயகத்தை நபித்தோழர்கள் நேசித்தல்

நபிகள் நாயகத்தின் மீது நபித்தோழர்கள் கொண்ட நேசம் மகத்தானது. அவர்கள் தங்களையும், தங்களுடைய பிள்ளைகளையும், தங்கள் உடைமைகளையும் நேசிப்பதை விட அதிகமாக நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களை நேசித்து வந்தர்கள். நபி(ஸல்) அவர்களின் மூலமாகத்தான் அவர்களை கு.ஃ.ப்ரு- இறைநிராகரிப்பு எனும் இருளிலிருந்து இஸ்லாம் எனும் வெளிச்சத்திற்கு அல்லாஹ் கொண்டு வந்தான். நபியவர்களின் மீது நபித்தோழர்கள் கொண்ட நேசத்தைப் பற்றி நமக்கு எடுத்துரைக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம் உள்ளன. அவற்றில் சில வருமாறு:

குபைப் பின் அதீ என்ற சிறப்புக்குரிய நபித்தோழரை தூக்கிலிட குறைஷிகள் முடிவு செய்தபோது, அவரிடம் குறைஷிகளின் தலைவர் அபூசு.ஃ.ப்யான் என்பவர் பின்வருமாறு கேட்டார். அதாவது "நாங்கள் முஹம்மதைப் பிடித்து உமக்குப் பதிலாக அவரது தலையை நாங்கள் துண்டிப்பதும், நீர் உம் குடும்பத்தாரிடம் நிம்மதியாக இருப்பதும் உமக்கு விருப்பமா?" என்று! அதற்கு

குபைப் கூறியதாவது: “இல்லை! அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! அது ஒருபோதும் நடக்காது. நான் என் குடும்பத்தாரிடம் இருக்க, முஹம்மத் நபி அவர்கள் இப்போது இருக்கும் இடத்தில் ஒரு முள் தைத்து துன்பத்திற்குள்ளாவதுகூட எனக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக ஆகாது.”

உஹதுப் போரின்போது நபி(ஸல்)அவர்கள் கொல்லப் பட்டுவிட்டதாக ஒரு வதந்தி பரவியது. இதைக் கேள்விப் பட்ட அன்ஸார் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி ஓடோடி வந்தாள். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் அவளிடம் அவளுடைய தந்தை, அவளுடைய மகன், அவளுடைய கணவர், அவளுடைய சகோதரன் ஆகிய அனைவரும் கொல்லப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவித்தனர். ஆனால் அவளோ, “அல்லாஹ்வின் தூதர்(ஸல்)அவர்கள் என்ன ஆனார்கள்?” என்றே கேட்டாள். “அவர்கள் நலமாக உள்ளார்கள்” என்று அம்மக்கள் கூறிய பிறகும், “அவர்களை எனக்குக் காண்பியுங்கள் நான் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றாள். அந்த அன்சாரிப் பெண் மணி அல்லாஹ்வின் தூதர்(ஸல்) அவர்களைப் பார்த்த பிறகு அவர்களது மேலாடையின் ஒரு ஓரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினாள். “அல்லாஹ் வின் தூதரே! என் தாயும் தந்தையும் தங்களுக்கு அர்ப்பணமாகட்டும்! நீங்கள் நலமுடன் இருக்கும்போது

எந்தத் துன்பத்தையும் நான் பொருட்படுத்தப் போவ தில்லை!."

ஒரு மனிதர் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் வந்து கூறினார்: "அல்லாஹ்வின் தூதரே! நீங்கள் என் உயிரை விட எனக்கு விருப்பமானவர்கள்! என் மனைவி மக்களை விட எனக்கு விருப்பமானவர்கள்! நான் வீட்டில் இருக்கும் போது உங்களைப் பற்றிய நினைவு எனக்கு வந்து விட்டால் உங்களிடம் வந்து உங்களைப் பார்க்காத வரை என்னால் பொறுமையாக இருக்க முடியாது. எனது மரணத்தையும் உங்கள் மரணத்தையும் நான் நினைத்துப் பார்க்கும்போது (மரணத்திற்குப் பிறகு) நீங்கள் சொர்க்கத்துக்குச் சென்றால் நபிமார்களின் உயர்ந்த அந்தஸ்துக்கு உயர்தப்படுவீர்கள் என்பதை அறிகிறேன். அப்படியானால் நான் சொர்க்கத்துக்குச் சென்றால் உங்களைப் பார்க்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்று நான் பயப்படுகிறேன்" அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் "நீர் யாரை நேசிக்கிறீரோ அவர்களுடன்தான் (சொர்க்கத்தில்) இருப்பாய்!" என்று கூறினார்கள்.

ஒரு முறை அலீ இப்னு அபீதாலிப்(ரலி) அவர்களிடம், "அல்லாஹ்வின் தூதர் மீது நீங்கள் வைத்திருந்த நேசம் எப்படிப்பட்டது?" என்று கேட்கப்பட்டது. அதற்கு அவர்கள், "அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! அல்லாஹ்வின் தூதர்

(ஸல்) அவர்கள் எங்களுக்கு எங்கள் செல்வங்களை விட, எங்கள் பிள்ளைகளை விட, எங்கள் தாய்-தந்தையரை விட, ஏன் தாகத்தின்போது அருந்தும் குளிர்ந்த நீரை விடவும் அதிகப் பிரியமானவர்களாக இருந்தார்கள்!” என்று கூறினார்கள்.

முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுடன் நபிகள் நாயகம்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மாறுபட்ட கலாச் சாரங்கள், வேறுபட்ட கொள்கைகளைக் கொண்ட பல்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களுடன்- அவரவர் களின் கலாச்சாரங்களில் எந்தத் தலையிடுதலும் செய்யாமல் பெருந்தன்மை யோடு வாழ்ந்துள்ளார்கள். இதற்குரிய சில சான்றுகள் வருமாறு:

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்து வந்ததிலிருந்து மதீனாவில் யூதர்களுடன் முழு சமாதானத்துடனும் நல்லிணக்கத் துடனும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுடன் நபியவர்கள் இஸ்லாமிய குணவொழுக்கங்களுடன் நடந்து கொள் வார்கள். அவர்களில் நோயுற்றவர்களை சந்தித்து நலம்விசாரிப்பார்கள். தமது யூத அண்டை வீட்டாரின் அநேக தொல்லைகளை சகித்துக் கொள்வார்கள். யூதனின் ஜனாஸாவுக்காக அவர்கள் எழுந்து நிற்பார்கள்.

ஆம்! ஒரு முறை ஒரு யுதரின் ஜனாஸா (பிரேதம்) நபியவர்களின் அருகே கொண்டு செல்லப்பட்டது.

அதற்காக நபியவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். “அது யூதனின் ஜனாஸாதானே” என்று அவர்களிடம் சொல்லப் பட்டது அதற்கவர்கள் “அதுவும் ஓர் உயிர் இல்லையா?!” என்று பதிலளித்தார்கள்.

அவர்கள் மதீனாவுக்கு வந்ததிலிருந்து யூதர்களுடன் பகைமையின்றி வாழ்வதற்கு மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட வர்களாக இருந்தார்கள். இன்னும் சொல்வதானால் அவர்கள் யூதர்களுடன் சமாதான உடன்படிக்கையை மேற்கொண்டார்கள். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் பிறமக்களுடன் அமைதியாக வாழ்வதற்கே ஆர்வம் காட்டியுள்ளார்கள் என்பதற்கு இந்த உடன்படிக்கை சான்றாகத் திகழ்ந்தது.

இஸ்லாமிய சாம்ராஜியத்தின் நிலப்பரப்பு பரந்து விரிந்தபோது அங்கே அரேபிய கிறிஸ்தவ கோத்திரங்கள் அதிக அளவில் இருந்தன. குறிப்பாக நஜ்ரானில் இருந்தன. அந்த மக்களுடனும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டார்கள். மேலும் அவர்களுடன் பல உடன்படிக்கைகளையும் செய்து கொண்டார்கள். இதன் நோக்கம் இஸ்லாமிய ஆட்சியின் கீழ் அமைதியாக வாழ்வதற்கு உத்திரவா தத்தை அந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு அளிப்பது மட்டுமல்ல அவர்களுடைய மதஅனுஷ்டானங்களை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கும் அவர்களுக்கு சுதந்திரம் அளிப்பதாகவும்

இருந்தது. மேலும் இஸ்லாமிய ஆட்சியின் கீழ் அவர்கள் முழுச் சுதந்திரந்திரத்துடன் செயல்படுவதற்குப் பொறுப் பேற்பதாகவும் இருந்தது.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் நஜ்ரான்வாசிகளுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையில் பின்வருமாறு கூறப் பட்டிருந்தது: "நஜ்ரான்வாசிகளுக்கும் அதன் எல்லை யோரம் வாழும் மக்களுக்கும் அல்லாஹ்வின் பாது காப்பும், அல்லாஹ்வுடைய தூர் முஹம்மது நபியின் உத்திரவாதமும் உண்டு. இப்பாது காப்பு உத்திரவாதம் அவர்களுடைய உயிர்களுக்கும், உடமைகளுக்கும், அவர்களுடைய பூமிக்கும், சமைய வழிமுறைக்கும் உண்டு. ஊரில் இருப்பவர், வெளியூர் சென்றிருப்பவர் ஆகிய அனைவருக்கும் உண்டு...." மேலும் நஜ்ரான் தேசத்து கிறிஸ்தவர்களின் உரிமைகள் பாதுகாப்பும் அவர்களின் அமைதி வாழ்வும் போன்ற பல விஷயங் களும் இந்த உடன்படிக்கையில் கூறப்பட்டிருந்தன.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் வெளியிட்ட மதீனத்து அரசு ஆவணக் குறிப்பில் கூறப்பட்டிருந்த இஸ்லாமிய ஆட்சியின் ஒழுங்குமுறை இஸ்லாமிய நாட்டில் வாழும் முஸ்லிமல்லாதவர்களை (முஸ்லிம்களைப் போல்) அந்நாட்டின் குடிமக்களாக வாழ்வதற்கு வழிவகை செய் கிறது. அந்த வகையில் முஸ்லிம்களுக்கு இருப்பதைப்

போன்ற உரிமைகளும் கடமைகளும் முஸ்லிமல்லாதோ ருக்கும் உண்டு என்றும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

நயவஞ்சகர்களுடன் நபி(ஸல்) அவர்கள் நடந்து கொண்ட விதம் என்னவெனில், நயவஞ்சகர்களையும் அவர்களின் பெயர்களையும் நபியவர்கள் அறிந்திருந்தும், முஸ்லிம்களின் அணிகளிடையே தோல்வி மனப்பான் மையைப் பரப்புவதில்- முஸ்லிம்களிடையே பிளவை ஏற்படுத்துவதில் நயவஞ்சகர்களின் தீவிர முயற்சியையும் நபியவர்கள் நன்கு தெரிந்திருந்தும் அவர்களுடனான நல்ல தொடர்பைக் கைவிட்டதை நாம் பார்க்க முடியாது. மாறாக நபியவர்கள் அந்த நயவஞ்சகர்களுடன் இணைந்தே வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்களுடன் அழகிய முறையிலேயே நடந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் கூறும் கருத்துக்களைச் செவியேற்றுள்ளார்கள். அதுமட்டுமல்ல தமது அதிகாரத்தை அவர்களுக்கு எதிராகப் பயன் படுத்தும் ஆற்றல் இருந்தும் நபியவர்கள் அதற்கு முனையவில்லை. குடிமை உரிமைகளில் எதையும் அவர் களுக்குத் தடை செய்யவுமில்லை. முஸ்லிம்களைப் போன்றே அந்நயவஞ்சகர்களும் குடியுரிமைகளை முழு மையாக அனுபவித்து வந்தனர். சமுதாயப் பிரச்சனை களில் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கும் அவர்க ளுக்கு நபி(ஸல்)அவர்கள் அனுமதி வழங்கி வந்தார்கள். பைத்துல்மால் எனும் அரசு கருவூலத்திலிருந்து அவர்க

ளுக்குரிய பங்கையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறாக நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் பிற மனிதர்களுடன் பாசத்துடனும் பெருந்தன்மை யுடனும் நடந்து கொண்டார்கள். வெறுப்போ குரோதமோ கொள்ள வில்லை. இன்னும் சொல்வ தென்றால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தம்மைப் பின்பற்றக்கூடியவர்களையும் பிறமக்களுடன் மகிழ்வுடனும் நல்லிணக்கத்துடனும் வாழும்படியே தமது சொல்லாலும் நடத்தையாலும் ஊக்கமளிப்பவர்களாய் இருந்தார்கள்.

முஸ்லிம்கள் அனைவரும் சகோதரர்களே!

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் முஸ்லிம்களுக்கிடையே சகேதாரத்துவம் நிலைத் திருப்பதன் முக்கியத்துவத்தையும் அவர்களுக்கிடையே நல்லுறவும் பிணைப்பும் இருப்பதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள். பகைமை, குரோதம், பிணக்கு, கருத்து வேறுபாடு, பிரிவு ஆகியவற்றை விட்டும் அவர்களைத் தடுத்துள்ளார்கள். மேலும் முஸ்லிம் களுக்கு மத்தியில் பிரிவினையையும், குரோதத்தையும் வேற்றுமையையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய எல்லாவிதமான தீய குணங்களைக் குறித்தும் எச்சரித்துள்ளார்கள். அது போலவே முஸ்லிம்களின் தேவையை நிறைவேற்றுதல், அவர்களுக்கு உதவி செய்தல், அவர்களுக்கு நலம்

நாடுதல், எல்லா நிலையிலும் அவர்களுக்கு உதவுதல் குறித்தும் ஆர்வமூட்டியுள்ளார்கள்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களின் சொல், செயல் மற்றும் போதனைகளை நாம் சிந்திந்துப் பார்க்கும்போது முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் அன்பையும் பாசத்தையும் பரப்பும்படி விடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பொதுவான அழைப்பை அவற்றில் காணமுடிகின்றது. இதோ! இறைநம்பிக் கையின் அடிப்படையிலான நேசம் சொர்க்கம் செல்வ தற்குரிய வழியாகும் என்று நபியவர்கள் எப்படி விலியுறுத்துகிறார்கள் என்று பாருங்கள்! “நீங்கள் இறை நம்பிக்கை கொள்ளாத வரை சொர்க்கம் சொல்லமாட் டீர்கள். நீங்கள் ஒருவரையொருவர் நேசிக்காத வரை இறைநம்பிக்கை கொண்டவர்களாக ஆகமாட்டீர்கள். ஒன்றை நான் உங்களுக்கு சொல்லித் தரட்டுமா; அதனை நீங்கள் செய்தால் ஒருவர் மீது ஓருவர் நேசம் கொள் வீர்கள்? ஆம்! உங்களுக்கிடையே ஸலாம் கூறுவதைப் பரப்புங்கள்” என்று நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். (பார்க்க: முஸ்லிம் 54)

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்களிடையே அன்பை விதைப்பதற்கும், பாசத்தையும் கருணையை யையும் பரப்புவதற்கும் எப்போதும் ஆர்வமுடையவர் களாகவே இருந்தார்கள். மேலும் மனிதர்களின் உள்ளங் களில் நேசபாசத்தின் அடிப்படைகளைப் பதியச் செய்வ

தற்கும் மிகுந்த ஆவல் உள்ளவர்களாகத் திகழ்ந்துள் ளார்கள். இதோ நபியவர்கள் நமக்கு அறிவித்திருப் பதைப் பாருங்கள்! அல்லாஹ்வுக்காகவும் அவனது தீனுக்காகவும் முஸ்லிம்களின் மீது நமது நேசம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அல்லாஹ்வின் நேசத்தை நாம் வென்றெடுக்கலாம். அவ்வாறு நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கூறிய பொன்மொழி இதுதான்: "இரண்டு மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் அல்லாஹ்வுக்காக நேசிக்கும் போது அவர்களில் யார் மற்றவரை அதிகம் நேசிக்கின்றாரோ அவரே அல்லாஹ்விடத்தில் அதிகப் பிரியமானவர்."

அதுமட்டுமல்ல! இன்னும் சொல்லப்போனால் இறை நம்பிக்கை என்பது- நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தெளிவுபடுத்துவதுபோல- பிறரை நேசிப்பதையும் பிறருக்கு நல்லதை விரும்புவதையும் உள்ளடக்கிய தாகும். "தனக்கு விரும்பு வதையே தன் சகோதர னுக்கும் விரும்பதாவரை உங்களில் யாரும் இறை நம்பிக்கை கொண்டவராக முடியாது" என்று அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். மேலும் "ஒருவருக்கொருவர் அன்பளிச் செய்யுங்கள்.(அதனால்) நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் நேசிப்பீர்கள்." என்றும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக அபூஹுரைரா(ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கி றார்கள். உண்மையில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள்

எத்தகைய வழிமுறைகளை நமக்குக் கற்றுத் தருகி றார்கள் என்றால் அந்த வழிமுறைகள் நம் இதயங்களை இளகச் செய்து அவற்றை மென்மை யானவையாகவும் பாச உணர்ச்சிகளை முழுமையாகப் பெறுவதற்கு ஏற்ற வையாகவும் மாற்றுகின்றன.

நபிகள் நாயகத்தின் உடலமைப்பு

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் அதிக உயரமாகவோ அதிகக் குள்ளமாகவோ இன்றி நடுத்தர உயரமுள்ளவர் களாக இருந்தார்கள். அகன்ற தோள்புஜங்களும், விரிந்த மார்பும், பொருத்தமான உறுப்புக்களும் உடையவர்கள். மனிதர்களிலேயே அழகிய முகமுடைய அவர்கள் செந்நிரம் கலந்த வெள்ளை நிறத்தில் இருப்பார்கள். மேலும் வட்ட முகமும், சுர்மா இடப்பட்டது போன்ற கண்களும், மெல்லிய மூக்கும், அழகான வாயும், அடர்ந்த தாடியும் கொண்டவர்கள். நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் நறுமணம் கமழும் மென்மையான மேனியை உடையவர்களாவர்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி அனஸ் (ரலி) கூறும்போது, “நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் வாடையை விட நறுமணமுள்ள கஸ்தூரியையோ அல்லது வேறு எந்த வாசனைப் பொருளையோ நான் நுகர்ந்தது கிடையாது. மேலும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களை விட மென்மையான பட்டாடையையோ

வேறு எதையுமோ நான் ஸ்பரிசித்தது கிடையாது” எனக் கூறினார்கள். (முஸ்லிம்-2330)

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் மலர்ந்த முகத்துடனும் எப்பொழுதும் புன்னகையாகவுமே இருப்பார்கள். அழகிய குரலுடைய அவர்கள் குறைவாகப் பேசுபவர்களாக இருந்தார்கள். அனஸ் (ரலி) அவர்கள் கூறியதாவது: “நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மனிதர்களிலேயே மிக அழகானவர்களாகவும், வாரிவழங்குபவர்களாகவும், வீரமிக்கவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.” (முஸ்லிம்-2307)

நபிகளாரின் நற்குணங்கள்

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் மக்கள் அனைவரினும் வீரமிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். அலீ(ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள்: “(போர்க்களத்தில்) எதிரிப்படையினரும் நாங்களும் நேருக்கு நேர் மோதி, போர் உக்கிரமமாக நடைபெறும்போது நாங்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு அருகில் நின்று போரிடுவதன் மூலம் எங்களை தற்காத்துக் கொள்வோம்.” (அஹ்மத்-1276)

நபியவர்கள் மக்கள் அனைவரினும் பெரும் கொடை வள்ளலாகத் திகழ்ந்தார்கள். அவர்களிடம் யாரும் எதையும் கேட்டு அவர்கள் இல்லையெனக் கூறிய தில்லை. அவர்கள் மக்களில் பெரும் சகிப்புத் தன்மை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் தமக்காக யாரையும் கோபப்பட்டதும் கிடையாது. தமக்காக

யாரையும் பழிவாங்கியதும் கிடையாது. ஆனால் அல்லாஹ்வினால் புனிதமாக்கப்பட்டவற்றிற்கு பங்கம் விளைவிக்கப்படும்போது மட்டும் அல்லாஹ்வுக்காக என பழிவாங்குபவர்களாக இருந்துள்ளார்கள்.

உரிமைகள் விஷயத்தில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் தங்களைச் சேர்ந்தவர், அந்நியர் பலமிக்கவர், பலவீனர் அனைவரும் சமமே. மேலும் "இறையச்சத்தைக் கொண்டே தவிர ஒருவர் இன்னொருவரை விடச் சிறந்து விளங்க முடியாது. மக்கள் அனைவரும் சமமே! முன் சென்ற சமுதாயம் அழிந்து போனதற்குக் காரணம் அவர்களில் செல்வாக்குமிக்கவன் திருடினால் அவனை விட்டுவிடுவார்கள். பலவீனன் திருடினால் அவனுக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றுவார்கள்" என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறினார்கள். மேலும் "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக முஹம்மதின் மகள் ஃபாத்திமா திருடினாலும் அவரது கையையும் வெட்டியே தீருவேன்" என்றும் கூறினார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் எந்த உணவையும் குறை கூறியதில்லை. விரும்பினால் உண்பார்கள். விரும்பமில்லையெனில் விட்டுவிடுவார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் குடும்பத்தினர் அவர்களின் வீட்டில் அடுப்பு எரிக்காமலேயே ஓரிரு மாதங்களைக் கழித்திருக்கின்றனர். பேரீத்தம் பழமும் தண்ணீரும் தான்.

அவர்களின் உணவாக இருந்திருக்கிறது. நபிகள் நாயகம் அவர்கள் பசியின் காரணமாக தமது வயிற்றில் ஒன்றிரண்டு கல்லைக் கட்டிக் கொள்வார்கள். அறுந்த செருப்பையும் கிழிந்த ஆடையையும் தாமே தைத்துக் கொள்வார்கள். வீட்டு வேலையில் தம் மனைவியருக்கு உதவுவார்கள். நோயாளிகளை நோய்விசாரிக்கச் செல்வார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) மக்களில் மிக்க பணிவானவர்களாக இருந்தார்கள். யார் விருந்திற்கு அழைத்தாலும் செல்வந்தர், ஏழை, செல்வாக்குள்ளவர், செல்வாக்கில்லாதவர் என்கிற பாகுபாடின்றி அதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஏழைகளை நேசிப்பார்கள். அவர்களின் ஜனாஸாவில் கலந்து கொள்வார்கள். ஏழை நோயாளிகளையும் நோய் விசாரிக்கச் செல்வார்கள். ஏழை என்பதற்காக யாரையும் இழிவாகக் கருதமாட்டார்கள். எந்த அரசனுக்கும் அவனது அதிகாரத்திற்காகப் பயப்படமாட்டார்கள். குதிரை, ஒட்டகம், கழுதை, கோவேறு கழுதை என எதிலும் பயணம் செய்வார்கள்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களை எத்தனை எத்தனை துன்பங்கள், துயரங்கள் வாட்டினாலும் மக்களிலேயே அதிகம் புன்னகையும் மலர்ந்த முகமும் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் நறுமணத்தை விரும்புவார்கள். அருவறுக்கத்தக்க வாடையை வெறுப்பார்கள்.

அல்லாஹ் அவர்களுக்கு நற்குணங்களையும் நற்செயல் களையும் ஒருசேரக் கொடுத்திருந்தான். முன்னோர் பின்னோர் யாருக்குமே வழங்கப்படாத கல்வி ஞானத்தை அவர்களுக்கு வழங்கியிருந்தான். இத்தனைக்கும் அவர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள்! மனிதர்களில் யாரும் அவர்களுக்கு ஆசிரியராக இருந்தது கிடையாது. இந்தக் குர்ஆனை அல்லாஹ்விடமிருந்தே கொண்டு வந்தார்கள். இது பற்றி அல்லாஹ் கூறும்போது, “மனிதர்கள் மற்றும் ஜின்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இந்தக் குர்ஆனைப் போன்ற ஒன்றைக் கொண்டுவர முயன்றாலும் இதைப் போன்று அவர்களால் கொண்டு வர முடியாது. அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருக்கு உதவி யாளராக இருந்தாலும் சரியே!”(17:88) என்று கூறுகிறான்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் சிறு வயது முதல் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களாகவே வளர்ந்து வந்த தால் பொய்யுரைப்பவர்கள் “இவர் வேதத்தை பிறரிட மிருந்து எழுதிக் கொண்டார் அல்லது கற்றுக் கொண்டார் அல்லது முன்னோர்களின் புத்தகங்களிலிருந்து படித்துத் தெரிந்து கொண்டார்” என்று அவர்களைப் பற்றி, பொய்யு ரைக்க வழியில்லாமல் போய்விட்டது!

நபிகள் நாயகத்தின் அற்புதங்கள்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மிகப் பெரும் அற்புதம் திருக்குர்ஆனாகும். இது மறுமை நாள் வரை நிலைத்து நிற்கும் அற்புதமாகும். இது இலக்கியவாதிகளை வென்றது. பண்டிதர்களை திகைக்க வைத்தது. இதுபோன்ற பத்து அத்தியாயங்களை அல்லது ஒரு அத்தியாயத்தை ஏன் ஒரு வசனத்தையேனும் கொண்டு வாருங்களென்று அல்லாஹ் திருக்குர்ஆன் மூலம் எல்லோருக்கும் சவால் விட்டான். திண்ணமாக திருக்குர்ஆன் ஓர் அற்புதம் தான் என்பதற்கு இணை வைப்பவர்களே சான்று பகர்ந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இணைவைப்பவர்கள் தங்களுக்கோர் அற்புதம் காட்டும்படி நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களிடம் கேட்டனர். அதற்கவர்கள் சந்திரன் பிளப்பதைக் காண்பித் தார்கள். சந்திரன் இரு கூறாகப் பிளந்தது. பல முறை அவர்களின் விரல்களிலிருந்து நீர் பீறிட்டிருக்கிறது. அவர்களின் உள்ளங்கையிலிருந்த கல் இறைவனைத் துதி (தஸ்பீஹ்) செய்தது. பின்பு அதை அபூபக்கர், உமர், உஸ்மான்(ரலி) ஆகியோரின் கையில் வைத்தார்கள். அப்போதும் அது தஸ்பீஹ் செய்தது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது உணவு தஸ்பீஹ் செய்ததை மக்கள் கேட்டனர். கற்களும் மரங்களும் அவர்களுக்கு ஸலாம் கூறியிருக்கின்றன.

நபிகள் நாயகத்தை விஷம் கொடுத்துக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு யூதப் பெண் விஷம் கலந்த ஆட்டிறைச்சியை அன்பளிப்பாக வழங்கியபோது அது அவர்களிடம் பேசியது. ஒரு கிராமவாசி தனக்கோர் அற்புதம் காட்டும்படி அவர்களிடம் வேண்டியபோது நபியவர்கள் ஒரு மரத்தைத் தம்மிடம் வரும்படி ஏவினார்கள். அது வந்தது. பிறகு அதைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு பணித்ததும் அதன் இடத்திற்கே அது திரும்பிச் சென்றது. பாலில்லாத ஒரு ஆட்டின் மடியை அவர்கள் தடவியதும் அதில் பால் சுரந்தது. அதைக் கறந்து தாமும் அருந்தி அபூபக்கருக்கும் அருந்தக் கொடுத்தார்கள்.

அலீ (ரலி) அவர்களுக்கு கண்வலி ஏற்பட்டபோது நபியவர்கள் அவர்களின் கண்களில் உமிழ்ந்ததும் அவர்கள் குணமடைந்தார்கள். ஒரு நபித்தோழரின் கால் முறிந்தபோது அதை நபியவர்கள் தமது கையால் தடவியதும் அது குணமடைந்தது. அனஸ் (ரலி) அவர்களுக்காக நீண்ட ஆயுளுக்கும் அதிகமான செல்வத்துக்கும் குழந்தைப்பேற்றுக்கும் துஆ செய்தார்கள். அவற்றில் அல்லாஹ் அவர்களுக்கு பரகத் செய்யும்படியும் வேண்டினார்கள். அதன்படி அவர்களுக்கு 120 குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்களின் பேரீத்த மரம் வருடத்தில் இரு முறை காய்த்தன. சாதரணமாக ஒரு

மரம் ஆண்டுக்கு ஒரு முறைதான் காய்க்கும். அவர்கள் 120 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தனர்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) மிம்பரில் உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர்களிடம் பஞ்சம் குறித்து முறையிடப்பட்டது. அவர்கள் அல்லாஹ்விடம் துஆ செய்தார்கள். வானில் மேகமே இல்லாதிருந்தும் உடனே மலைகள் போன்று மேகங்கள் உருவாகி மறு ஜும்ஆ வரை கடும் மழை பெய்தது. மீண்டும் அவர்களிடம் கடும் மழை பற்றி முறையிடப்பட்டது. உடனே அல்லாஹ்விடம் துஆச் செய்தார்கள். மழை நின்று மக்கள் வெயிலில் நடந்து சென்றனர். நபியவர்கள் அகழ் தோண்டும் பணியில் கலந்து கொண்ட 1000 பேருக்கு சுமார் இரண்டரை கிலோ கோதுமையையும் ஒரு ஆட்டையும் கொண்டு உணவளித்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் வயிறு நிரம்பி திரும்பிச் சென்றனர். உணவு குறையாமல் அப்படியே இருந்தது.

இதுபோன்றே பஷீர் பின் ஸஅத் (ரலி) யின் மகள் தனது தந்தைக்கும் மாமாவுக்கும் கொண்டு வந்த சிறிது பேரீத்தம் பழத்தை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அகழ்ப் போரில் கலந்து கொண்ட அனைவருக்கும் உண்ணக் கொடுத்தார்கள். மேலும் அபூஹுரைரா (ரலி) அவர்களின் பையிலிருந்த சிறிது உணவை படையினர் அனை வருக்கும் வயிறார உண்ணக் கொடுத்தார்கள். நபிகள்

நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், தங்களைக் கொல்வதற்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நூறு குறைஷிகளின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு சென்றார்கள். அவர்களால் நபியைப் பார்க்க முடியவில்லை. சுராக்கா பின் மாலிக் நபிகள் நாயகத்தைக் கொல்வதற்காக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார். அவர் நெருங்கி வந்தபோது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அவருக் கெதிராகப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அவருடைய குதிரையின் கால்கள் மண்ணில் புகுந்தன.

நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றிலிருந்து சில முக்கிய நிகழ்வுகளும் படிப்பினைகளும்

நபிகள் நாயகத்தின் நகைச்சுவை

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் தமது தோழர்களிடம் நகைச்சுவையாகப் பேசுவார்கள்; தமது மனைவியரிடம் விளையாடுவார்கள். தமது நேரத்தில் சிறுவர்களுக்கென ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி அவர்கள் விஷயத்தில் அக்கரை செலுத்துவார்கள். அவர்களால் தாங்க இயலுமான காரியங்களையே அவர்கள் மீது சுமத்துவார்கள். அவர்கள் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் அவர்களிடம் உரையாடுவார்கள். தமது பணியாள் அனஸ் பின் மாலிக் (ரலி) யிடமும் வேடிக்கையாகப் பேசுவார்கள். சில நேரங்களில் “இரு காதுகள் உடையவரே!” என்று அவரை அழைப்பார்கள். (பார்க்க: திர்மிதி-1992).

ஒரு மனிதர் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் வந்து, “எனக்கு ஒரு வாகனம் தாருங்கள்” என்று கேட்டார். அதற் கவர்கள், “உமக்கு ஒட்டகக் குட்டி ஒன்று தருவோம்” என்று (வேடிக்கையாகக்) கூறினார்கள். அம்மனிதர் “ஒட்டகத்தின் குட்டியை வைத்து நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டார். அப்போது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், “ஒவ்வொரு ஒட்டகமும் இன்னொரு ஒட்டகத்தின் குட்டிதானே!” என்றார்கள். (அபூதாவூத்-4998)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களின் முகங்களைப் பார்த்து எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகை பூப்பார்கள். நபிகள் நாயகத்திடமிருந்து அவர்கள் நல்ல வார்த்தையைத்தான் செவியேற்பார்கள். ஜரீர்(ரலி) அறிவிக்கிறார்கள்: “நான் இஸ்லாத்தை ஏற்ற நாளிலிருந்து நபிகள் நாயகத்தை நான் பார்ப்பதை விட்டும் எந்த நேரத்திலும் அவர்கள் என்னைத் தடுத்த தில்லை. புன்னகையின்றி அவர்கள் என்னைப் பார்த்த தில்லை. “என்னால் குதிரையில் நிலையாக இருக்க முடிவில்லையே” என நான் அவர்களிடம் முறையிட்ட போது, “இறைவா! இவரை உறுதிப்படுத்து; இவரை நேர்வழி பெற்றவராகவும் நேர்வழி காட்டுபவராகவும் ஆக்கு” என்று பிரார்த்தித்தவாறு என் நெஞ்சில் கையால் தட்டிக் கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகு நான் குதிரையி

லிருந்து விழுந்தது கிடையாது.” (பார்க்க்: புகாரி (3036) முஸ்லிம் (2475)

அதுபோல நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது உறவினர்களுடனும் வேடிக்கையாகப் பேசுவார்கள். ஒரு முறை தமது மகள் ஃபாத்திமாவுடைய வீட்டுக்கு வந்த போது அங்கு அவரது கணவர் அலீ(ரலி)வீட்டில் இல்லா ததைக் கண்டு “எங்கே அவர்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஃபாத்திமா(ரலி), “எங்கள் இருவருக்குமிடையில் தகராறு ஏற்பட்டதனால் அவர் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்” என்று கூறினார். பிறகு அவரைத் தேடி நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், பள்ளி வாசலுக்கு வந்த போது அங்கு அவர் படுத்திருந்தார். அவரது மேலாடை தரையில் விழுந்து கிடந்தது. அவரது உடலில் மண் படிந்திருந்தது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அந்த மண்ணணைத் துடைத்தவாறு “அபுத் துறாப்- மண்ணின் தந்தையே எழுந்திரும்! மண்ணின் தந்தையே எழுந்திரும்!” என்று கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 3703)

சிறுவர்களுடன் நடந்து கொண்ட விதம்

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) சிறுவர்களுடனும் அதிக அளவு நற்குணத்துடன் நடந்து கொண்டார்கள். தமது மனைவி ஆயிஷா (ரலி) உடன் ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஈடுபட்டிருக் கிறார்கள். அவர் தமது தோழிகளுடன் விளையாடு வதையும் அனுமதித்துள்ளார்கள். ஆயிஷா (ரலி) அறிவிப்

பதாவது: "நான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடன் இருக்கும்போது பொம்மைகளை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பேன். என்னுடன் விளையாடுவதற்கு சில தோழிகளும் இருந்தனர். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் (வீட்டுக்குள்) நுழையும்போது அவர்கள் ஓடி ஒளிந்து கொள்வர். நபியவர்கள் அவர்களை (என்னுடன் விளையாட) திருப்பி அனுப்புவார்கள்.அதன் பின் அவர்கள் என்னோடு விளையாடுவார்கள்." (பார்க்க: புகாரி-6130)

அதுபோல நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் சிறுவர்கள் விஷயத்தில் அக்கறை செலுத்துவார்கள். அவர்களுடன் விளையாடுவார்கள். மேலும் அவர்களுடன் அன்போடு நடந்து கொள்வார்கள். ஷத்தாத் பின் ஹாத்(ரலி) அறிவிப் பதாவது: "நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ம.்.க்ரிப் அல்லது இஷா தொழுகையின்போது (தமது பேரக்குழந் தைகளில்) ஹஸன் அல்லது ஹுஸைனைத் தூக்கிக் கொண்டு எங்களிடம் வந்தார்கள். தொழுகைக்காக முன்னால் சென்று அக்குழந்தையை வைத்துவிட்டு அல்லாஹு அக்பர் என்று தக்பீர் சொல்லி தொழுகை நடத்தினார்கள். நீண்ட நேரம் ஸஜ்தா செய்தார்கள். நான் என் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தபோது நபியவர்களின் முதுகில் அக்குழந்தை இருந்தது. அவர்கள் ஸஜ்தாவில் இருந்தார்கள். பிறகு நான் ஸஜ்தாவுக்குத் திரும்பி விட்டேன். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தொழுது

முடித்ததும், “அல்லாஹ்வின் தூதரே! தாங்களுக்கு ஏதும் நிகழ்ந்துவிட்டதோ அல்லது வஹி ஏதும் தாங்களுக்கு அருளப்படுகின்றதோ என்று நாங்கள் எண்ணும் அளவுக்கு தாங்கள் நீண்ட நேரம் ஸஜ்தா செய்தீர்களே” என்று மக்கள் கேட்டனர். அதற்கவர்கள் “அதெல்லாம் ஒன்றும் நிகழவில்லை. ஆயினும் என் பேரன் என் முதுகில் அமர்ந் திருந்தான்; அவன் தனது தேவையை நிறைவு செய்யும் வரை நான் அவசரப்பட விரும்பவில்லை” என்றார்கள். (பார்க்க: நஸயீ-1129)

அனஸ்(ரலி)அறிவிக்கிறார்கள்: “நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் மனிதர்களிலேயே அழகிய குணம் உடையவர் களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ‘அபு உமைரே! அந்தச் சின்னப் பறவை என்ன ஆனது?’ என என் சின்னஞ் சிறிய சகோ தரனிடம் கேட்பார்கள்.” (பார்க்க: புகாரி-6203) அச்சிறுவன் அந்தப் பறவையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பான். அது இறந்து விட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நபியவர்கள் அவ்வாறு கேட்டது அச்சிறுவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

மனைவியிடம் நடந்து கொண்ட விதம்

நபியவர்கள் தமது மனைவியிடம் நடந்து கொண்ட விதத்தைப் பொறுத்தவரை அதில் அனைத்து நற்குணங்களும் அமைந்திருந்தன. நபியவர்கள் பணிவு மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள். தமது மனைவியின் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்கு எப்போதும் தயாராக

இருப்பார்கள். மனிதாப முறையில் ஒரு பெண்ணுக்கு உள்ள கௌரவத்தையும் தாய், மனைவி, மகள் எனும் முறையில் உள்ள அந்தஸ்தையும் மதிப்பார்கள்.

ஒரு மனிதர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம், 'நான் நல்ல முறையில் நடந்து கொள்வதற்கு மனிதர் களில் மிகத் தகுதியானவர் யார்?' என்று கேட்டபோது "உனது தாய், பிறகும் உனது தாய், பிறகும் உனது தாய், அதன் பிறகு தான் உனது தந்தை" என்று கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி-5971, முஸ்லிம்-2548)

"ஒருவருக்கு பெற்றோரில் ஒருவரோ இருவருமோ இருந்து அவர்களிடம் அவர் நல்ல முறையில் நடக்காமல் மரணித்து விட்டால் அவர் நரகம் செல்வார்; அல்லாஹ் அவரை தனது அருளை விட்டும் தூரமாக்கிவிடுவான்" என்றும் கூறியுள்ளார்கள். (பார்க்க: அஹ்மத்-18254)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தமது மனைவி அருந்திய பாத்திரத்தை வாங்கி அவர்கள் வாய் வைத்த இடத்தில் வாய் வைத்து அருந்துவார்கள். "தன் மனைவி யிடத்தில் சிறந்தவரே உங்களில் சிறந்தவர். நான் என் மனைவியிடத்தில் சிறந்தவனாவேன்!" என பெருமையுடன் கூறுவார்கள். (பார்க்க: திர்மிதி-3895, இப்னுமாஜா-1977)

நபிகளாரின் அன்பும் கருணையும்

கருணை பற்றி நபிகள் நாயகம் (ஸல்) இவ்வாறு கூறினார்கள். “கருணை காட்டுபவர்களுக்கு அல்லாஹ் கருணை காட்டுகிறான். பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு கருணை காட்டுங்கள்; வானிலுள்ளவன் உங்களுக்கு கருணை காட்டுவான்.” (பார்க்க: அபூதாவூத்-4941, திர்மிதி-1924) நபிகள் நாயகத்திடம் இம்மகத்தான பண்பு மிக அதிக அளவில் இருந்தது. சிறுவர், பெரியவர், உறவினர், அந்நியர் என அனைவருடனும் அவர்கள் நடந்துகொண்ட முறைகளில் இது மிகத் தெளிவாகவே வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் அன்பு மற்றும் கருணையின் வெளிப்பாட்டுக்கு இதோ ஒரு சான்று!

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் குழந்தை அழும் சப்தத்தைக் கேட்டால் தம்முடைய தொழுகையை நீட்டிக் கொண்டிருக்காமல் சுருக்கி விடுவார்கள். “நான் தொழுகையை நீட்டித் தொழ வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து தொழுகையில் நிற்கும்போது குழந்தை அழும் சப்தத்தைக் கேட்பேன். உடனே அதன் தாயாருக்கு நான் சிரமம் கொடுப்பதை விரும்பாமல் எனது தொழுகையை சுருக்கிவிடுவேன்” என்று நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்கள் கூறியதாக அபூகதாதா(ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். (பார்க்க: புகாரி-707, முஸ்லிம்-470)

தம் சமுதாயத்தின் மீது அவர்கள் கொண்ட அன்புக்கும் அவர்கள் இறைமார்க்கத்தில் இணைய வேண்டும் என்ற

அவர்களின் பேராவலுக்கும் மற்றுமொரு சான்று: நபிகளாருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு யூதச் சிறுவன் நோய்வாய்ப்பட்டான். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) நலம் விசாரிப்பதற்காக அவனிடம் வந்தார்கள். அவனது தலைப் பக்கம் அமர்ந்து “நீ இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்” எனக் கூறினார்கள். அச்சிறுவனோ தனது தலைமாட்டில் நின்ற தன் தந்தையை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ‘அபுல்காஸிமுக்கு (நபிகளாரின் புனைப் பெயர் இது.) நீ கட்டுப்படு’ என்று அவனது தந்தை கூறினார். உடனே அச்சிறுவன் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். பிறகு சிறிது நேரத்தில் அவன் இறந்து விட்டான். “இவனை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றிய அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும்” என்று கூறியவாறு நபிகள் நாயகம் அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி-1356)

நபிகளாரின் பொறுமை

நபிகள் நாயகத்தின் பொறுமையைப் பற்றி கூறுவது என்றால் அவர்களின் முழு வாழ்வும் பொறுமையும் மற்றவர்களையும் மிஞ்சும் அளவிலான நிலை குலையாமையும் அறவழிப் போராட்டமும் தான் நிறைந்துள்ளது. திருக்குர்ஆனின் முதல் வசனம் அவர்களுக்கு அருளப் பட்டதிலிருந்து அவர்களது வாழ்வின் கடைசி நிமிடம் வரை நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் நிலைகுலையாமல்

பொறுமையுடன் தொடர்ந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தாங்கள் மேற்கொண்ட இந்தப் பாதையில் சந்திக்க நேரும் இயல்பான சூழ்நிலைகளை, துன்பந்துயரங்களை முதன் முதலாக தாம் இறைத்தூதராக அனுப்பப்பட்ட அந்த நிமிடத்திலிருந்தே அறிந்து கொண்டார்கள். இன்னும் சொல்வதானால் முதன் முறையாக அவர்கள் வானவரை சந்தித்த பிறகு அவர்களை அவர்களின் அன்பு மனைவி கதீஜா(ரலி) வரகா பின் நவ்.:.பல் என்பாரிடம் அழைத்துச் சென்றபோதே ரிந்துகொண்டார்கள். அப்போது வரகா நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் “உம்முடைய மக்கள் உம்மை இவ்வூரை விட்டும் வெளி யேற்றும் போது நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமே!” என்று கூறினார். அதற்கு நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் “இவ்வூரை விட்டும் என்னை வெளியேற்றுவார்களா?” என்று வியப்புடன் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர், “ஆம்! ஏனெனில் (உமக்கு முன்) நீர் கொண்டு வந்த செய்தியைப் போன்றதைக் கொண்டு வந்த வரும் எதிர்க்கப்படாமல் இல்லை” என்றார். ஆக நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே துன்பங்களையும், சிரமங்களையும், எதிர்ப்புகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் தாங்கிக்கொள்வதற்கு தம்மை தயார்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இதோ! நபிகள் நாயகத்தின் பொறுமை பளிச்சிட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் சில: நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் மக்காவில் இஸ்லாத்தின் பக்கம் மக்களை அழைத்துக் கொண்டிருந்தபோது தொடர்ந்து கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் ஆளானார்கள். மேலும் மக்களிடமிருந்து ஏன், அவர்களது குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடமிருந்தும் அவர்களது உறவினர்களிடமிருந்தும் உடல் ரீதியிலான துன்பங்களும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டன. இதன் மூலம் தம்முடைய இறைவனின் தூதுச் செய்தியை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதை விட்டும் நபியவர்களைத் தடுப் பதற்கு அவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். அவற்றில் ஒன்று ஸஹீஹுல் புகாரியில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அதாவது ‘நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களிடம் இணை வைப்போர் நடந்து கெண்ட மிக மோசமான நடவடிக்கை எது?’ என்று அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரிப்னுல் ஆஸ் (ரலி) அவர்களிடம் உர்வா இப்னு சுபைர் என்பார் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் கூறியதாவது: ஒரு முறை கஅபாவின் அறையில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தொழுது கொண்டிருந்தபோது அவர்களின் கழுத்தில் உக்பா இப்னு அபீமுயீத் என்பவன் ஒரு துண்டுத் துணியைப் போட்டு கடுமையாக இறுக்கினான். உடனே அபுபக்கர்(ரலி)அவர்கள் அங்கு வந்து அவனது தோளைப் பிடித்து தள்ளி நபியவர்களை அவனிடமிருந்து காப்பாற்றி

னார்கள். மேலும் “என்னுடைய இறைவன் அல்லாஹ்தான் என்று கூறியதற்காக ஒரு மனிதரை கொல்லப் போகி றீர்களா?” என்று கேட்டார்கள். (பார்க்க: புகாரி 3678)

மற்றொரு நாள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கஅபா ஆலயத்தில் தொழுது கொண்டிருந்தபோது அபூஜஹ்லும் அவனுடைய ஆட்க்களும் அங்கு அமர்ந் திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் மற்றவனிடம் “இன்ன குடும்பத்தாரின் ஒட்டகக் குடலைக் கொண்டு வந்து முஹம்மது ஸுஜூது செய்யும் போது அவரது முதுகில் போடுவதற்கு உங்களில் யார் தயார்?” என்று கேட்டான். அப்போது அக்கூட்டத்தில் இழிவுக்குரிய ஒருவன் ஓட்டக் குடலைக் கொண்டு வந்து நபியவர்கள் ஸுஜூது செய்வதை எதிர்பர்த்திருந்து, அவர்கள் ஸுஜூது செய்த போது அவர்களின் முதுகில் இரு தோள் புஜங்களுக் கிடையில் போட்டான். இதைப் பார்த்து ஒருவர் மீது ஒருவர் விழுந்து சிரிக்கலானார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்)அவர்களோ தமது தலையை உயர்த்த முடியாமல் ஸஜ்தாவிலேயே இருந்தார்கள். இறுதியில் அவர்களின் மகள் ஃபாத்திமா(ரலி) வந்து அவர்களின் முதுகில் போடப் பட்டிருந்த அந்த அசுத்தத்தை எடுத்து விசி எறிந்தார்கள். (பார்க்க: புகாரி-240)

இதை விடக் கொடுமையானது என்னவெனில் மக்கள் அவர்களது பிரச்சாரத்தை நிராகரித்து, பொய்ப்படுத்தி,

இவர் குறிகாரர், கவிஞர், பைத்தியக்காரன், சூனியக் காரன், இவர் கொண்டு வந்த வசனங்கள் முன்னோர் களின் கட்டுக்கதைகளே தவிர வேறில்லை என்றெல்லம் அவர்களைப் பற்றி இட்டுக்கட்டி கூறும்போது ஏற்பட்ட மன ரீதியான துன்பம்தான். “இறைவா! இ(வர் கூறுவ)து உன்னிடமிருந்து வந்த உண்மையாக இருந்தால் எங்கள் மீது வானிலிருந்து கல் மழையைப் பொழியச் செய் வாயாக! அல்லது துன்புறுத்தும் வேதனையைத் தருவா யாக!” என்று அபூஜஹில் பரிகாசமாகக் கூறியது இந்த வகையைச் சார்ந்ததாகும்.

இஸ்லாத்தின் பக்கம் அழைப்பதற்காக மக்கள் ஒன்று கூடும் இடங்களுக்கும் அவர்களின் வியாபாரத்தலங் களுக்கும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் செல்லும்போது அவர்களின் பெரிய தந்தை அபூலஹப் பின்தொடர்ந்து சென்று ‘இவர் பொய்யர்; இவரை யாரும் நம்பவேண்டாம்’ என்று கூறி மக்களைத் தடுப்பான். அவனது மனைவி உம்மு ஜமீல் என்பவளும் விரகுக்கட்டைகளையும் முட்க ளையும் சேகரித்து நபிகள் நாயகம் செல்லும் பாதையில் போட்டு துன்பம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் தமது தோழர்களுடன் அபூதாலிப் பள்ளத்தாக்கில் மூன்று வருடங்களாக சமூகப் புறக்கணிப்பு செய்யப்பட்டிருந்தபோது துன்பம் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. எந்த அளவுக்கு எனில் கடுமை

யான பசியின் காரணமாக அவர்கள் இலை தழைகளைச் சாப்பிட்டு வந்தனர். நபியவர்களுக்கு ஆறுதலாகவும் உறுதுணையாகவும் இருந்து வந்த அவர்களது மனைவி கதீஜாவை அவர்கள் இழந்தபோது அவர்களுக்கு கவலைகள் அதிகமாயின. அதன் பிறகு அவர்களைப் பராமரித்தும் எதிரிகளின் தொல்லைகளிலிருந்து பாது காத்தும் வந்த அவர்களது பெரிய தந்தையும் திடீரென மரணித்தார். இறைநிராகரிப்பிலேயே அவர் மரணித்தது அவர்களின் கவலையை இருமடங் காக்கியது. அதன் பிறகு அவர்களைக் கொல்வதற்கான பல்வேறு முயற்சி களுக்குப் பிறகு தமது ஊரை விட்டு மதினாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தார்கள்.

மதினாவில் நபிகள் நாயகத்தினுடைய பொறுமை மற்றும் தியாகத்தின் புதிய அத்தியாயம் தொடங்கியது. கடும் உழைப்பும் சிரமமும் கொண்ட வாழ்க்கை அங்கு ஆரம்பமானது. எந்த அளவுக்கு எனில் பசியும் வறுமையும் அவர்களை வாட்டின. தமது வயிற்றில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இதை நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களே இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்: “அல்லாஹ்வின் பாதையில் நான் அச்சுறுத்தப்பட்டேன்; என்னைப் போல் யாரும் அச்சுறுத்தப்படவில்லை. அல்லாஹ்வின் வழியில் நான் துன்புறுத்தப்பட்டேன்; என்னைப் போல் யாரும் துன்புறுத்தப்படவில்லை. பிலால்

உடைய கக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளும் (சிறிது) அளவு ஆகாரத்தைத் தவிர எனக்கும் அவருக்கும் ஒரு ஜீவன் தின்னத்தக்க ஆகாரம்கூட இல்லாமல் முப்பது இரவுகளும் பகல்களும் கடந்திருக்கின்றன." (பார்க்க: திர்மிதி-2476, இப்னுமாஜா-151)

நபியவர்களின் கண்ணியத்திற்கும் களங்கம் ஏற்படுத் தப்பட்டது. நயவஞ்சகர்கள் மற்றும் கிராமவாசிகளில் சில அறிவீனர்களால் அவர்களுக்கு துன்பம் ஏற்பட்டது. இப்னு மஸ்வூத் (ரலி) அறிவிக்கிறார்கள்: ஒரு முறை நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் போரில் கிடைத்த பொருட் களைப் பங்கிட்டார்கள். அப்போது அன்ஸாரிகளில் ஒருவர், "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இதில் முஹம்மதுக்கு அல்லாஹ்வுக்காக என தூய எண்ணம் இல்லை" என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட இப்னு மஸ்வூத் (ரலி) அவர்கள் நபிகள் நாயகத்திடம் வந்து இதைத் தெரிவித்தார்கள். உடனே (கோபத்தால்) நபிகள் நாயகத்தின் முகம் மாறியது. மூஸாவுக்கு அல்லாஹ் அருள்புரிவானாக! அவர்கள் இதை விட அதிகமாக துன்புறுத்தப்பட்டும் பொறுமையாக இருந்தார்கள்" என்று கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி-4336)

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் பொறுமையை மேற் கொண்ட காலகட்டங்களில் அவர்களுடைய பிள்ளை களில் ஆண் மக்களும் பெண்மக்களும் மரணமடைந்த

நாட்களும் அடங்கும். நபிகள் நாயகத்துக்கு ஏழு பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக தொடர்ந்து அவர்கள் மரணமடைந்தனர். இறுதியாக அவர்களில் ஃபாத்திமாவைத் தவிர வேறு யாரும் எஞ்சி யிருக்கவில்லை. அதற்காக நபியவர்கள் ஒடிந்து போக வில்லை; மாறாக அழகிய முறையில் பொறுமையை மேற்கொண்டார்கள். அவர்களது மகன் இப்ராஹீம் மரண மடைந்தபோது, "கண்கள் கண்ணிரைச் சிந்துகின்றன; உள்ளமோ துக்கப்படுகிறது; நம் இறைவனைத் திருப்தி படுத்துகின்ற சொல்லைத் தவிர வேறு எதனையும் நாம் கூற மாட்டோம். இப்ராஹீமே! உன் பிரிவால் திண்ணமாக நாங்கள் கவலையடைந்து உள்ளோம்." என்று அவர்கள் கூறியதை நபிமொழிகளிலே காண்கிறோம். (புகாரி-1303)

நபிகள் நாயகத்தின் வழிபாடு

நபி(ஸல்)அவர்கள் தம் இறைவனை வணங்குவதில் ஆழ்ந்த முயற்சியுடன் ஈடுபடுபவர்களாய் இருந்தார்கள். எந்த நேரமும் அல்லாஹ்வை திக்ரு செய்து கொண்டும், அவனைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டும் இருப்பார்கள். இன்னும் சொல்வதென்றால் அவர்களுக்கு துயரமோ கவலையோ ஏற்பட்டால் அல்லது ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்தால் உடனே தொழுகையில் ஈடுபடுவார்கள். தொழுகை அவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரக்கூடியதாக இருந்தது. நபியவர்கள் பிலாலை அழைத்து, "பிலாலே!

தொழுகைக்கு அழைப்பு விடுப்பதன் மூலம் எமக்கு நிம்மதி தாரும்” என்று கூறுவார்கள்.

நபி(ஸல்)அவர்கள் இரவில் தொழுவார்கள். அப்போது தொழுகையை நீட்டித் தொழுவார்கள். நிலையில் அதிக நேரம் நின்று கொண்டிருப்பார்கள். எந்த அளவுக்கெனில் அதிக நேரம் நிற்பதால் அவர்களின் பாதங்கள் வீங்கி விடும். திருக்குர்ஆனை அதிகம் ஓதுவார்கள், சில வசனங் களைத் திரும்பத் திரும்ப ஓதுவார்கள். திருக்குர்ஆனை ஓதும்போது அழுவார்கள். எந்த அளவுக்கு எனில் அதிகம் அழுவதால் அவர்களுடைய தாடி நனைந்துவிடும். அவர் களின் மனைவி ஆயிஷா(ரலி), அவர்களிடம் இப்படிக் கேட்பார்கள்: “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நீங்கள் உங்களை ஏன் இந்த அளவு வருத்திக் கொள்கிறீர்கள்? அல்லாஹ் உங்களுடைய முன் பின் பாவங்களை மன்னித்து விட்டான் அல்லவா!” அதற்கு நபியவர்கள் “நான் நன்றி யுள்ள அடியானாக இருக்க வேண்டாமா?” என்று பதில் கூறுவார்கள்.

இரவில் பெரும்பகுதி நேரம் (தொழுகையின் மூலம்) அல்லாஹ்விடம் உரை யாடிக் கொண்டும், அவனுடைய வேதத்தை ஓதிக்கொண்டும் இருப்பார்கள். மேலும் அனைத்து ஈடுபாடுகளையும் விட்டு விட்டு அவன் பக்கம் ஒதுங்கி விடுவார்கள். இவ்வாறே அவர்கள் அதிகம் நோன்பு நோற்பார்கள். பயணத்திலும் ஊரில் இருக்கும்

போதும் கோடையிலும் குளிரிலும் அவர்கள் நோன்பு நோற்பார்கள். அபுத்தர்தா(ரலி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: “(ஒரு முறை) நாங்கள் கடும் வெயில் நாட்களில் இருந்தோம். வணக்கத்திற்கு இறைவன் அவனைத் தவிர வேறு யாருமில்லையே அப்படிப்பட்ட அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! எங்களில் ஒருவர் சூரியனின் கடும் வெப்பத்திலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ள தமது தலையில் கையை வைத்துக்கொள்வார். அப்போது எங்களிடையே அல்லாஹ்வின் தூதர்(ஸல்) அவர்களையும் இப்னு ரவாஹா என்பவரையும் தவிர வேறு யாரும் நோன்பாளியாக இருக்க மாட்டார். (பார்க்க: புகாரி1945)

தர்மத்தைப் பொறுத்தவரையில் நபி(ஸல்)அவர்கள் கொடைவள்ளலாகவும் எல்லை இல்லா தயாள குணமுடையவராகவும் திகழ்ந்தார்கள். தம்மிடம் உள்ள அனைத்து செல்வங்களையும் தர்மம் செய்வர்களாக இருந்தார்கள். வறுமைக்கு அஞ்சாத மனிதர் வழங்குவது போல வழங்குவார்கள். அவர்களிடம் இருக்கும் ஒரு பொருளை யாரேனும் கேட்டுவிட்டால் கேட்டவருக்கு அவர்கள் ஒருபோதும் இல்லை என்று சொன்னதில்லை. அவரை வெறுங்கையுடன் திருப்பி அனுப்பியதுமில்லை. மாறாக அவர்கள் அவருக்கு ஏதேனும் கொடுத்து உதவத்தான் செய்வார்கள். நபி(ஸல்)அவர்களைப் பற்றி நபித்தோழர்கள் கூறும்போது “அல்லாஹ்வின் தூதரிடம்

யாரும் ஏதையேனும் கேட்டு அதற்கு அவர்கள் இல்லை என்று சொன்னதே இல்லை” என்று கூறுவார்கள்.

நபியவர்களின் பற்றற்ற நிலை

நடைமுறையில் பற்றின்மை எனும் பண்பு யாருக்குச் சொல்லப்படும் எனில் எவருக்கு ஒரு காரியம் இலகு வாகக் கைகூடும் என்றிருக்க அவர் அதில் ஆசை கொள்ளாமல் அதைப் புறக்கணித்தாரோ அவருக்குத் தான் சொல்லப்படும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மக்கள் அனைவரையும் விட உலகப் பற்றற்றவர் களாய் இருந்தார்கள். உலக இன்பத்தில் ஆர்வம் குறைந்த வர்களாக இருந்தார்கள். உயிர் வாழப் போதுமான வாழ்வாதாரத்தைக் கொண்டு போதுமாக்கிக் கொள்பவர் களாகவும், வரட்சியான வாழ்க்கையை பொருந்திக் கொள்பவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இத்தனைக்கும் உலகம் அவர்களின் முன்னே கொட்டிக் கிடந்தது. அவர்களே அல்லாஹ்விடத்தில் கண்ணிய மானவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் விரும்பினால் வேண்டிய செல்வங்களையும் இன்பங்களையும் அல்லாஹ் அவர்களுக்கு வழங்கியிருப்பான்.

கைஸமா(ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கின்ற ஒரு செய்தியை இமாம் இப்னு கஸீர் அவர்கள் தமது தப்ஸீரில் பதிவு செய்துள்ளார்கள். அதாவது, “நீங்கள் விரும்பினால் உங்களுக்கு முன் எந்த நபிக்கும் வழங்கப்படாத

உங்களுக்குப் பிறகு வேறு யாருக்கும் கொடுக்கப்படாத இப்புவியின் கருவூலங்களையும் அதன் திறவுகோல் களையும் உங்களுக்கு நாம் வழங்குவோம். அது அல்லாஹ்விடம் உங்களுக்காக இருப்பவற்றில் எதையும் குறைத்துவிடாது" என்று நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர் களிடம் கேட்கப்பட்டதற்கு "அவற்றை எனக்கு மறுமைக்காக சேர்த்து வையுங்கள்" என்று நபியவர்கள் கூறினார்கள்.

நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை முறையோ ஆச்சரியத் துக்கு மேல் ஆச்சரியமாக இருந்தது! அபூதர் (ரலி) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: நான் மதினாவின் கற்பாங்கான இடத்தில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடன் நடந்து கொண்டிருந்தபோது உஹது மலை அவர்களை எதிர் கொண்டது. அப்போது, "இந்த உஹது மலையளவு தங்கம் என்னிடம் இருந்து அதில் எனது கடனை அடைப்பதற்குரிய சிறிதளவு தங்கத்தைத் தவிர ஒரே ஒரு தீனார் மிச்சமாக இருக்கும் நிலையில் மூன்று நாட்கள் கடந்துவிடுவதை நான் விரும்பவில்லை. அல்லாஹ்வின் அடியார்களுக்கு பல வகைகளிலும் அதனை தர்மம் செய்துவிடுங்கள் என்றே கூறுவேன்" என்று கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி-6444), முஸ்லிம்-991)

"எனக்கும் இந்த உலகத்துக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கிறது? மரத்தின் நிழலில் சற்று நேரம் இளைப்பாறி

விட்டுச் செல்லக்கூடிய ஒரு பயணியைப் போன்றே இவ்வுலகில் எனது நிலை இருக்கிறது!” என்று கூறுவார்கள். (பார்க்க: திர்மதி-2377, இப்னுமாஜா-4109)

நபியவர்களின் உணவும் உடையும்

அவர்களின் உணவைப் பொறுத்தவரை ஒரு மாதம், இரண்டு மாதங்கள் அல்ல மூன்று மாதங்கள் வரை அவர்களின் வீட்டில் அடுப்பு பற்றவைக்கப்படாமலேயே கழிந்திருக்கிறது. பேரீத்தம் பழமும் தண்ணீரும் தான் அவர்களின் உணவாக இருந்தது. சில வேளை தமது வயிற்றை நிரப்பும் அளவுக்கு எதுவும் கிடைக்காமல் பசியின் கடுமையால் அவர்கள் சுருண்டுவிடுவார்கள். பெரும்பாலும் அவர்கள் சாப்பிட்ட ரொட்டி சலிக்கப்படாத கோதுமை மாவிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டதாக இருந்தது. எப்போதேனும் மிருதுவான ரொட்டியை அவர்கள் உண்டதாக எந்தக் குறிப்பும் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. மாறாக “விருந்தாளிகள் வரும்போது மட்டும் அவர்களின் காலை உணவிலும் மாலை உணவிலும் ரொட்டியும் இறைச்சியும் சேர்ந்திருக்கும்” என்று அவர்களின் பணியாளர் அனஸ்(ரலி) குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

உடை விஷயத்தில் அவர்களின் நிலை இதை விடவும் மோசமாகத் தான் இருந்திருக்கிறது. உடை விஷயத்தில் அவர்கள் எளிய நிலையையே மேற்கொண்டுள்ளார்கள்; அதற்காக எவ்விதச் சிரத்தையும் எடுத்துக் கொண்ட

தில்லை என்பதற்கு அவர்களின் தோழர்களே சான்று பகர்கிறார்கள். இத்தனைக்கும் உயர்தர ஆடைகளைப் பெற அவர்களுக்கு சக்தி இருந்தது. அவர்களின் ஆடையைப் பற்றி ஒரு நபித்தோழர் கூறும்போது, “நான் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களிடம் ஒரு விஷயம் குறித்துப் பேசுவதற்காக வந்தேன். அப்போது அவர்கள் கனமான பருத்தி வேட்டி (மட்டும்) அணிந்து அமர்ந்திருந் தார்கள்” என்று கூறுகிறார். (பார்க்க: அஹ்மத்- 22129)

அபூபுர்தா என்ற நபித்தோழர் நபிகள் நாயகத்தின் மனைவி ஆயிஷா (ரலி) யிடம் வந்தபோது, மேலே போர்த்திக் கொள்ளும் ஒரு போர்வை கீழே அணிந்து கொள்ளும் ஒரு முரட்டு வேட்டி ஆகிய இரண்டையும் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டி “இவ்விரு ஆடைகளை அணிந்த நிலையில் தான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மரணித்தார்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். “நான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடன் நடந்து சென்று கொண் டிருந்தேன். அப்போது அவர்கள் தடித்த விளிம்புகளைக் கொண்ட நஜ்ரான் நாட்டு சால்வை ஒன்றைப் போர்த்தி யிருந்தார்கள்” என்று அனஸ் (ரலி) அறிவிக்கிறார்கள். (பார்க்க: புகாரி-5818, 5809, முஸ்லிம்- 1057)

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மரணிக்கும்போது தமது வெள்ளை நிறக் கோவேறு கழுதை, ஆயுதம், தர்மமாக விட்டுச் சென்ற நிலம் ஆகியவற்றைத் தவிர

தங்கக் காசையோ வெள்ளிக் காசையோ அடிமை களையோ வேறு எதனையும் விட்டுச் செல்லவில்லை. "எனது வீட்டில் சிறிதளவு வாற்கோதுமையைத் தவிர ஒரு ஜீவன் உண்ணத்தக்க ஆகாரம்கூட இல்லாமல் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மரணித்தார்கள்" என அவர்களின் மனைவி ஆயிஷா (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் மரணிக்கும்போது சிறிதளவு கோதுமைக்காக அவர்களது கவசம் ஒரு யூதனிடம் அடமானம் வைக்கப் பட்டிருந்தது. (பார்க்க: புகாரி-3097, 2916)

நபியவர்களின் நீதி

நீதி என்பது நபியவர்கள் தம் விஷயத்திலும், தமது இறைவன், தம் மனைவியர், தமது உறவினர் இன்னும் அந்நியர், நண்பர், கூட்டாளி, ஒத்த கருத்தை உடைய வர்கள், மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் என அனைவ ருடனும் அவர்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தில் இருக்கிறது. இவர்கள் அனைவருடனும் நபியவர்கள் நீதமாக நடந்து கொண்டார்கள். இன்னும் சொல்வதானால் அவர்களைப் பிடிவாதமாக எதிர்த்துக் கொண்டிருந்த அவர்களது எதிரிகளுடனும்கூட நபிகள் நாயகம் நீதமாக நடந்து கொண்டார்கள்.

சில பேர் நபிகள் நாயகத்தை விமர்சனம் செய்கி றார்கள். வேறு சிலர் அவர்கள் மீது தவறான குற்றச் சாட்டுகள் சுமத்தவும் செய்கிறார்கள். ஆனாலும்

(அத்தகையவர்களுடன் பதில் நடவடிக்கையின்போது) நபிகள் நாயகம் நீதி தவறவில்லை! நீதி என்பது நபியவர்களிடம் நீங்காப் பண்பாக அமைந்திருந்தது. ஊரில் இருந்தபோதும் பயணத்தின் போதும் எல்லா நிலைகளிலும் நீதி அவர்களிடம் நிலைத்திருந்தது. தமது தோழர்கள் மத்தியில் பாகுபாடு காட்டுவதை அவர்கள் வெறுப்பார்கள். மாறாக அவர்களிடையே நேர்மையுடனும் சமத்துவத்துடனும் நடந்து கொள்வதையே விரும்பு வார்கள். அவர்களைப் போல தாமும் கஷ்டங்களையும் சிரமங்களையும் தாங்கிக் கொள்வார்கள்.

இப்னு மஸ்வூத்(ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்: பத்ருப் போர் நடந்த நாளில் நாங்கள் ஒரு ஒட்டகத்திற்கு மூவர் என்ற அடிப்படையில் பயணம் செய்தொம். நபிகள் நாயகத்துடன் அபுலுபாபா, அலீ பின் அபீதாலிப் ஆகிய இருவரும் ஒட்டகத் தோழராக இருந்தனர். நபிகள் நாயகத்தின் முறை வந்தபோது "நீங்கள் ஒட்டகத்தில் அமர்ந்து வாருங்கள்; உங்களுக்காக நாங்கள் நடக்கிறோம்" என இருவரும் கூறினர் "நீங்கள் என்னை விட வலிமையானவர்களும் அல்லர்; நான் உங்களை விட (இறைவனின்) கூலியில் தேவையற்றவனும் அல்லன்" என நபிகள் நாயகம் (ஸல்) கூறினார்கள்.

ஒரு முறை உஸைத் இப்னு ஹுளைர் என்ற தோழர் மக்களுடன் தமாஷாகப் பேசி, அவர்களை சிரிக்க

வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அவரது இடுப்பில் ஒரு குச்சியால் குத்தி விட்டார்கள். உடனே உஸைத், “என்னை வேதனைப் படுத்திவிட்டீர்கள்; அதனால் உங்களை நான் பழிவாங்க வேண்டும்” எனக் கூறினார். அதற்கு நபிகள் நாயகம், “நீ பழிதீர்த்துக்கொள்” என்று அவரிடம் கூறினார்கள். அப்போது அவர், நீங்கள் என்னை குத்தும்போது நான் சட்டை அணிந்திருக்கவில்லை, ஆனால் (தற்போது) நீங்கள் சட்டை அணிந்துள்ளீர்களே!” என்றார். உடனே நபியவர்கள் தமது சட்டையைக் கழற்றினார்கள். உடனே உஸைத் நபிகள் நாயகத்தைக் கட்டியணைத்து முதுகில் முத்தமிட்டுவிட்டு “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் இதைத் தான் விரும்பினேன்” என்று கூறினார்.

(பார்க்க: அபூதாவூத்- 5224)

ஷரீஅத்தில் அல்லாஹ் ஏற்படுத்திய குற்றவியல் சட்டங்கள் முடக்கப்படுவதை நபியவர்கள் விரும்பாதவர் களாய் இருந்தார்கள். காரணம் மக்களிடையே நீதியை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பது தான். குற்றமிழைத்தவர் தன் உறவினராகவோ தனக்குப் பிரியமானவராகவோ இருந்தாலும் சரி. மக்ஸூம் கோத்திரத்தைச் சார்ந்த ஒரு பெண் திருடிய சம்பவத்தின்போது தமது பாசத்திற்குரி யவரான உஸாமாவுடைய பரிந்துரையை நபியவர்கள் ஏற்கவில்லை. மாறாக “மக்களே! உங்களுக்கு முன்

சென்றவர்கள் அழிந்துபோனதற்குக் காரணம் அவர்களில் செல்வாக்குமிக்கவன் திருடினால் அவனை விட்டுவிடு வார்கள். பலவீனன் திருடினால் அவனுக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றுவார்கள் என்பதுதான். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! முஹம்மதின் மகள் பாத்திமா திருடினாலும் அவரது கையையும் வெட்டியே தீருவேன்" என்று கூறினார்கள்.

முஹம்மது நபி (ஸல்) குறித்து உலக அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

சில தத்துவஞானிகள், மேலை நாடுகள் மற்றும் கீழை நாடுகளில் உள்ள சில அறிஞர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி கூறிய சில கருத்துக்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. இவை இந்த நபியின் மகத்துவத்தையும்,அவர்களின் அழகிய குணங்களையும், அவர்கள் ஓர் இறைத்தூதர்தான் என்பதையும், அவர்கள் கொண்டுவந்த மார்க்கத்தின் எதார்த்த நிலையையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இந்தக் கருத்துக்கள் மனமாச்சரியத்திற்கும் இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் பரப்பி வைத்திருக்கும் பொய்ச் செய்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்டுக் கூறியவையாகும்.

அறிஞர் பெர்னாட்ஷா (முஹம்மத் எனும் தனது நூலில்) கூறுகிறார்:

(இந்நூலை ஆங்கிலேய அரசு எரித்துவிட்டது.) “இந்த உலகம் முஹம்மதைப் போன்ற ஒரு சிந்தனையாளரின் பக்கம் மிகவும் தேவையுயடையதாக உள்ளது. இந்த நபி, தாம் போதித்த இறைமார்க்கத்தை எப்பொழுதும் கண்ணியத்திற்குரிய இடத்திலேயே வைத்துள்ளார். இவரது மார்க்கம் உலகிலுள்ள அனைத்து நாகரிகங் களையும் வென்று ஏனைய எல்லா மதங்களை விடவும் சிறப்புக்கும் கண்ணியத்திற்கும் உரியதாகவே காலா காலத்துக்கும் திகழும். என் சமுதாய மக்களில் பெரும் பாலோர் தெளிவான ஆதாரத்துடன் இம்மார்க்கத்தில் இணைந்துவிட்டனர். ஐரோப்பா கண்டத்தில் இம்மார்க்கம் இன்னும் அதிகமாகப் பரவும்.”

மேலும் அவர் கூறியதாவது: “மதவெறி அல்லது அறியாமையின் காரணமாக மத்திய நூற்றாண்டில் மதவாதிகள் முஹம்மது நபியின் மார்க்கத்திற்கு இருள் படர்ந்த- தெளிவற்ற வடிவத்தைக் கொடுத்தனர். முஹம்மது நபியைக் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரானவராகக் கருதினார்கள். ஆனால் அவர் கூறும் கருத்துக்களை நான் ஆராய்ந்தபோது அவர் திகைப்பிற்கும் ஆச்சரியத் திற்கும் உரியவராக இருப்பதைக் காண முடிந்தது. அதுமட்டுமல்ல அவர் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரானவர் அல்லர் என்ற முடிவுக்குத்தான் என்னால் வரமுடிந்தது. உண்மையைச் சொல்வதானால் அவர் மனித

சமுதாயத்தை மீட்கக்கூடியவர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். "இவ்வுலகத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக் கொண்டால் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இன்றைய பிரச்சனைகளுக்கு அவரால் நிச்சயம் தீர்வு காண முடியும். மேலும் இன்று மனித சமுதாயம் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் அமைதியையும் நற்பாக்கியத்தையும் அவரால் வழங்கிட முடியும்.

நோபல் பரிசு பெற்ற ஆங்கிலேயத் தத்துவஞானி தாமஸ் கார்லைல் (Thomas Carlyle 1795-1881) பெருந் தலைவர்கள் (HEROES) எனும் தமது நூலில் கூறுகிறார்:

"இஸ்லாம் போலியானது என்றும் முஹம்மத் போலி யானவர், ஏமாற்றுக்காரர் என்றும் கூறப்படுவதை இன்றைய காலத்தில் ஒருவர் செவியேற்பது மிகப் பெரிய இழிவாகும். இதுபோன்ற அபத்தமான- வெட்கக்கேடான கருத்துக்கள் பரப்பப்படுவதற்கு எதிராக நாம் போராட வேண்டும். அந்த இறைத்தூதர் கொண்டு வந்த தூதுச் செய்தி பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளாக ஏறத்தாள இருபது கோடி மக்களுக்கு ஒளி வீசும் விளக்காகவே திகழ்ந்து வருகிறது. எண்ணிலடங்காத இத்தனை கோடி மக்கள் எந்தத் தூதுச் செய்தியை ஏற்று வாழ்ந்து மடிந்தார்களோ அந்தத் தூதுச் செய்தி பொய்யானது, மோசடியானது என்று உங்களில் யாரும் நினைத்துப் பார்க்க முடியுமா?

இந்தியத் தத்துவஞானி ராமகிருஷ்ணராவ் கூறுவதாவது:

“முஹம்மது தோன்றியபோது அரேபியத் தீபகற்பம் என்பது வெளியில் சொல்லும் அளவுக்குச் சிறந்து விளங்கவில்லை. இத்தகைய பாலைவனத்தில் இருந்து கொண்டுதான் முஹம்மது தமது மகத்தான ஆற்றலால் புதிய உலகையும், புதிய வாழ்வையும், புதிய கலாச் சாரத்தையும் நாகரிகத்தையும் உருவாக்க முடிந்தது. மேலும் (மொரோக்கோ நாட்டின்) மராக்கிஷ் நகரில் இருந்து இந்திய துணைக் கண்டம் வரையில் பரந்து விரிந்திருக்கும் அளவுக்கு புதிய இராஜ்ஜியத்தையும் உருவாக்க முடிந்தது. இன்னும் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகிய மூன்று கண்டங்களிலும் புதிய சிந்தனையையும் புதிய வாழ்க்கை முறையையும் அவரால் ஏற்படுத்த முடிந்தது.

கனடாவைச் சேர்ந்த ஸுவைமர் என்ற அறிஞர் கூறுகிறார்:

முஹம்மத் மாபெரும் ஆன்மீகத் தலைவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் அவர் ஓர் ஆற்றல் மிக்க சீர்திருத்தவாதியாகவும் தூயமொழியில் பேசக்கூடிய சிறந்த பேச்சாளராகவும் துணிச்சல்மிக்க இராணுவ வீரராகவும் மாபெரும் சிந்தனையாளராகவும் திகழ்ந்தார். இத்தகைய தன்மைகளுக்கு முரணான வேறு தன்மை

களை நாம் அவருக்குக் கற்பிப்பது கூடாது. இப்படிச் சொல்வது தான் சரி என்று அவரது வரலாறும் அவர் கொண்டு வந்த குர்ஆனும் சான்று பகர்கின்றது.”

சர் வில்லியம் மூர் (Sir William Muir) கூறுவதாவது:

முஸ்லிம்களின் நபி முஹம்மது அவர்கள், சிறு வயது முதல் அவரது ஊர் மக்களால் ஏகோபித்த முறையில் ‘நம்பிக்கைக்குரியவர்’ எனும் சிறப்புப் பெயர் சூட்டப் பட்டார். இத்தகைய சிறப்பிற்கு அவரது அழகிய குணமும் நன்னடத்தையும் தான் காரணம். எது எப்படியானாலும் புகழ்ந்துரைப்பவர்களின் புகழைவிடவும் அவர் உயர்ந் தவர்தான். அவரைப் பற்றி அறியாதவர்களுக்கு அவரது சிறப்பு தெரியாதுதான். சிறப்புக்குரிய அவரது வரலாற்றை நன்கு ஆய்வு செய்தவர்கள் தான் அவரை நன்கு அறிவார்கள். இறைத்தூதர்களின் வரிசையிலும் உலகச் சிந்தனையாளார்களின் வரிசையிலும் அவருக்கு முதலிடத்தைக் கொடுத்திருப்பது அந்த வரலாறு தான்.

மேலும் அவர் கூறுவதாவது, “முஹம்மது தமது தெளிவான பேச்சாலும் எளிமையான மார்க்கத்தாலும் தனித்துவம் பெற்றுத் திகழ்கிறார். சிந்தையைத் திகைக்க வைக்கும் அளவுக்கு பெரும் பணிகளையெல்லாம் அவர் செய்து முடித்துள்ளார்.இஸ்லாமியர்களின் நபி முஹம்மது செய்ததைப்போல உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனிதர் களைத் தட்டி எழுப்பி, நற்குணங்களை உயிர்ப்பித்து

குறுகிய காலத்தில் நற்குணத்தின் சிறப்பு-அந்தஸ்தை உயர்த்திக் காட்டிய சீர்திருத்தவாதியை உலக வரலாறு கண்டதில்லை.

நோபல் பரிசு பெற்ற ரஷ்ய தத்துவஞானி லியோ டோல்ஸ்டாய் (Leo Tolstoy) கூறுகிறார்:

முஹம்மது நபியின் பெருமைக்கு இதுவே போதுமான தாகும். அதாவது கேடு கெட்ட, இழிந்த சமுதாயத்தை சாத்தான்களின் கரங்களிலிருந்தும் இழிவான பழக்கங் களிலிருந்தும் விடுவித்து வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத் திற்குமான பாதையை அவர்களுக்கு வகுத்துக் கொடுத்தார். முஹம்மது கொண்டு வந்த மார்க்கம் அறிவுக்கும் விவேகத்திற்கும் பொருத்தமாக இருப்பதால் உலகம் முழுவதும் அது பரவியே தீரும்.

நம்ஸாவி ஷப்ரிக் (Austria) என்பவர் கூறுகிறார்:

“மனித சமுதாயம் முஹம்மதைப் போன்ற ஒரு மனிதரை தன்னுடன் இணைத்துச் சொல்வதற்குப் பெருமைப் படுகிறது. காரணம் என்னவெனில் அவர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவராக இருந்தும் பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எத்தகைய சட்டதிட்டங்களை வகுத்து அளிக்க அவரால் முடிந்துள்ளதெனில் ஐரோப்பியர்களாகிய நாம் இது போன்ற சட்ட நெறிகள் முழுவதையும் அடையும் பட்சத்தில் முன்னை விட அதிக பாக்கியத்திற்கு உரியவர் களாய் நிச்சயம் திகழ்ந்திருக்க முடியும்!

இறுதித்தூதர் முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களின் வரலாற்றைப் பற்றி கூடுதல் விபரங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு பின்வரும் நூல்களைப் பார்வையிடலாம்.

1. அஸ்ஸீரா அந்நபவிய்யா- இப்னு ஹிஷாம்
2. அர்ரஹீகுல் மக்தூம்- ஸ.்.பிய்யுர் ரஹ்மான் முபாரக்பூரி
3. ஹாதல் ஹபீப் முஹம்மத், யா முஹிப்- அபூபக்கர் அல்ஜஸாயிரி
4. அஸ்ஸீரா அந்நபவிய்யா- மவாகி.்.புன் வஇபர்- டாக்டர் அப்துல் அஸீஸ் அல்ஹுமைதி
5. அஸ்ஸீரா அந்நபவிய்யா- துரூஸுன் வஇபர்- டாக்டர் முஸ்த.்.பா அல்ஸுபாயி

உள்ளே...